

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/37 • 24 Eylül 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Devletin inkar ve imhadan
başka çözüümü yok!**

**Eşitlik ve özgürlük
için mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

Kürt sorununun	
düzen içi çözümündeki handikaplar	3
Anadilde eğitim talebi baskı ve terörle	
bastırılmaz!	4
Plazaların “iyi çocukları”,	
JİTEM’ci abileriyle omuz omuza! ...	5-6
Hakkari provokasyonu	
protesto edildi	7
Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak Yazı İşleri	
Müdürü’ne hapis cezası!	8
MİB’den BETESAN ve	
Mutaş direnişleriyle dayanışma!	9
Fabrikalar, madenler, atölyeler	
işçi mezarlığına döndü	10
İşçi sınıfına yönelik	
yeni bir saldırı hazırlığı	11
Türkeller’in	
TEKEL işçilerine oyunu.	12
“Öğretmenler işsiz,	
okullar öğretmensiz!”	13
İşçi ve emekçi hareketinden... ..	14
BETESAN’da direniş	
daha yeni başlıyor	15
Zor dönemin bilinçli, inançlı ve soluklu	
devrimcileri...	16-18
Ulucanlar’da katliam ve direniş... ..	19
Mimar Özlem Aydın’la yaşadığı sürgün	
üzerine konuştuk..	20
Örgütlenme sorunu tartışıldı..	21
Türk devletinin Kıbrıs’ta	
“kat karşılığı çözüm planı”	22
Emperyalist işgalin gölgesinde seçim	
oyunu.....	23
Dünyadan... ..	24
Eğitim sistemi sorun yumağı	25
“Fatmagül’ün suçu ne?” dizisi ve	
medyada tecavüz seferberliği”	26
Neden Hakkâri?-M. Can Yüce	27
Rize’de su boşa değil felakete aktı	
“Şiir boşuna yazılmış olmayacak!”	28
Hasta tutsak Şimşek için yürüyüş	29
Türkan Albayrak’ın kaleminden.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/37 * 24 Eylül 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sonbahar oldukça yoğun ve hareketli başladı. Şu an özellikle Kürt sorunu kapsamında baş döndürücü gelişmeler yaşanıyor. Referandum rüzgarını da arkasına alarak “Kürt açılımı”nı yeniden yürürlüğe sokmanın hesaplarını yapan sermaye devleti, bunun için hamle üstüne hamle yapıyor. Hedef, bazı haklar karşılığında Kürt hareketini tasfiye etmek!

Ancak bu denklemin başarıya ulaşması zordur. Çünkü devletin tasfiye karşılığında vermeyi hesapladığı haklar, bir kırıntıdan öteye gitmiyor. En fazlasından da biçimsel düzenlemeler olmanın ötesine geçmeyecek. “Demokratik özerklik” gibi bir talebin ise yanına bile yaklaşmıyor.

Denklemleri bozan diğer bir etken ise Kürt halkının mücadele azmi ve kararlılığı. Çünkü referandumdaki boykot tutumundan sonra gerçekleştirilen okul boykotuyla Kürt halkı kurulu düzeni fazlasıyla zorlamaktadır. Hak ve özgürlük taleplerini devletten dilenerek, hükümetten umarak değil, söke söke almak için ayağa kalkan Kürt halkı karşısında düzen cephesi çaresiz kalmıştır.

Sermaye devletinin bozulan denklemlerini ayakta tutmak için zordan başka bir silahı bulunmuyor. Bunun için en kirlisinden kanlı provokasyonlara başvurabilmektedir. Hakkari’deki mayın patlaması bu gerçeği anlatıyor. Fakat terbiye amaçlı bu türden zorbalıklarla Kürt halkını teslim alamayacağı gibi, onu kendisinden daha fazla uzaklaştırıyor, mücadele bilincini bileyiyor. Geçtiğimiz günlerde yaşananlar da bunu en yalın biçimde göstermiştir.

Komünistler devletin kıyım politikalarının karşısında duracak, Kürt halkının en meşru hakları uğruna verdiği mücadeleye tam destek vereceklerdir. Diğer taraftan sermaye devletinin sözde çözüm planını uygulamaya sokmak için kurulan denklemlerin bozulması için de ellerinden geleni yapacaklardır.

Şu sıralar Ulucanlar katliamını lanetlemek ve şanlı direnişi selamlamak için bir dizi yerelde eylem ve etkinlikler gerçekleştiriliyor. Bu eylem ve etkinliklere

kitlesel ve militan katılımı sağlamak için tüm imkanlarımızı kullanmalıyız.

Düzene karşı devrimci mücadele bilincinin pürüzsüz bir direnişle gösterildiği Ulucanlar’dan öğrenmeliyiz, öğretmeliyiz!

Sınıf cephesinden ise parçalı ama yoğun hareketlilik devam ediyor. Çok sayıda mevzi direnişin olduğu bu tabloda direnişleri birleşik bir hatta ilerletme görevi yakıcılığını koruyor.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti
değerlendirmeleri-3

Parti
değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Kürt sorununun düzen içi çözümündeki handikaplar

Kürt sorununda kritik bir dönemden geçiyoruz. Referandumun ardından hızlı ve çarpıcı gelişmeler yaşanıyor. Bu gelişmeleri bütünlüğü içerisinde değerlendirmek, anlamını ve arka planını kavramak büyük önem taşıyor.

Bu gelişmelerden biri Hakkari'deki mayın patlaması nedeniyle çok sayıda Kürt köylüsünün ölmesi oldu. Hakkari gibi referandumda yüzde 94 oranında boykota katılımın olduğu bir ilde, üstelik sandıkların hemen hemen boş kaldığı bir köyünde gerçekleşen bu saldırı, bir anda ortalığı toz dumana boğdu. Düzen cephesi olaydan PKK'yi sorumlu tuttu. Ancak daha başından itibaren pek çok veri adres olarak devleti gösteriyordu.

Aynı süreçte ortaya çıkan başka gerçekler durumu iyice karmaşıktırdı. Mayın patlamasının ardından hükümetin BDP yöneticileriyle görüşmelerde bulunacağı ortaya çıktı. Öcalan ile yapılan görüşmelerin müzakere düzeyine ulaştırıldığına dair bilgiler ortaya serildi. 20 Eylül günü ise PKK, görülen bazı olumlu gelişmelere zemin oluşturmak amacıyla eylemsizlik süresini bir hafta uzattığını açıkladı. Yine bu süreçte hükümet ve ilgili devlet yöneticilerinin katılımıyla “güvenlik zirvesi” toplandı. Bu toplantı vesilesiyle MİT Müsteşarı'nın ABD'de bulunduğu anlaşıldı. Burjuva medya bunun Kürt sorunu kapsamında önümüzdeki günlerde atılacak adımlarla bağlantılı bir ziyaret olduğu bilgisini verdi. ABD yönetiminin artık kesin adımlar atılması yönünde bir tutum aldığı da ifade edilenler arasındaydı.

Aynı günlerde bir başka sıcak gündem anadilde eğitim hakkı ile ilgili yapılan okul boykotu oldu ve diğer tartışma başlıklarını geri bırakacak bir yoğunlukta gündemin merkezine oturdu. Düzen güçleri boykota karşı birleşirken, burjuva liberalleri bu eylemi Kürt sorununu çözmeye yönelik adımları baltalayacak bir eylem olarak niteledi. Devlet de boykotu bir terör eylemi olarak kodlayıp, zorbalıkla engellemeye çalıştı.

Tüm bunlardan karmaşık bir tablo ortaya çıkıyor. Bir yandan “Hükümet Öcalan ile müzakerelere başladı”, “Kürt sorunu çözülüyor” denilerek oldukça iyimser bir eğilim dikkat çekiyor. Diğer yandan kirliliğin en yoğun olduğu dönemleri aratmayan karanlık eylemler yaşanıyor. Öte yandan Kürt halkı düzeni zorlayan ve yer yer açmaza düşüren bir eylemlilik içerisine girmiş bulunuyor. Referandumdan hemen önce katledilen gerillaların cenazelerindeki görkemli kitlelilik, ardından okul boykotuyla birlikte Hakkari'deki mayınlı saldırıya gösterilen tepkiler bunun göstergeleri.

Bu tabloya bakıldığında, düzen cephesi hükümetin inisiyatifleriyle referandumdan sonra yeniden “Kürt açılımı”nı yürürlüğe sokmuş görünüyor. BDP yöneticileriyle görüşme, Öcalan ile yapılan müzakereler bunu doğrulayan gelişmeler. Ayrıca burjuva düzen cephesinden durumun böyle olduğunu gösteren bir dizi veri bulunuyor. Referandumun sonuçları da bu hedefe bağlı kılınmaya çalışılıyor.

AKP hükümeti referandumda güven tazelemiş, önemli bir siyasal ve moral kazanım elde etmiştir. AKP'nin bu zaferi aynı zamanda “Kürt açılımı” konusunda ona verilmiş bir destek olarak

yorumlanmıştır. Zira faşist MHP referandum kampanyasını “açılım”ın malzeme olarak kullandığı şoven bir propagandaya dayandırmış fakat etkili olamamıştır. Kürt halkının boykot kararlılığıyla hak ve özgürlük taleplerinde ısrar ettiğini göstermesi ile “açılım”ın yeniden yürürlüğe sokulması için elverişli bir ortam elde edilmiştir.

Ancak, geçmişte olduğu gibi bugün de “açılım”ın hedefinde Kürt hareketinin, en azından askeri güçlerinin tasfiyesi bulunmaktadır. Ama sorun bu tasfiyenin ne karşılığında ve hangi koşullarda yapılacağıyla ilgilidir. Zira PKK de, talepleri kabul edilip silah bırakmanın koşulları sağlandığında gerilla güçlerini tasfiye etmeye hazır olduğunu ifade etmektedir. Ama sermaye iktidarının bu talepleri kabul etmeye ne niyeti ve ne de gücü vardır. Bunun için de bir yandan Öcalan ile müzakere yapıldığı ifade edilirken, diğer taraftan “demokratik özerklik” başta olmak üzere anadilde eğitim hakkı gibi taleplerin kesinlikle kabul görmeyeceği ilan edilmekte ve adım atılmak isteniyorsa bu taleplerden vazgeçilmesi yönünde dolaylı mesajlar verilmektedir. “Genel af” konusunda da silah bırakma şartının altı çizilmektedir. Bu ikincisi belli koşullara bağlı olarak gerçekleştirilebilir elbette. Ancak anadilde eğitim ve özellikle de “demokratik özerlik” konusunda düzenin kolay kolay esnemeyeceği açıktır.

Taleplerin niteliği bir yana bırakılırsa, düzen cephesi açısından asıl sorun, Kürt emekçi halkının giderek düzeni zorlayan ve militanlaşma eğilimi gösteren kitleli hareketliliğidir. Kürt halkının yer yer düzene meydan okuyan (okulları boykot eylemi gibi) eylemlerle gösterdiği mücadele gücü ve kararlılığının düzeyi, birtakım güdük açılımlarla mücadelenin tümünden kırılamayacağını göstermektedir. Bu koşullarda ise her geri adım Kürt emekçilerinin mücadele azmini ve kararlılığını arttıracaktır. Bu da Kürt hareketi içerisindeki düzen dışı dinamiklerin gelişip güçlenmesini sağlayacaktır. Tüm düzen güçlerinin okul boykotunu kurulu düzene karşı anayasal bir suç olarak görmeleri de bundan dolayıdır. Bir takım güdük haklar karşılığında Kürt hareketini tasfiye edeceklerini sananlar, Kürt halkının hak ve özgürlük taleplerini militan mücadeleyle kazanma yönünde attığı adımlar karşısında telaşa

kapılmaktadırlar.

Hakkari provokasyonu, referandumun hemen öncesinde ordunun gerillanın üzerine gönderilmesiyle yoğunlaşan saldırılar, Kürt halkının bu mücadele gücünü kırmaya yönelik sindirme politikasının bir parçasıdır. Güdük bazı açılımların yaratacağı sonuçlardan korktuğu için sermaye iktidarı havuç-sopa taktiğine başvurmaktadır. Referandumun ardından düzen cephesinde yaşanan yoğun trafik ve sürecin tek merkezden yürütüldüğünü gösteren bir dizi olgu bunu ayrıca doğrulamaktadır.

Yaşananlar düzenin işinin ne kadar zor olduğunu göstermektedir. ABD emperyalizminin yönlendirmesi, sermaye iktidarının ihtiyaçları ve Kürt sorununda inisiyatifli tümenden kaybetme tehlikesi, tüm bunlar bir arada “açılım” politikasının yürürlüğe sokulmasını zorlarken, bu politikayı hedeflediği biçimde sonuçlandırmak kolay değildir. Çünkü Kürt halkı cephesinden düzeni zorlayan mücadele dinamikleri giderek güçlenmekte ve kendisini en azla yetinmek durumunda bırakmak isteyenlere inat yeni yollar açmaktadır.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, Kürt halkının direnci ve mücadele enerjisi düzeni bugün vermeyi düşündüğü tavizlerin ötesinde bir noktaya da itebilir. Devlet vermeyi hedeflediğinin ötesinde hakları vermek zorunda da kalabilir. Ancak tersinden düzen güçleri, kurulu düzenin bekası uğruna topyekun bir saldırıya da geçebilir. Hakkari'deki katliam bunun bir işareti olarak da yorumlanabilir.

Bu tablo karşısında elbette devrimci bir çözüm yolu da vardır. Kürt halkı son dönemde sergilediği mücadele ruhuyla bu yoldan gidebilecek potansiyellere sahip olduğunu göstermiştir. Önemli ve gerekli olan böyle bir yolu açmak ve kararlı bir biçimde yürümdür. Ne kadar zor olursa olsun, kurtuluş için en sancısız ve en olanaklı yol budur. Mevcut tablo da bunu doğrulamaktadır.

Komünistler bu süreçte, Kürt halkını kendisine kurulan tuzaklar konusunda uyarmaya ve devrimci mücadele yolunu göstermeye devam edeceklerdir. Bununla birlikte, Kürt halkına yönelik faşist baskı ve terör karşısında dayanışma içerisinde olacak ve anadilde eğitim gibi meşru talepleri uğruna verdiği onurlu mücadeleye koşulsuz destek sunacaklardır.

Düzen güçleri Kürt hareketinin okul boykotuna cephe aldı...

Anadilde eğitim talebi baskı ve terörle yokedilemez!

TZP Kurdi'nin (Tevgera Ziman û Perwerdehiya Kurdî / Kürt Dili ve Eğitimi Hareketi) eğitim-öğretim yılının ilk haftası olan 20-25 Eylül tarihlerinde “*anadilde eğitim ve resmi dil hakkı*” talebiyle gerçekleştirdiği okul boykotu, sermaye devletinin ardı arkası kesilmeyen tehditlerine ve birçok yerde fiili saldırılarına konu oldu.

Kürt hareketinin anayasa referandumunu boykot etme çağrısına da benzer bir tahammülsüzlük ve saldırganlıkla yaklaşan düzen cephesi, okul boykotu eyleminden oldukça rahatsızlık duydu. Boykota katılımı düşürmek ve etkisizleştirmek için yoğun bir hazırlık yaparak, bunu filli engelleme çabalarıyla birleştirdi.

Düzen cephesinden tehdit, yalan ve demagoji

Eğitim boykotuna karşı koro halinde tehditler savuran düzen güçleri, bir kez daha Kürt halkına topyekün cephe aldılar.

Sermaye hükümetinin başbakanı Erdoğan, boykota yönelik savurduğu tehditlerle adeta saldırı startı verdi. Hakkari’de yaşananlara ilişkin aynı akşam Kürt hareketini hedef alan açıklamalar yaparken, konuşmasının önemli bir bölümünü eğitim boykotuna ayırdı. Eylemi “Anayasaya göre suç” sayan ve “bölgede otorite tesis etme gayreti” olarak değerlendiren Erdoğan, Kürt hareketinin yalnız kalacağını iddia etti. Bu sözler, boykotun sermaye devletinde yarattığı korkuyu gözler önüne sermiş oldu.

Erdoğan’ın ardından düzen cephesinin diğer aktörleri rollerini oynamak için sıraya geçtiler. Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu’nun “Çocuklarını okula göndermeyen velilere ilgili yasal işlem yapılır” tehditlerini, Kürt illerindeki valilerin açıklamaları izledi. Van, Muş ve Batman valilerinin burjuva medyaya verdikleri demeçlerde, boykota dönük çarpıtmalar ve anadil talebine dönük tahammülsüzlük ortak paydayı oluşturdu.

Boykot karşıtı açıklama furmasına Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve TBMM Başkanı Mehmet Ali Şahin de katıldı. “Çocuklarının bu işlere alet olmasına izin vermesinler” demagojisine sarılan Gül, böylesi olayların bölgede yatırım yapılmasını engelleyeceğini vurgulayarak “sopa” göstermeyi de ihmal etmedi. Şahin ise bilindik nakaratı tekrarlayarak, kimsenin çocuklar üzerinden siyaset yapmaması gerektiğini söyledi.

Bu tehditlere ek olarak, polis eliyle ailelere “ikna turları” gerçekleştirildi ve çocuklarını okula göndermeyen ailelerden devletin vesayetlerini alma hakkı olduğu basın yoluyla gündeme getirildi.

Başbakan Erdoğan, Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner ve MİT Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş’in katılımıyla 19 Eylül günü toplanan “terörle mücadele” gündemli zirvede de boykotun temel bir başlık olarak ele alınması, düzen cephesindeki tedirginliğin büyüklüğünü ortaya koydu.

Baskı ve terör boykotu kıramadı

Düzen cephesinin kapsamlı saldırganlığı boykot

günlerinde de sürdü. Kürdistan’daki okulların çoğu sivil ve resmi polisler aracılığıyla ablukaya alındı ve birçok okula “caydırma” amaçlı kameralar yerleştirildi. Çocuklarının okula gitmesine mani oldukları gerekçesiyle gözaltına terörüne maruz kalanlar oldu.

Sermaye devleti Kürt çocuklarını fişlemeyi de ihmal etmedi. Milli Eğitim Bakanlığı tarafından İl Milli Eğitim Müdürlükleri’ne gönderilen genelgeyle, okula kesin kayıt yapan öğrencilerden boykot tarihleri arasında okuluna gelmeyenlerin bilgilerinin kayıt altına alınması istendi.

Tüm bu baskı ve tehditlere rağmen Kürt halkı okul boykotuna yoğun katılım gösterdi. Şırnak, Hakkari gibi birçok yerde okulların büyük bir kısmı boş kalırken, bir dizi yerde boykota katılım öğrenci sayısının yarısından fazla oldu. Bazı öğrenciler boykota katıldıklarını göstermek için okul önlerinde beklediler. Boykot saatlerinde çeşitli eylemler de gerçekleştirildi.

Anadilde eğitim talebini kazanmak için mücadeleyi büyüttümeliz!

Kürt hareketinin 20 Eylül’de biteceğini ilan ettiği ateşkesle aynı zamana denk getirdiği eğitim boykotu, referandum boykotuna benzer bir biçimde Kürdistan’da anlamlı bir katılıma konu oldu. Böylece Kürt halkı haklı ve meşru talepleri uğruna mücadele etmede kararlı olduğunu bir kez daha ortaya koymuş oldu.

İnkâr ve imha siyasetinin bir uzantısı olan kapsamlı baskı ve teröre rağmen Kürt halkının bu iradeyi ortaya koyması, aynı zamanda barındırdığı devrimci dinamiğe de bir kez daha işaret etmiştir.

Sermaye devleti, Kürt halkının birçok haklı ve meşru talebinde olduğu gibi, anadilde eğitim talebi karşısında da tahammülsüz ve inkarcı tutumunu sürdürmektedir. Düzen cephesinin kırıntılar düzeyinde dahi bu talepleri karşılama gücü ve iradesi yoktur. Dolayısıyla bu talepleri devrimci mücadele yoluyla söke söke almaktan başka bir yol yoktur.

Komünistler, anadilde eğitim hakkı için sürdürülen bu mücadelede Kürt halkının yanında olacaklar ve bu talebin geniş işçi, emekçi ve gençlik yığınları içerisinde saldırganlığı boykot

Tüm engellemelere rağmen boykot...

Diyarbakır’da öğrencilerin yarısından fazlası okula hiç gitmezken, bazı öğrenciler ise okulları boykot ettiklerini göstermek için okul önlerinde bekleyerek okula girmediler. Diyarbakır’ın Bismil ve Lice ilçelerinde de öğrencilerin büyük çoğunluğu okulları boykot ederek, anadilde eğitim istedi. Bismil’de birçok sınıf bomboş kalırken çocuklar ders görmedi. Lice’de de liseler tamamen boş kalırken, Lice Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı polislerin ise okulları tek tek gezerek, boykotun kırılmasını istediği öğrenildi.

Urfa’nın Halfeti, Siverek ve Ceylanpınar ilçelerinde yüzlerce kişi yaptıkları basın açıklamaları ile “Anadilde eğitim temel insani haktır” dedi.

Viranşehir okul boykotuna yoğun katılım sağlanan ilçelerden biri oldu. Bazı okullarda yüzde 80-90’a varan oranda öğrenci boykot ederken, okul sıralarının boş olduğu ve okul bahçelerinde az sayıda öğrencinin oyun oynadığı görüldü.

Öğrencilerin ders başı yapmadığı **Hakkari** merkezde, okullar da sessizlik hakimdi. Kentte öğrenciler evlerinden dahi çıkmadı. Hakkari Vali Vekili Davut Sinananoğlu, öğrencilerin ilk hafta okula gitmemesinin nedeninin ‘boykot’ olmadığını; geçmiş yıllarda da benzer durumların yaşandığını ileri sürdü.

Çukurca İlçesi, boykotun en fazla hissedildiği ilçelerden biri oldu. İlçede bulunan 4 okulda 20’e yakın öğrenci okula gitti. Okulların tamamen boykot edildiği ilçede, poliste değişik noktalarda yoğun “güvenlik” önlemleri aldı.

Yüksekova’da ders başı yapan öğrenci olmadı. İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü’nün talimatıyla okul yönetimleri, gazetecilerin okullarda görüntü almasına izin vermedi.

Van’da bazı okullarda 15 ile 20’e yakın öğrenci bulunurken, öğrencilerin boykota büyük destek vermesi üzerine poliste okul önlerini abluka altına aldı.

Boykot kararı Bostaniçi Beldesi başta olmak üzere 11 ilçede de etkili oldu. Erciş İlçesi’nde ise, BDP ilçe binası önünde bir araya gelen ve aralarında öğrenci ve velilerinde bulunduğu kalabalık bir grup eylem gerçekleştirdi.

Bitlis’te öğrencilerin çoğunluğunun okula gitmediği gözlenirken, KURDÎ DER, kent genelinde öğrencilerin yüzde 50’sinin ders başı yapmadığını söyledi.

Ders boykotunun yaşandığı **Muş** merkez ile Varto, Bulanık, Malazgirt ve beldelerde ise, öğrencilerin büyük bölümü ders başı yapmadı.

Ağrı merkez ile Doğubayazıt, Diyadin, Patnos, Tutak olmak üzere ilçe ve beldelerde, öğrenciler okulları boykot etti. Boykota en fazla desteğin olduğu Doğubayazıt İlçesi’nde okulların büyük bölümünde ders başı yapılmazken, bazı okullarda ise ancak öğrencilerin yüzde 5’i gibi küçük bir grubun katılım sağladığı gözlemlendi. Boykot kararı, Iğdır merkez ve ilçeleri, Erzurum’un Tekman, Kağızman, Karaçoban ilçeleri, Kars merkez ve ilçelerinden de destek gördü.

“İyi çocuklar” Peyanis’te bir kez daha iş başındaydı...

Plazaların “iyi çocukları”, JİTEM’ci abileriyle omuz omuza!

“Hain plan”, “Adres aynı amaç aynı”, “İntikam katliamı” ve benzeri bol ünlemlı manşetler... Bunlar onyıllardır Kürdistan’da süren kirlı savaşın adeta vazgeçilmez yarenleri. Terörist edebiyatı, kaba ırkçılık, yalan, demagoji, dezenformasyon, manipölasyon, sermaye düzeninin en az G3leri ve obüsleri kadar güvendikleri silahları haline gelmiş durumda. Hakkârî’nin Peyanıs Köyü’nde yaşanan katliam medyanın bu kirlı işlevini tüm açıklığıyla bir kez daha gösterdi. “Hain plan”, “Adres aynı amaç aynı”, “İntikam katliamı” manşetleri yeniden raftan indirildi ve yüksek tirajlı gazetelerle evlerimize girdi.

Peyanis'te vahşi saldırı!

Hakkârî'nin Peyanıs Köyü'nde gerçekleştirilen mayınlı saldırıda 10 kişinin öldüğü ve çok sayıda kişinin yaralandığı hızla haber merkezlerince geçilmeye başlandı. Kısa bir süre sonra ise PKK'yi suçlayan ve bildik *“bebek katili”* edebiyatına sığınan çok sayıda açıklama birbirini izledi. Haber merkezleri ağız birliği yapmışçasına PKK'yi suçlarken devletliler de bu koroya destek verdiler. İçişleri Bakanı aynı gün, Başbakan ise ertesi gün yaptıkları açıklamalarda saldırının PKK'nin işi olduğundan son derece emin gözüküyorlardı. Günlük gazete manşetleri de arsızca PKK'yi hedefe çakmayı sürdürdü. Ancak kısa süre içerisinde özellikle Kürt basını aracılığı ile kamuoyuna sunulanlar, gerçeğin hiç de renkli camdan görüldüğü gibi olmadığı yönündeydi.

Saldırının ardından olay yerinde bulunan askeri teçhizat, telsizlerden geçilen anonslar, patlamanın ardından operasyona çıkılmaması, saldırının BDP ile hükümet arasında görüşme yapılacağı güne denk gelmesi işin arkasında JİTEM'in bulunduğunu, yani sorumlunun devlet olduğunu göstermekteydi. Kürt basını olayın aydınlatılması için şu soruların açıklanmasını talep ediyordu:

“Olay bölgesindeki korucu kulübesinde olay günü neden korucu bulunmuyordu? / Koruculara neden olaydan iki gün önce ‘nöbet tutmayın’ talimatı verildi? / Güvenlik güçleri neden akşam saat 16.00-17.00’ye kadar operasyon başlatmadı? / MKE menşeli materyaller, ‘Kara Kuvvetleri’ne ait Kullanma Klavuzu’ kimlere ait? / Telsizlerden yapılan ‘Olay yerinde çantamızı unuttuk, hemen alın’ anonsunu kim geçti? / Askerin ‘Dağda 9 kişilik bir grup var, onlara dokunmayın’ anonsu neyle açıklanabilir? / 970 seçmenin tamamının referandumu boykot ettiği bir köyü PKK neden hedef seçsin?” Kuşkusuz ki soruları çoğaltmak mümkün ancak bu kadarı bile işin renginin anlaşılması için yeterli.

Yine saldırının ardından BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş tarafından dikkat çekilen bir başka nokta ise, aynı gün BDP yöneticileri ile AKP'li bakanlar arasında bir görüşme gerçekleştirilecek olması ve patlamanın ardından bunun iptal edilmesiydi. Demirtaş bu durumun şüphe çekici olduğunu ve saldırının bu görüşmeyi engelleme amacı da taşıyor olabileceğini belirtmişti. Ayrıca saldırıya uğrayan köyün geçmişte koruculuk yaptığı ancak daha sonra koruculuğu bıraktığı bilinmektedir. Bu da devletin koruculuğu bırakanlara karşı gerçekleştirdiği saldırıları akıllara getirmektedir.

JİTEM'ci “iyi çocuklar” halen görev başında

Gerçekleşen saldırı bölgesinde özellikle JITEM eliyle yürütülen kontrgerilla faaliyetlerinin bütün özelliklerini taşıyor. Geçmişte de buna benzer pek çok saldırı yaşanmış ve bu saldırıların PKK ile ilişkisi olmadığı açıkça ortaya çıkmıştı. 1993'te ateşkes döneminde 33 asker öldürülmüştü. 1995'te Şırnak Güçlükönak'ta köylülerin içinde bulunduğu bir otobüs taranmış ve yakılmıştı. Üstelik otobüs yakıldıktan sonra ölenlerin kimlikleri sapasağlam bir şekilde ortaya çıkmış ve olayın bir komplo olduğu açıklık kazanmıştı. 2008'de ateşkes döneminde Şırnak Beşagaç Köyü'nde sivillerin bulunduğu bir minibüs taranmıştı. 2009'da ise Ahmet Türk ve Başbakan Erdoğan arasında gerçekleşecek görüşmeden birkaç gün önce Hakkari'de bir mayın patlamış ve bunu bahane eden hükümet görüşmeyi iptal etmişti.

Bu gibi kontrgerilla faaliyetlerini sıralamak mümkün, ancak bunlar aralarında en fazla öne çıkan ve yaşandıkları dönemde toplumun gündemine oturanlar. Tabi JİTEM faaliyetlerinin belki de en fazla teşhir olduğu Şemdinli örneğini de hatırlamak gerekiyor, zira son saldırının ardından açığa çıkanlar Şemdinli’de olduğu gibi Peyaniş’ta de devletin suçuştü yakalandığını gösteriyor. Şemdinli’de de 2005 yılında bir kitabevine yapılan bombalı saldırının ardından JİTEM’ciler halk tarafından silahlar, askeri doküman ve krokiler ile birlikte yakalanmıştı. Başbakan o dönem önce *“Ucu nereye dokunursa dokunsun”* diyerek sürecin takipçisi olacağını söylemiş, ancak dönemin Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın *“tanırım, iyi çocuklardır”* sözünün ardından JİTEM’ciler iki celsede serbest bırakılmıştı.

Kontrgerilla devletinin iştirilmiş basını

Peyanis'te gerçekleştirilen saldırının ardından en büyük görevin düzen medyasına düştüğünü söylemeye gerek dahi yok. Medyanın bugüne kadar oynadığı rol zaten bütün açıklığı ile bilinmekte. Ancak mayın saldırısının ardından satılmış basının yalan konusunda kendini aştığını ve her gün farklı bir senaryo uydurma “başarı” gösterdiğini de görmek gerekiyor. Bu

yayınladığı üç ayrı senaryo ile önde götürüyor. AKP borazanı gazete, saldırının ertesi günü “İntikam katliamı” manşeti ile duyurduğu haberinde 6 Eylül’de öldürülen HPG gerillalarının Peyanis köyünden gerillaya katıldıklarını söyledi. Senaryoya göre 9 genç gerillaya katılmaya karar veriyor ancak köylüler buna karşı çıkarak onları vazgeçirmeye çalışıyor, bunu başaramayınca da gençleri ihbar ediyor. 6 Eylül’de bu 9 kişinin öldürülmesi üzerineyse PKK köylülerden intikam almak için minibüsü bombalıyor.

Bu senaryoya dair yorum yapmanın bile anlamı yok zira söylenenler bütünüyle mantık dışı. Gerillaya yeni katılan kişilerin eğitim dahi almadan göreve çıkmayacağını bilmek zor değil. Üstelik katledilenlerin arasında on yıllık ve üç yıllık gerillalar da bulunuyor. Yine katledilen HPG’lilerin cenazelerinin Kürdistan’ın farklı illerinde defnedildiği ve bu cenazelerde çatışmaların da yaşandığı, yalanı söyleyen gazetede dahi yer almıştı. Ek olarak bir köyün kendi çocuklarını askere ihbar edeceğini ve öldürteceğini düşünmenin, ancak bu haberleri hazırlayanlar gibi aşağılık zihniyete sahip kişilerce kurgulanabileceğini de belirtelim.

Sabah gazetesi editörleri ve yazarları bu senaryonun saçmalığını kendileri de anlamış olacaktı ki sonraki günlerde bu yalanların yerini farklı hikayelerle doldurdular. Sabah’ın bir sonraki yalanı olay yerinde bulunan asker çantasının örtbas edilmesini amaçlıyordu. Gazete “asker çantası provokasyon çıktı” haberinde “*minibüs saldırısını askere yüklemek isteyen PKK’nın olay yerine asker çantası bıraktığı dinlemeye takılan KCK’lının telefon talimatıyla ortaya çıktı*” deniliyordu. Bu haberin kanıtı ise Hakkari TMS tarafından gerçekleştirildiği iddia edilen bir telefon dinlemesi. Buna göre TMŞ bazı BDP’lilerin telefonunu dinlerken “*Bırakılan asker çantasını ön plana çıkarın, provokasyonu sahiplenin!*” ifadelerine rastlamış. Böyle bir kayıt varsa bile, bunun suçüstü yakalanan devletin teşhirinin yapılması ve provokasyonun üzerine gidilmesi anlamı taşıyacağı açık. Ancak medya manipülasyon yeteneğini ustalıkla kullanarak bu durumu da kullanma yoluna gidiyor.

Sabah üçüncü gün yalanını ise yine devleti zor duruma düşüren askeri teçhizata açıklık getirmeye ayırıyor. Bu kez ise devreye arşivciler çıkıyor ve PKK’nin eski açıklamaları araştırılarak çantanın PKK tarafından oraya konulduğu kanıtlanmaya çalışılıyor. Gerekçe ise PKK’nin patlamadan 6 gün önce yaptığı bir açıklamanın satır aralarında gizli. Habere göre HPG saldırıdan 6 gün önce yaptığı bir açıklamada “9 gerillamız yaralandı. Türk askerlerine ait bir silah ile iki çanta kaldırdık” ifadelerini kullanmış. Bu ifadeler Sabah’a göre çantanın olay yerine PKK’lilerce bırakıldığının kanıtı.

Plazaların “iyi çocukları”

Yaşanan vahşi katliam Kürt sorununu çözme konusunda devletin içinde bulunduğu açmazın ve bildik “ez ve çöz” politikasından bir adım öteye gidemeyişinin kanıtından başka bir şey değil. Açılım aldatmacasından, Ergenekon tasfiye etmekten, derin devleti çözmekten bahseden AKP cenahının ise bu gibi saldırılardan medet umması ve bunlar üzerinden politika yapması onun ikiyüzlülüğünün bir göstergesi yalnızca.

Burjuva medyanın haberleri ise bu ikiyüzlülüğün tamamlayıcısı. Tek tek ele alındığında tüm haberler mantıksızlıkları ve kendi kendileriyle çelişmeleri nedeniyle tebessüm dışında bir tepkiyi hak etmiyorlar. Ancak bu haberlerin arkasındaki zihniyet ve yaşanan saldırının vahameti düşünüldüğünde medyanın tebessümünden çok farklı bir muameleyi hak ettiğini artık görmek gerekiyor. Zira plazaların iyi çocuklarının JİTEM’in iyi çocuklarından pek bir farkı bulunmuyor.

Gül: Hedef PKK’nin tasfiyesi

Düzen cephesinin Kürt hareketine dönük özellikle referandum sürecinde daha da yoğunlaştırdığı saldırganlık, düzen temsilcilerinin ardı arkası kesilmeyen açıklamalarıyla beslenmeye devam ediyor. Kürt hareketinin Kürdistan’daki boykot başarısı ve hemen ardından devreye sokulan Hakkari provokasyonu, düzen güçlerinin söz konusu açıklamalarının odağını oluşturuyor.

Bu açıklamalara sonuncusu, sermaye devletin cumhurbaşkanı Abdullah Gül’den geldi. Birleşmiş Milletler (BM) Genel Kurulu görüşmelerine katılmak üzere ABD’ye giden Gül, uçahta Murat Yetkin, Derya Sazak gibi burjuva medya kalemşörlerine siyasal gündeme ilişkin çeşitli değerlendirmeler yaptı. Konuşmasının bir bölümünü, Milli Türk Talebe Birliği üyesi olduğu için 12 Eylül darbesinin ardından gözaltına alınmasına ve kardeşi ile yakın arkadaşlarının işkence görmesine ayıran Gül, ikiyüzlü bir biçimde darbe mağduru-karşıtı kisvesine bürünmeyi ihmal etmedi. Gül’ün konuşmasının öne çıkan temel başlığı ise Kürt hareketine dönük saldırganlık ve tehditler oluşturdu.

Gül’den benzer demagoji: Terör örgütünün sicili kabarık

Hakkari’de yaşanan olaylara ilişkin devlet erkanın bugüne dek yaptığı çarpıtıcı söylemleri tekrar eden Gül, aynı zamanda oldukça saldırgan bir biçimde Kürt hareketini hedefine aldı. Hakkâri’deki olayla ilgili İçişleri Bakanı Beşir Atalay’dan bilgi aldığını belirten Gül, devleti işaret eden delillere ilişkin değerlendirme yapmaktan kaçınarak bildik “Terör örgütünün sicili bu tür olaylarda kabarık” demagojisine sarıldı.

Bir gazetecinin “BDP de devleti suçluyor? Sizce soru işaretleri var mı?” sorusu sorması üzerine sert çıkışan Gül, geçmişte bazı münferit olaylar yaşandığını, ancak devlet güçlerinin bu yüzden zan altında bırakılmasının doğru olmayacağını söyledi. Gül devleti aklama çabasını şu sözlere dile getirdi:

“Olay soruşturulacak, ancak bunu silahlı kuvvetler olsun, emniyet olsun, istihbarat olsun, güvenlikten sorumlu kurumlarımızı zan altında bırakacak şekilde yaparsak doğru olmaz. Geçmişte bazı yanlışlıklar yapılmış olabilir ancak silahlı kuvvetleri, emniyeti sistematik bir şekilde zan altında bırakmak doğru değil. Haksızlık yapmış oluruz. Hakkâri’deki soruşturma terör örgütünü gösteriyor. Daha önce oradan geçen askeri araçlar var. Terör örgütü içinde de bağımsız gruplar var. Ben bugünkü Türkiye ortamında bu tür mevzi hataları, bireysel yanlışlıklara ihtimal vermiyorum.”

Tasfiye sözü

Gazetecilerin, Öcalan’la İmralı’da görüşme tartışmaları sırasında Gül’ün sarfettiği “Devlet görüşmez ama devlet kurumları görüşme yapmış olabilir.” sözlerini hatırlatması üzerine Gül, önemli olanın terörü gündemden çıkarmak olduğunu ve bunun için de asla taviz verilemeyeceğini vurguladı. Açıklamalarıyla devletin Kürt sorunundaki resmi imha ve inkar çizgisini bir kez daha hatırlatan Gül şunları söyledi:

“Sen devletsin, bu konuda ki metodu uzmanlar bilir. Komutanlar, istihbarat, emniyet, güvenlik mensupları metodu belirler. Bunlar tavsiyelerini yapar. Öyle tartışmalar yapılıyor ki, devletin elini kolunu bağlıyor. Benim önümdeki hedef, terör örgütünün tasfiyesi. Terör örgütüyle asla pazarlık yapılmaz. Devlet pazarlık yapmaz.”

Kürt hareketinin “demokratik özerklik” talebine ilişkin soruları da yanıtlayan Gül, bu talebin çok yanlış ve zihin bulandırıcı olduğu söyledi. Demokratik özerklik talebinin masum olmadığına dair vurgular da yapan Gül şunları söyledi:

“Güven azaltıcı. Ayrıştırıcı düşünce tarzları. Masum değil. Kurgusu var, arka planı var. Hiçbirini doğru bulmuyorum. Ademi merkeziyetçilik, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi olabilir. Bunlar ayrı konular. Yerel yönetimler reformu çerçevesinde bakmak gerekir.

Okul boykotuna yargı terörü!

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı, “eğitim-öğretim hakkının engellenmesi, suç işlenmesini teşvik etme ve örgüt üyesi olmamakla birlikte örgüt adına eylem yapmak” iddiasıyla soruşturma başlattı.

Soruşturma kapsamında emniyetten yetki alanına giren okullara giden ve gitmeyen öğrencilerin sayılarının tespiti istenirken, TZP-Kurdi ve Kürd-Der hakkında da inceleme başlatıldı. Başsavcılık aynı zamanda okul yöneticilerinin ve servis şirketlerini de soruşturma kapsamına aldı. Milli Eğitim Bakanlığı da hafta başında 20-24 Eylül tarihlerinde okula nakil dışında kesin kaydını yapan öğrencilerin isim ve adreslerinin tespitini istemişti.

Sermaye devleti böylelikle anadilde eğitim hakkı için yürütülen mücadelenin karşısına bir kez daha faşist baskı ve zorla çıkıyor. Hitlervari yöntemlerle çocuklar ve aileler fişleniyor, daha da ileri giderek tüm bir emekçi halka sopa gösteriliyor.

Ancak ne yaparlarsa yapsınlar Kürt halkının haklı mücadelesine engel olamayacaklardır.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hakkari provokasyonu protesto edildi

Cenazeler toprağa verildi

Hakkari’de yaşanan patlamada yaşamını yitiren 9 kişiden 4’ü Hakkari merkezde defnedilirken, 2 kişinin cenazeleri Yüksekova’da binlerce kişinin katıldığı törenle toprağa verildi. Cenazelerden 3’ü ise patlamanın yaşandığı Peyanis Köyü’nde defnedildi.

Patlamada yaşamını yitiren Eşref Gür’ün cenazesi, yürüyüşe yapılan polis saldırısının ardından, Yenimahalle Mezarlığı’na götürülerek defnedildi. Gür’ün cenaze töreninden sonra Şirin Kurt’un cenazesi de, Kıran Mahallesi Mezarlığı’nda kitlesel bir şekilde toprağa verildi.

Patlamada yaşamını yitiren Raife Çiftçi ve Nurullah Çiftçi’nin cenazeleri ise, Hakkari’nin üst kısımlarında bulunan Bayê Köyü’ne götürülerek toprağa verildi.

Katliam Kürdistan’da protesto edildi

BDP Cizre İlçe Örgütü, binlerce kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü düzenledi. BDP Cizre İlçe binası önünde toplanan kitle “Gelê Colemêrgê ne tenê ne” pankartıyla Nusaybin Caddesi’ne yürüdü.

Diyarbakır’da BDP Bağlar İlçe Örgütü, kitlesel bir yürüyüş düzenledi. Binlerce kişi Koşuyolu Parkı’na yürüdü. Alkış ve sloganlarla yürüyen kitle, Emek Caddesi üzerinde yüzlerce polisin yer aldığı barikat ile karşılaştı. Polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine BDP’liler açıklamayı polis barikadı önünde yaptı. Yürüyüşün ardından dağılan kitleye polis gaz bombası ve tazyikli su ile saldırdı. Saldırıya taş, molotof, ses bombası ve havai fişeklerle karşılık verildi.

BDP **Batman İl** ve Merkez İlçe Örgütü tarafından yürüyüş gerçekleştirildi. Yapılan konuşmalarda bütün ölümlerden birinci derecede devlet ve AKP hükümetinin sorumlu olacağını dile getirdi.

Muş’ta ise BDP Varto İlçe Örgütü binası önünde toplanan yüzlerce kişi Belediye İş Hanı önüne kadar yürüdü.

Van’ın **Erciş** ilçesinde, BDP Erciş İlçe Örgütü tarafından yapılan eylemde Hakkari’de yaşanan olayın sorumlusunun MGK olduğu söylendi.

BDP Kadın Meclisi’nden oturma eylemi

BDP İstanbul Kadın Meclisi, 18 Eylül günü Taksim Meydanı’nda bir araya gelerek üç saatlik bir oturma eylemi gerçekleştirdi. Barış Anneleri’nin ve çeşitli kadın örgütlerinin de katılarak destek verdiği eylemde, Kürtçe ve Türkçe yazılı “Operasyonları biz durduracağız! Ölümlere izin vermeyeceğiz! Barışı biz getireceğiz! / BDP İstanbul Kadın Meclisi”, “Operasyonlar durdurulsun hemen şimdi / Barış İçin Kadın Girişimi” pankartları açıldı. Barış Anneleri eyleme, “Demokratik özerklikle özgür okullar inşa edelim”, “Kürtçe anadilde eğitim istiyoruz okulları boykot ediyoruz”, “Dün Şemdinli bugün Hakkari iyi çocuklar işbaşında”, “Operasyonları biz durduracağız” dövizleri ile katıldılar.

Basın açıklamasını BDP İstanbul Kadın Meclisi Sözcüsü Asiye Kolçak gerçekleştirdi. “Hakkari Geçitli Köyü katliamı ilk değil, yabancımız değil” diyen Kolçak, katliam sonrası devlet ve hükümet erkanının hiç zaman kaybetmeden Kürt hareketini suçlu ilan etmesinin, medyanın da buna teşne olmasının ilk

olmadığını söyledi. Devlete ait güçlerin bölgede her türlü zulmü, katliamı yaptığını, sürekli yalan söyleyerek, suçu Kürt hareketine attığını ifade etti. “Kürt hareketi eleştiri konusu olsun veya olmasın yaptığı eyleme sahip çıkmış, yapmadıklarını ilan etmiş, bunlar hep doğru çıkmıştır” diyen Kolçak, Kara Kuvvetleri Komutanı idaresinde özel operasyonla, eylemsizlik sürecinin bayram ve referandum arifesine denk düşen günlerinde, çatışma dışı pozisyonda bekleyen 11 gencin katledildiğini belirtti. Kolçak, şimdi yapıldığı gibi yalanlarla gerçekleri gizlemeye çalışmanın, sadece gelecek yeni katliam ve provokasyonlara davetiye çıkartacağını belirtti.

Basın açıklamasının ardından BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncer bir konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İHD’den Hakkari protestosu

İzmir’de İnsan Hakları Derneği tarafından 18 Eylül günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

“Dün Güçlükönak bugün Geçitli (Peyanis) katliamlarını kınıyoruz / İHD İzmir Şubesi” pankartının taşındığı eylem Eski Sümerbank önünde başladı.

Basın açıklamasını İHD Şube Başkanı Mustafa Rollas okudu. Açıklamada, 13 yıl önce, 1996 yılında da Şırnak’ın Güçlükönak ilçesinde 11 köylünün minibüs içinde kurşunlanarak yakılması olayının PKK’ye maledildiği ifade edilerek Geçitli Köyü’nde yaşanan olayın da benzer bir nitelik ve provokasyon özelliği taşıdığı belirtildi. 20 Eylül’e kadar alınan eylemsizlik kararına günler kala böyle bir olayın gerçekleşmesinin düşündürücü olduğu belirtilerek sorumlulara seslenildi.

Basın açıklamasının ardından 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi.

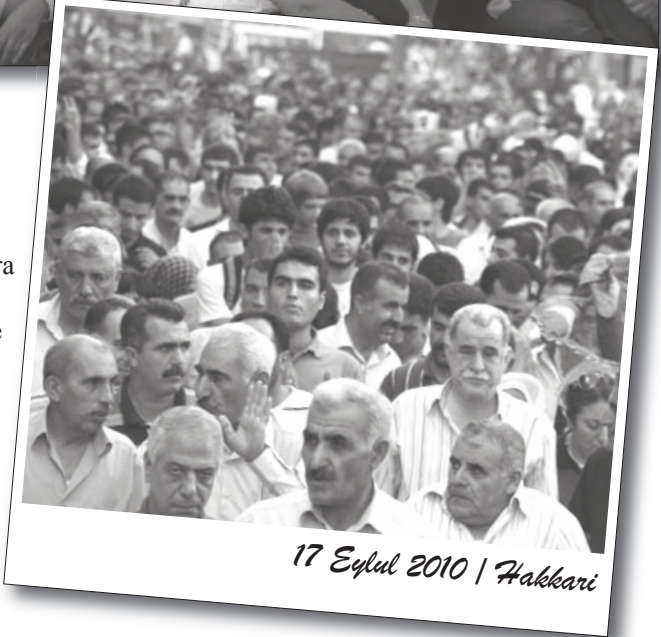
Kızıl Bayrak / İzmir

İHD’den ‘barış’ yürüyüşü

İHD İstanbul Şubesi, Taksim Tramvay Durağı’ndan Galatasaray Lisesi’ne gerçekleştirdiği yürüyüşle “barış” talebinde bulundu.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde basın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

açıklamasını okuyan İHD İstanbul Şube Başkanı Abdülbaki Boğa, Kürt sorununu “terör veya işsizlik sorunu” olarak tanımlayan anlayışın, cumhuriyet tarihi boyunca geliştirilen asimilasyon ve imha konseptli politikaların, herhangi bir sorun giderici sonuca ulaşamadığına dikkat çekti.

Hakkari’deki mayınlı saldırıya da değinen Boğa, “Olaydan sonra hiçbir operasyon düzenlenmemesi bizleri için düşündürücüdür” dedi. Başta Başbakan ve hükümet olmak üzere devletin diğer organlarının sessizliğinin endişelendirici olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana’da protesto

Hakkari’deki 9 kişinin yaşamını yitirdiği kanlı provokasyon, Adana’da demokratik kitle örgütleri tarafından protesto edildi.

Beşöcek Meydanı’nda yapılan basın açıklamasında “Hakkâri halkı yalnız değildir”, “İnsanlar ölmesin ülkemize barış gelsin, kardeşliğe uzanan eller kırılsın” dövizleri taşındı.

Açıklama, “adil ve eşit barış isteyen herkesi, çözüm isteyen herkesi, birlikte olmaya operasyonlara, katliamlara evlatlarımızın öldürülmesine karşı sesini yükseltmeye çağırıyoruz” sözleriyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak Yazı İşleri Müdürü'ne hapis cezası!

Devrimin ve sosyalizmin gür sesini boğmaya gücünüz yetmez!

“12 Eylül anayasasından kurtuluyoruz”, “demokratikleşiyoruz” diyenler yalan söylüyor. Gerçekte ne demokratikleşme adına bir ilerleme var ne de 12 Eylül anayasa ve yasalarında bir değişiklik!

İşte demokratik hak ve özgürlüklerin en önemli kriterlerinden biri olan “söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü” konusunda düzenin hali!

İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi, Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak Gazetesi'nin sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü Ayten Özdoğan hakkında gazetede yayınlanan yazılardan dolayı 1 yıl 3 ay hapis cezası verdi.

Cezaya gerekçe olarak gazetenin 18 Aralık 2009 tarihli sayısının 4. ve 6. sayfasında yer alan yazılar gösterildi. Gazetenin 4. sayfasında yer alan “Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı yükseltelim” başlıklı yazıda “PKK KONGRE/GEL'in propagandasının yapıldığı” iddia edildi. Gazetenin aynı sayısının 6. sayfasında yer alan “KCK: DTP fiilen ve resmen meclisten çekilmeli” başlıklı haber üzerinden de “terör örgütünün alt yapılanması olan KCK'nın şiddete çağrı içeren açıklamalarına yer verildiği” söylendi.

Sermaye devletinin demokrasisi kendisine! Konu devrimci güçler olduğunda baskı ve terörde sınır tanımıyor. Devrimci ve sosyalist basın susturulmaya, susturulmadığı yerde ise mahkemeler ve hapishaneler devreye giriyor.

Ancak baskı ve terör Kızıl Bayrak'a vız gelir. Devrimin ve sosyalizmin sesi susturulamaz.

Kızıl Bayrak gazetesi, onaltı yılı bulan yayın hayatında nice toplatma, kapatma, gözaltı ve tutuklama saldırısıyla karşılaştı. Ancak asla boyun eğmedi, yolunda başı dik yürümeye devam etti. Bundan sonra da dik yürüyecek, Kürt halkının haklı ve meşru talepleri uğruna yürüttüğü mücadelesinde taraf olmayı sürdürecektir, çürümüş kapitalist düzene ve devletine boyun eğmeyecektir.

SDP ve TÖP'e gözaltı terörü

SDP il ve ilçe binaları ile TÖP üyelerinin evlerine 21 Eylül sabahı eşzamanlı baskınlar düzenlendi. Baskınlara gerekçe olarak ‘Devrimci Karargah Örgütü’ davası gösterildi.

Yüzleri kar maskeli, çelik yelekli özel hareket timleri tarafından gerçekleştirilen baskınlarda SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan, Toplumsal Özgürlük platformu sözcüleri Oğuzhan Kayserilioğlu ve Tuncay Yılmaz, SDP Genel Başkan Yardımcısı Günay Kubilay, SDP Genel Başkan Yardımcısı Ecevit Piroğlu, SDP MYK Üyesi Ulaş Bayraktaroğlu, SDP PM Üyesi İbrahim Turgut, SDP PM Üyesi ve İHD İstanbul Şube yöneticisi Sultan Seçik, SDP Üyesi Özgür Cafer Kalafat, İstanbul’da evlerine baskın yapılarak, Bursa Toplumsal Özgürlük okullarından Semih Aydın da Bursa’da gözaltına alındılar.

Alınan mahkeme kararı ile arama yapan polis, bilgisayar, dergi ve evrak ve kitaplara el koydu.

İstanbul Beyoğlu’nda bulunan SDP İstanbul İl Örgütü’ne saat 05.00 sıralarında Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü’ne bağlı polisler baskın yaptı. Sokağın girişi ve çıkışlarında çevik kuvvet polisleri tarafından abluka altına alındı. Yaklaşık 2 saat arama yapan polisler, 6 çuval içinde bilgisayar, evrak, dergi ve kitapları incelemek üzere Vatan Caddesi’ndeki, İstanbul Emniyet Müdürlüğü götürdü.

Gözaltılar protesto edildi

SDP ve TÖP’e yönelik polis baskınları İstanbul ve İzmir’de protesto edildi.

İstanbul’da Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eyleme birçok ilerici kurum da destek verdi. Eylemde yapılan açıklamada, gözaltılar ve polis baskınlarının referandum sürecinde Kürt hareketiyle beraber boykot tavrı alınması nedeniyle devreye sokulduğu söylendi.

İzmir’de de Eski Sümerbank önünde SDP, TÖP ve Sosyalist Birlik Hareketi tarafından yapılan açıklamada, referandum sürecinde Kürt özgürlük hareketiyle ortaklaşa boykot tavrı alındığı için saldırıların devam ettiği vurgulandı.

Pınar Sağ’a hapis istemi

Muhallif kimliğiyle tanınan halk müziği sanatçısı Pınar Sağ hakkında, “yasadışı terör örgütü TİKKO’nun kurucusu İbrahim Kaypakkaya’yı övdüğü” iddiasıyla dava açıldı. Pınar Sağ, Tunceli’de yerel seçimlerde bağımsız bir belediye başkan adayının mitinginde yaptığı konuşma nedeniyle 2 yıl hapis cezasıyla yargılanacak.

Tunceli Bağımsız Belediye Başkan adayı Murat Kur’un 25 Mart 2009’da Tunceli Kışla Meydanı’nda düzenlenen seçim mitinginde verdiği konserde Pınar Sağ, Diyarbakır Cezaevi’nde işkenceyle katledilen devrimci önder İbrahim Kaypakkaya’yı sahiplenen bir konuşma yapmıştı.

Tunceli Emniyet Müdürlüğü’nün, miting alanında çekilen görüntüleri, Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı’na ileterek suç duyurusunda bulunmasının ardından Pınar Sağ ve aynı mitingde Sağ’dan önce sahne alan Mehmet Özcan hakkında soruşturma başlatıldı. Emniyetin başvurusunu inceleyen savcılık, Pınar Sağ hakkında soruşturma başlatarak, ‘Faşist iktidara karşı her zaman dik durmuş Kaypakkaya’nın yoldaşlarına’ sözleriyle ilgili hakkında dava açtı.

GOP BDSP’den Ulucanlar çağrısı

GOP BDSP, Ulucanlar katliamında ölümsüzleşen devrimcileri anmak ve mücadelelerine sahip çıkmak için Karacaahmet Mezarlığı’nda gerçekleşecek etkinliğin çağrısını işçi ve emekçilere ulaştırdı.

GOP BDSP, anma çağrısını ilk olarak Gazi Mahallesi’nde oturan UPS işçilerine yaptı. Ulucanlar katliamı ve direnişinin politik arka planının anlatıldığı, sınıf mücadelesini büyütme ve anma çağrısının olduğu bildiriler UPS işçilerine sabah servisinde ulaştırıldılar.

Ayrıca GOP merkez, Gazi Mahallesi ve Karadeniz Mahallesi’nde işlek noktalara ve otobüs duraklarına afiş ve ozalitler asıldı. Asılan ozalit ve afişlere emekçilerin ilgisinin yoğun olduğu gözlemlendi.

MİB'den BETESAN ve Mutaş direnişleriyle dayanışma!

Metal İşçileri Birliği (MİB), 17 Eylül günü BETESAN ve Mutaş direnişlerine dayanışma ziyaretinde bulundu.

Selah Tersanesi önünde bir araya gelen Metal İşçileri Birliği üyeleri “Direnen tersane işçisi kazanacak! İşgal, grev, direniş - Yaşasın sınıf dayanışması - Metal İşçileri Birliği” ozalitini açarak yürüyüşe geçti. MİB temsilcisi direniş çadırında BETESAN direnişini destekleyen kısa bir konuşma yaptı. BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan da kendi direniş sürecini aktardı. Metal TİS’leri ve tersanelerdeki mücadele üzerine gerçekleştirilen sohbetin ardından ziyaret sona erdi.

Mutaş işçilerine dayanışma ziyareti

Direnişlerini sürdüren Mutaş işçilerini ziyaret etmek için Gebze Otobüs Terminali’nde toplanan Metal İşçileri Birliği üyeleri direniş çadırına doğru yürüyüşe geçti. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube Mali Sekreteri Necmettin Aydın, direniş alanında yaptığı konuşmada işçileri sömüren fabrikaları boş bırakmayacaklarını ifade etti.

Metal İşçileri Birliği adına yapılan konuşmada, Mutaş işçilerinin kararlı mücadelesi selamlanarak, patronların hak gasplarına karşı anayasal haklarını kullanan işçilerin kapı önüne konulduğu bir ülkede Mutaş direnişinin onurlu bir direniş olduğu vurgulandı.

Konuşma, “Mutaş direnişinin kazanımı işçi sınıfının kazanımı olacaktır” sözleriyle sonlandırıldı. Yapılan konuşmaların ardından direnişteki işçilerle sohbetler gerçekleştirildi. Paydos saatinin ardından içeride çalışan işçilerin direniş alanına gelmesiyle birlikte alkış, ıslık ve düdük sesleri daha da yükseltilerek Mutaş patronu protesto edildi.

Kızıl Bayrak / Tuzla-Gebze

Mutaş’ta direniş sürüyor

Koceli’nin Gebze ilçesinde kurulu bulunan Mutaş Demir Çelik’te BMİS’te örgütlendikleri için işten atılan 7 işçinin fabrika önünde başlattığı direniş, sınıf dayanışmasıyla her gün biraz daha büyüyor. Direniş alanı hafta boyunca ziyaretçileri

konuk etti. ÇEL-MER, ambar ve UPS işçilerinin yanısıra BETESAN direnişçisi de Mutaş işçilerini ziyaret etti.

20 Eylül Pazartesi günü Nakliyat-İş üyesi İzmit ve Yalova ambar işçileri ve öncü ÇEL-MER işçileri destek ziyareti gerçekleştirdi.

Saat 14.30’da coşkulu sloganlarla direniş alanını ziyaret eden Nakliyat-İş üyesi işçiler kendi aralarında topladıkları bir miktar parayı da Mutaş işçilerine vererek maddi dayanışmada bulundular.

Aynı günün akşamı öncü ÇEL-MER işçileri Mutaş işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

Direnişin 26. günü olan 21 Eylül Salı günü Tuzla tersanelerinde işten atma saldırısına karşı direnişe geçen BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan

Mutaş işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Ziyaret boyunca Mutaş ve BETESAN direnişi üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Her iki direnişin de başarıya ulaşması için sınıf dayanışmasının önemine değinildi.

Mutaş işçileri, 22 Eylül Çarşamba günü saat 10.30’da da UPS işçileri tarafından ziyaret edildi. Direniş alanına sloganlarla gelen UPS işçileri, kendi direniş süreçlerini ve deneyimlerini Mutaş işçileriyle paylaştılar. Direnişin kazanımla sonuçlanması için işçilerinin birliğinin önemine değindiler.

Sermayenin kolluk güçlerinin ablukası altında direnişlerini sürdüren Mutaş işçilerine fabrika içindeki arkadaşlarının desteği artarak devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Gebze

MİB'den Bursa'da TİS paneli

Metal İşçileri Birliği’nin (MİB) 2010-2012 metal grup TİS’leri üzerine çalışmaları sürüyor. Bu kapsamda 19 Eylül günü Bursa’da bir panel gerçekleştirildi. Bursa Baro Evi Toplantı Salonu’nda yapılan panelde Tez Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı **Volkan Yaraşır** ve MİB temsilcisi konuşmacı olarak yer aldı.

Panelde ilk olarak söz alan Volkan Yaraşır, kapitalist kriz sürecinde yaşananları anlattı. Bu dönemde dünyanın çeşitli yerlerinde işçi sınıfının verdiği tepkilere ve gerçekleştirdiği direnişlere değindi. Bunlar içerisinde fabrika işgallerine özel olarak vurgu yaptı. ÇEL-MER işgaline kadar yapılan işgallerin, kendiliğinden ve taban inisiyatifine dayanmayan bir tepki olarak gerçekleştiğini, ÇEL-MER’in ise bunlardan farklı olduğunu, tümüyle bilinçli ve taban örgütlenmesine dayanan bir işgal eylemi olduğunu belirtti.

UPS direnişinin önemine de değinen Yaraşır, kriz karşısında büyük grevler yaşanması gerektiğini, özellikle Bursa ve Manisa’da bir kent grevinin gerçekleştirilmesinin olanaklı olduğunu söyledi.

Kapitalist sistemde sömürüyü ortadan kaldırmayan ancak onu sınırlayan ve azaltan toplu sözleşme süreçlerinin doğru müdahalelerle sınıfa kimlik ve bilinç kazandıracağını belirten Yaraşır, sınıfın elindeki tek silahın taban örgütlenmesi olduğunu ifade etti. TİS komitelerinin de bu süreçte ihtiyaç olunan taban örgütlenmesi biçimi olduğunu vurguladı.

Yaraşır’ın ardından söz alan MİB temsilcisi de ağırlıklı olarak TİS süreci üzerinde durdu. Bu TİS döneminde sermayenin gündeminde iki ana saldırı başlığı olduğunu vurguladı. Birincisinin sınıfın elinde kalan sosyal hakların gasbedilmesi, ikincisinin ise üretim ve sömürünün yoğunlaştırılması, yani esnek üretimin yaygınlaştırılması olduğunu dile getirdi. Geçmiş dönem TİS deneyimlerini de BMİS ve Türk Metal cephelerinden ele aldı. MİB’in TİS döneminde yükselttiği 6 talebi açıkladı.

MİB temsilcisinin konuşmasının ardından panele kısa bir ara verildi.

Ağırlıklı olarak tartışmalarla geçen ikinci bölümde, katılımcı işçilerin sınıfın yılınlğına dair soruları karşısında Volkan Yaraşır, tarihte bireyin rolünü fabrikalardan hareketle ortaya koyarak sınıf bilincine vurgu yaptı.

Çeşitli metal fabrikalarından ve bazı sektörlerden işçilerin olduğu panele 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Fabrikalar, madenler, atölyeler işçi mezarlığına döndü

“İş Sağlığı ve Güvenliği Yasa Tasarısı”nın gündemde olduğu bir süreçte, son bir haftada yaşanan iş cinayetleri tablosu durumun ne kadar vahim olduğuna işaret ediyor. Yasa tasarısında yapılması planlanan yeni değişikliklerle birlikte ise iş cinayetleri iyice çığrından çıkacak.

Madenlerde yeni cinayetler

Balıkesir’in Kesput ilçesinde kömür çıkarılan bir maden ocağında meydana gelen göçükte 2 işçi öldü, 1 işçi ise yaralandı.

Göçük altında kalan işçilerden Yılmaz Çınar (25) ve Ramazan Aydoğdu (25) olay yerinde hayatını kaybetti. Arkadaşları tarafından göçük altından çıkarılan Çınar ve Aydoğdu’nun cesetleri yaşama ihtimali göz önünde bulundurularak Balıkesir Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı. Ancak iki işçinin hayatını kaybettiği bildirildi.

Hızlı tren yolunda iş cinayeti!

Yeni bir ölüm haberi de dün Sakarya Pamukova’dan geldi. Fahrettin Tıraş (20) adlı işçi hızlı tren için yapılan demiryolu inşaatı çalışmaları sırasında demir kalıbın üzerine düşmesi sonucu hayatını kaybetti.

17 Eylül günü İstanbul-Eskişehir hızlı tren demiryolu inşaatında gerçekleşen olay sırasında ağır yaralanan Fahrettin Tıraş Sakarya Devlet Hastanesi’ne kaldırılmıştı. Ancak günler süren tedavi sonuç vermedi ve Tıraş hayatını kaybetti.

İlk işbaşında ölüm

Güvencesizliğin ve kurlsız çalışmanın kurbanı olan 19 yaşındaki Mümin Büyükyaşar, Körfez Sanayi Sitesi mevkiinde, Çıraklık Eğitim Merkezi yanındaki hurda atölyesinde meydana gelen patlamada yaşamını yitirdi. Yangın tüpünün kesilmesi sırasında meydana gelen patlamada 19 yaşındaki Mümin Büyükyaşar isimli işçi hayatını kaybetti. Büyükyaşar’ın bugün işe başladığı ve günlük 40 TL yevmiyeyle çalıştığı öğrenildi.

Sendikalı fabrikada da iş cinayeti

19 Eylül günü yaşanan iş cinayeti ise bu kez sendikal örgütlülüğün olduğu bir fabrikada yaşandı. Petrol-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Bandırma Eti Maden İşletme Müdürlüğü Bor ve Asit Fabrikaları’nda işçi olarak çalışan Yalçın Şenyiğit (44), dengesini kaybetmesi sonucu çözelti oluklarına düştü. Aynı üniteye çalışan işçiler tarafından düştüğü yerden çıkarılan Şenyiğit’e ilk müdahale işyeri doktoru tarafından yapıldı ancak Şenyiğit kurtarılamadı.

En yüksek bina işçi kanyıla yükseliyor

Geçtiğimiz günlerde İstanbul’da yaşanan iş cinayeti ise burjuvazinin devasa gökdelenlerinin de işçi kanyıla yükseldiğinin en somut örneğiydi. Kiler Holding tarafından İstanbul Levent’te yapımı sürdürülen ve ‘Avrupa’nın en yüksek binası’ olarak tanımlanan İstanbul Sapphire’de Serkan Çetin (26) isimli işçinin cesedi havalandırma boşluğunda

bulundu.

İnşaatın yapımını üstlenen Biskon Yapı isimli taşeronla bağlı olarak temizlik işlerinde çalıştığı belirtilen Çetin, öğle yemeğinden sonra işe dönmeyince durum sorumlulara bildirildi. İş bitimi Serkan Çetin’in günlük kıyafetlerinin soyunma odasında bulunduğunu gören arkadaşları başına bir şey geldiğini düşünerek endişelendi ve bu kez inşaat güvenliğinden yardım istedi. 64 katlı Sapphire Tower’da yapılan aramalar sonrası Serkan Çetin ölü bulundu. Çetin’in cesedinin, saat 22.30 sıralarında - 5’deki havalandırma boşluğunda olduğu fark edildi.

Zonguldak madenlerinde iş cinayeti

17 Mayıs 2010 tarihinde yaşanan grizu patlamasında 30 maden işçisinin yaşamını yitirdiği Zonguldak’ın Gelik beldesinde yeni bir patlama

yaşandı. Taşeron firmaya ait bir maden ocağında 15 Eylül günü saat 11.00 sıralarında meydana gelen patlamada 3 maden işçisi yaralandı.

Sermaye kana doymuyor

Bu haberlerden ortaya çıkan bilançoda toplam 9 ölü var. Bu sayının gerçekte olanın ancak küçük kısmı olduğundan şüphe yok. Çünkü birçok ölüm de kayıtsız çalışma nedeniyle gizleniyor.

Fakat yine de bu kadar ölüm sermaye için yeterli değil. Yeterli olmadığı için elini daha fazlası için yeni yasalar istiyor hükümetten. Hükümet de sermayenin dediğini ikiletmiyor. Bunun için daha fazla iş cinayetinin önünü açacak olan “iş sağlığı ve güvenliği” adı altında yeni yasa bir yasa hazırlandı. Bu yasa ile taşeronlaşmanın önündeki son engeller de kaldırılıyor. Böylelikle işçi cinayetleri katlanarak artacaktır.

Bu yasa bu nedenle işçi ve emekçilerin en önemli mücadele gündemlerinden biridir.

Ankara UPS’de “iş kazası”

UPS Kargo’nun Ankara’daki aktarma merkezinde 14 Eylül Salı akşamı “iş kazası” yaşandı.

Hemen her gün iş kazalarının yaşandığı Ankara UPS’de 50’li yaşlardaki Raşit isimli işçi tırın arkasını yüklerken, Şakir isimli operasyon şefinin tırı yüklemeye standından uzaklaştırması sonucu geriye doğru düşerek kalçasını ve belini sakatladı. Yerde acılar içerisinde kıvranan işçiye, Şakir isimli operasyon şefi tarafından ayağa kalkması söylendi. Daha sonra tıbbi düzeneklerden yoksun özel bir araba ile hastaneye götürülen işçiye “7 gün iş göremez” raporu verildi.

UPS’nin Ankara’daki aktarma merkezinde yaşanan “iş kazası” Ankara’dan bir UPS işçisi tarafından gazetemize iletildi. UPS işçisi, yaşanan iş kazasına ilişkin görüşlerini şöyle aktardı:

“İş kazalarının artık sıradanlaştığı bu firmada hemen hemen hergün şiddeti fark etmeksizin olarak bir iş kazası yaşanıyor. Ünsper Paket Servisi’nin bundan yaklaşık bir ay önce yaptığı “iş sağlığı ve güvenliği” isimli seminerde işçilere birçok konuda bilgi verildi. Normalde iş yasasında da olan bu seminer konuları günlük pratik yaşama gelindiğinde hayata geçirilmiyor. Geçirilmesi mümkün değil. Çünkü her yerde olduğu gibi UPS’de de sermayenin yasaları işliyor. Mesela kolileri taşıırken iş kazası geçirmemek için dikkatli olmak gerekiyor. Ama iş saatlerinin fazla olması, işin ağırlığı ve başındaki “hızlı çalış” baskısı işçinin dikkatli olmasının önünde bir engele dönüşüyor.

Peki bu durumda neler yapmalıyız? İşçi arkadaşlarımızla beraber tabanda birlik olmalıyız. Bunu yapabildiğimiz zaman küçük de olsa kazanımlar elde edebildiğimiz örnekleri mevcut. Bunu sadece sürekliliğe dönüştürmeliyiz. Yani örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Böylelikle iş kazalarının, baskının, sömürünün vb. önüne geçebiliriz.”

İşçi sınıfına yönelik yeni bir saldırı hazırlığı

Hergün birkaç işçi iş cinayetlerine kurban gidiyor. İş cinayetleri, tersanelerde, madenlerde, fabrikalarda, inşaatlarda, hemen tüm üretim alanlarında, sermayenin aşırı kar hırsının ürünü olarak yaşanıyor. Bu zincirleme cinayetler, işçi sağlığı ve güvenliği sorununun ne denli hayati bir konu olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Sermaye devletinin gerçekleşen iş cinayetlerine karşı aldığı tavır ise kamuoyunca biliniyor. Sermayeyi kollayan, sürekli sırtlarını sıvazlayan, “Bu işler kader kısmet” diyen bir tutum sergiliyor. Bu tutum öyle pervasızca sergileniyorki, iş cinayetleri neredeyse teşvik ediliyor. Devletin bu tutumunu halen 2 işçinin cesedinin bulunamadığı madenlerde, Tuzla tersaneler cehenneminde ve daha birçok yerde gördük. Devlet en açık şekliyle öldürenin arkasında duruyor. Bunda şaşılacak bir durum yok tabii ki. Çünkü bu devlet kapitalistlerin uşağıdır.

İşçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili olarak varolan yasalar dahi en açık haliyle çiğnenmektedir. Somut olarak Tuzla tersanelerine bakalım. Tersaneler cehennemindeki her türlü güvencesizliğin ve iş cinayetlerinin kaynağı taşeronluk sistemidir. Patronların kar mekanizması olan taşeronluk sistemi yasadışı olarak yürütülmektedir. Çünkü iş kanununa göre “Ana iş bölünerek taşeronla devredilemez.” Eski Çalışma Bakanı Faruk Çelik Tuzla’da “taşeronluğu kaldıramayız, ancak denetim altına alabilmemiz” mümkün diyebilmişti.

Tüm bunlar yetmiyor olacak ki çıkarılan yeni yasayla taşeronlaştırmanın önü tümünden açılmaktadır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın 23 Ağustos 2010 tarihli, taraflara gönderdiği yasa değişikliğiyle işçi sağlığı ve güvenliğine ilişkin yeni bir düzenleme yapılmaktadır. Bu düzenlemeyle taşeronluk sisteminin önündeki son yasal engeller de kaldırılmaktadır. Bunun için 4857 sayılı iş kanununun 2. maddesinde alt işverenlik ile ilgili yer alan tanımlama değiştirilmektedir. Mevcut yasada işin taşeronla devrinde, **“işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık”** koşulları birlikte aranmaktadır. Oysa yeni taslakta işveren – alt işveren ilişkisinin oluşabilmesi için **bu şartlardan sadece biri yeterli olacaktır**. Bu da zaten sınırsız bir yaygınlığa sahip olan taşeronluk sisteminin uygulanmasını daha da kolaylaştıracaktır.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği kapitalistlerin insafına terk edilirken, iş güvencesi, sosyal haklar gibi kavramlar tarihe karışmaktadır. Bilindiği üzere taşeronluk sisteminin işçi ve emekçilere getirdiği yıkıcı sonuçlar son zamanlarda kendini iyice göstermektedir. Kısıntılı halinde kalan bazı işçi haklarının da yok sayıldığı taşeronlaştırma uygulamalarında hiçbir sosyal hakkın tanınmaması ana kuraldır. Dahası çoğu durumda ücretler de gasbedilmektedir. İşçi sağlığı ve güvenliği alanında ise asıl işverenin alması gerekli güvenlik tedbirlerini almayıp yasal bir yükümlülüğü olmayan taşeron firmalara devretmesi, iş cinayetlerinin önünü açmaktadır. Devlet çıkardığı yeni yasa ve yönetmeliklerle işçi sağlığı ve güvenliğini kapitalistlerin insafına terk etmekte, böylelikle yeni bir rant alanı açmaktadır.

Taşeronluk sistemi altında, herhangi bir hak ve

hukuk olmadığı gibi iş güvencesinden bahsetmek de mümkün değildir. İşçinin hayatı, işverenin ya da alt yüklenicinin iki dudağı arasında çıkacak söze bırakılmaktadır. Üretimin parçalanmasını esas alan taşeronluk sistemi, işçileri de parçalara ayırmaktadır. Böylelikle de sendikal örgütlenmenin önünde ciddi bir engel oluşturmaktadır. Sermaye işçilerin kendilerini savunabilecekleri örgüt mekanizmasını da yok etmeye çalışmaktadır.

Tüm bu saldırılar göz önünde bulundurulduğunda, sermayenin işçi hayatını hedef alan planları açık bir şekilde görülmektedir. Daha dün kadar referandum vesilesiyle hak ve özgürlüklerin bekçisi kesilen sermaye hükümeti işçilere ölümü ve ölümden beter çalışma koşullarını

reva görmektedir.

Bu saldırıları göğüslemekte en büyük görev sendikalara düşmektedir. Ancak ne yazık ki Çalışma Bakanlığı'nın bu yasa taslağı büyük bir sessizlikle karşılanmıştır. DİSK'in yazılı açıklama yapmak dışında yapabileceği ve yapması gereken çok iş vardır. Mademki "İşçi, celladına emanet edilmiştir"(DİSK'in açıklamasından), o zaman cellatlarla hesaplaşacak bir mücadele hattı örülmek zorundadır. Sendikaların, politik güçlerin, meslek odalarının saldırıyı sessizlikle karşılamaları anlaşılır bir durum değildir. Böylesine bir saldırı ancak ve ancak ortak bir mücadele hattıyla püskürtülebilir. Sınıf devrimcileri bulundukları alanlarda bu konuda gereken çabayı sarfedeceklerdir.

TÜİK'ten pembe tablo

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (**DİSK-AR**), yayınladığı araştırmayla işsizlik rakamlarındaki 2.5 puanlık düşüşe rağmen krizin yarattığı olumsuz tablonun hala sürdüğünü vurguladı. İşsiz sayısının kriz öncesine göre 454 bin fazla olduğunun belirtildiği raporda krizin etkilerinin, yüksek büyüme oranlarına rağmen hala telafi edilemediği söylendi. DİSK-AR'ın 2010 Haziran Ayı Dönemi İstihdam Raporu, **Türkiye İstatistik Kurumu**'nun (TÜİK) mayıs-haziran-temmuz dönemine ilişkin verileri içeren haziran ayı hanehalkı işgücü araştırmasını da yalanlamış oldu. DİSK-AR'ın raporunda, bu vahim tabloya karşın, işsizlik rakamlarındaki düşüşün, kamuoyuna büyük bir başarı olarak sunulduğuna dikkat çekildi.

İşsizlik konusunda pembe bir tablo çizen TÜİK'e göre işsizlik oranı haziranda geçen yılın aynı dönemine oranla 2.5 puan, bir önceki aya oranla ise 0.5 puan gerileyerek yüzde 10.5 oldu. Yine TÜİK'in iddiasına göre Türkiye genelinde işsiz sayısı haziranda bir yıl öncesine göre 518 bin kişi azalarak 2 milyon 751 bin kişiye indi. İşsiz sayısı bir ay önceye göre ise 95 bin kişilik azalış gösterdi. Buna karşın haziran döneminde, işsizlerin yüzde 14.7'sine karşılık gelen 405 bin kişi işsiz kaldı.

DİSK-AR: Krizin izleri

İşsiz sayısının ise 518 bin kişilik azalma ile 2 milyon 751 bin olduğu hatırlatan DİSK-AR raporunda, “Buna karşı krizin yarattığı olumsuz tablo izlerini hala sürdürüyor. Mevsimsel nedenlerle artan istihdam, işsizlik verilerine yansırken, işsizlik oranı kriz öncesinin 1.5 puan üzerinde. İşsiz sayısı ise kriz öncesine göre 454 bin fazla. Yani Türkiye teğet geçen krizin etkilerini yüksek büyüme oranlarına rağmen hala telafi edebilmiş değil” ifadeleri kullanıldı.

Türkeller'in TEKEK işçilerine oyunu

Ankara'da 78 gün süren TEKEK direnişi ülke gündeminde ciddi bir yer bulmuş, etkisi ülke sınırlarını aşmıştı.

Direnişin geriye bıraktığı deneyimlerin her açıdan işçi hareketimize olumlu katkıları olacaktır. Ancak TEKEK direnişi sendikal bürokrasinin ihanetine dair de önemli deneyimler bırakmıştır. Halen de bu açıdan bu direnişten öğrenmek gerekiyor. Son yaşananlarla birlikte TEKEK direnişi, işçilerini hak arama mücadelesinin nasıl da bürokratlar eliyle çıkmaza sokulduğunun ibretlik örneğidir.

Gelenin yerde TEKEK işçileri, Danıştay 12. Dairesi'nin 4/C kadrosuna geçiş için verdiği sekiz aylık sürenin dolmasına sayılı günler kala, Anayasa Mahkemesi'nden bir karar çıkmaması durumunda tazminatlarından da olma riskiyle yüz yüze bulunuyorlar. Direnişin sönümlenmesi için her türlü eylemsel süreci boşa düşüren bürokratlar bu durumu gerekçe göstererek, işçilere 4/C'ye başvurmaları dayatmasında bulunuyor.

TEKEK işçilerinin Ankara'da 78 gün süren fiili direnişleri, özellikle kurulan çadırlarla başkentin adeta işçilerce zapt edilmiş görüntüsü, sermaye sınıfı ve onun sınıf içindeki işbirlikçileri olan sendika ağalarının korkularını büyütmüş, direniş çadırlarının sökülmesi için binbir türlü manevra geliştirmelerine yolaçmıştı. TEKEK direnişinin geldiği son nokta sendikal bürokrasinin direnişi bitirmek üzere yaptığı hesabın tuttuğunu gösteriyor.

Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel'in bunda özel bir misyonu olmuştur. Türkel bu süreçte, tipik bir bürokrat olmanın ötesinde, iyi rol yaptığını da göstermiştir. Onun ikiyüzlü davranarak Türk-İş'in açık ihaneti karşısında işçilerde biriken öfkeyi nasıl törpülediği bugün artık daha iyi görülüyor. Tek Gıda-İş yönetimi, direniş süreci boyunca her defasında Türk-İş Konfederasyonu'nun engelinden yakınmış, ancak onu aşacak bir tutum da geliştirmemiştir.

Direnişi fiili-meşru mücadele hattından uzak tutmak için ellerinden geleni yapmışlardır. Süreci mahkemelere havale edilerek direniş kararlılığını zayıflatmışlardır. Fiili-meşru mücadele yolunda ısrar eden öncü TEKEK işçileri olmasına karşın, işçilerin çoğunluğu sendika bürokratlarının direnişi çekmek istedikleri bu noktaya sürüklenmiştir. Gelenin yerde TEKEK direnişinin yaratıcısı işçiler "4/C statüsünü imzala ya da aç kal" ikilemiyle yüzyüze bırakılmışlardır.

İşçi sınıfı, davasına ihanet edenleri asla unutmayacak!

TEKEK direnişi Türkel'in ikiyüzlülük örnekleriyle doludur. TEKEK işçileri tüm hakları için sonuna kadar direnme kararlıklarını ifade ederken, 12 bin kişinin 400 milyon lira civarında kıdem ve ihbar tazminatını ödemesi gereken devlete şu teklifi yapabilmıştır; "Maliye'nin de, devletin de eli dar, bu parayı da bize ödemeyin. Bizi özlük haklarımızla birlikte başka kamu kurum ve kuruluşlarına gönderin. Emekliliği gelenlere de peyderpey ödersiniz. Onu da dedik bundan öte ne diyelim."

Bir başka örnek olarak, mücadeleden kaçan üst kademe bürokratlara tepki gösteren işçileri tehdit etmesi gösterilebilir. Türkel şöyle konuşmuştu: "Eğer bunları kabul etmiyorsanız 'biz bildiğimizi yaparız' diyorsanız, sizlere kolay gelsin."

Ağustos ayında yapılan bir röportajında ise, çeşitli

illerden bir grup işçinin İstanbul'a gelerek kendisini ziyaret edeceği ve bundan sonra Ankara'ya gidilip gidilmeyeceği hakkındaki soruya şöyle bir yanıt verebilmiştir: "İşçilerin geleceğinden bilgim yok. Gelirlerse de bizimle görüşme şansı yok. Burası dingonun ahır değil, her gelenle görüşmem. Gelirlerse Tek Gıda'ya giremezler. Çünkü onlar artık bizim üyemiz değil, bu artık eşkıyalığa girer. Canı isteyen de ben gidiyorum diyerek gelirse Türk-İş'teki

aynı muameleyi görürler."

Aynı röportajda öncü TEKEK işçilerine "Biz onları artık TEKEK işçisi olarak da görmüyoruz. 78 gün boyunca yuhalamaları da yaparak o eylemi sulandırdılar. O eylemi yaparak kendilerini ön plana çıkarmaya çalışan bizim gözümüzde ajan provokatördür" diyecek kadar da işçi düşmanıdır.

İşçi sınıfı onu hep bir işçi düşmanı olarak hatırlayacaktır.

TEKEK'in kahramanı(!) derste!

"Yunanlı sendikacılara mücadele dersi." Bu başlık Radikal Gazetesi'nin bir haberine ait. Haberi özel kılan, Yunanlı sendikacılara mücadele dersi verilmesi değil, bu dersi verenin kimliği. Çünkü dersi veren kişi Tek Gıda-İş Başkanı **Mustafa Türkel!**

En son söyleyeceğimizi en başta söyleyelim: Yunanlı sendikacılar eğer mücadele etmekte kararlılarsa ve verilen ders "bir büyük direniş nasıl bitirilir" başlığını taşıyorsa, bu dersin onlara bir faydası olmaz. Bu dersle örgütlenecek mücadeleden de Yunanistan işçi sınıfına bir hayır gelmez.

Haberde Türkel'in "derste" ne söylediğine dair ayrıntı verilmemekle birlikte, TEKEK işçilerinin mücadelesini anlattığı söyleniyor.

Ancak Türkel'in bu mücadelede nasıl bir rol oynadığı biliniyor. Ama durum böyleyken, reformistlerin TEKEK'in kahramanı olarak gösterdiği Türkel, ülke dışında da böyle görünüyor demek.

TEKEK direnişinin ateşi onun başında olduğu hainler tarafından söndürüldü. İşçiler evlerine gönderilip direniş kırıldı. Daha sonra ise yeniden direnişe başlamak için yapılan her girişim de engellendi. Süreç tümüyle mahmelere bırakıldı. Gelenin noktada ise Türkel ve ekibi, 4/C'ye geçme çağrısı yapıyor. Ancak 4/C Anayasa Mahkemesi'nde olduğu için işçiler ortada kalma ve tazminatlarının yanma riskiyle yüzyüzedirler. O nedenledir ki Mustafa Türkel ve ekibi şimdilerde Anayasa Mahkemesi'ne mektuplar yazarak işçilerin 4/C'ye geçmeleri için gerekeni yapması için yalvarıyor.

Sermaye devletinin ve hükümetinin karşısında titrediği, mahkemelerin direniş ateşini düşürmek için dakikasında kararlar çıkardığı bir büyük şanlı direnişi ne hale getirdiler. "Ölmek var dönmek yok!" diye haykıran TEKEK işçilerini nasıl bir batağa düşürdüler.

Mustafa Türkel ve ekibi kahraman değil, işçi sınıfına karşı ağır suçlar işlemiş hainlerdir. Bu suçlarının hesabı sorulmalı, mücadelenin olduğu hiçbir yere sokulmamalıdır.

“Öğretmenler işsiz, okullar öğretmensiz!”

Eğitim Sen İstanbul Şubeleri, 17 Eylül günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla yeni eğitim sistemindeki sorunları ve kendilerine yönelik saldırıları protesto etti. Sultanahmet Meydanı’nda bir araya gelen emekçiler “Okullar öğretmensiz - Öğretmenler işsiz - H herkese güvenli iş / KESK İstanbul Şubeler Platformu” pankartı arkasında İl Milli Eğitim Müdürlüğü’ne yürüdüler. Yolum trafiğe kapatıldığı eylemde ajitasyon konuşmaları yapıldı.

İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yapılan açıklamayı Eğitim Sen İstanbul 7 No’lu Şube Başkanı Azim Şamiloğlu gerçekleştirdi. Eğitimin piyasalaştırıldığını, bunun önündeki en büyük engelin de iş güvenceli çalıştırılma olduğunu belirtti. Sermayenin taşeron sistemiyle güvencesiz çalıştırmayı yaygınlaştırmaya çalıştığını, bu nedenle AKP’nin yıllardır Kamu Personel Rejimi Yasası’nı çıkarmak ve tüm eğitim emekçilerini güvencesiz çalıştırmak istediğini söyledi. Güvencesiz çalıştırmanın sonuçları üzerine örnekler veren Şamiloğlu, Sultangazi ilçesinde sözleşmeli öğretmen olarak görev yapan Elif Aybaç’ın beyninde tümör oluşmasının ardından 30 günlük rapor alması üzerine sözleşmesinin feshedildiğini belirtti. KPSS skandalına değinerek, ülkedeki işsiz öğretmenlerin tümünün atanacağı kadro açığının olduğunu söyledi.

Zorunlu bağış, zorunlu din dersleri deprem güvenliği olmayan okullar, derslik açığı, eğitim harcamalarının boyutları gibi konulara da değinen Şamiloğlu, Eğitim Sen’in neoliberal politikalara ve eğitimin gericileşmesine karşı mücadele edeceğini söyledi. Eşit, parasız, bilimsel, nitelikli ve anadilde eğitim istedi.

Şamiloğlu’nun ardından Eğitim Sen Genel Sekreteri Mehmet Bozgeyik bir konuşma yaptı.

Sözleşmeli-vekil-ücretli öğretmenlerin durumlarına değinen Bozgeyik, öğretmen açığına vurgu yaparak öğretmenlerin KPSS aranmaksızın atanmasını istedi. Anadilde eğitim talebi için gerçekleşecek kampanyaya dair Nimet Çubukçu’nun verdiği tepkiyi kınadı ve kendilerinin de anadilde eğitim için çalışmalarını yoğunlaştıracaklarını ifade etti.

Servis hakkı da gasbediliyor...

Sermaye devleti kamu emekçilerinin haklarını gasbetmeye devam ediyor. Gaspçılarının hedefinde şimdi de servis hakkı var. Hükümet tarafından hazırlanan Kamu Taşıtları Kanunu Tasarısı Taslağı’na göre bundan böyle servis hakkından yararlananlardan “katılım bedeli” adı altında ücret alınacak. Böylelikle ücret zammı olarak verilen sadakalar kepçeyle geri alınmış olacak.

Bakan Mehmet Şimşek, Kamu Taşıtları Kanunu Tasarısı Taslağı ile, idarenin görev ve hizmetleri için gerekli olan taşıtların edinilmesi, kullanılması ve elden çıkarılmasında ekonomik olup olmadığı, verimliliği ve şeffaflığı kapsayan üç kriterin esas alınacağını söyledi. Bu üç kriterin de neo-liberal saldırı politikaların temel argümanları olduğu biliniyor. Bu cilalı kelimeler kullanılarak kamu emekçileri kölelik koşullarında güvencesiz çalışmaya zorlanıyor.

Açıklamada, Eğitim Sen Kartal İşsiz ve Güvencesiz Öğretmenler Komisyonu adına da bir konuşma yapıldı. Erdoğan Demir yaptığı konuşmada Kartal’da ücretli-vekil öğretmen yerleştirmelerinin MEB’in yapmayacağını belirtti. Öğretmenlerin okul okul

gezerek kendilerine iş arayacaklarını dile getirdi.

Bir lise öğrencisi olan Oğuz Yüzgeç de yaptığı konuşmada sorunların ortak olduğunu vurgulayarak mücadelenin de ortak olması gerektiğini belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Sınavsız ve sömürsüz bir hayat için...”

Yıllardır ardı arkası kesilmeden seçilip duruyoruz. Öğrenci seçme sınavları, kamu personeli seçme sınavları vs. vs... Bir türlü arkası kesilmeyen bu sınavların amacının ne olduğu toplumun birçok kesimi tarafından çok iyi bilinmesine rağmen gereken muhalefet bir türlü oluşturulamıyor.

ÖSS’nin ardından eğitimini tamamlayan üniversite mezunlarının önüne çıkarılan Kamu Personeli Seçme Sınavı’na giren insanlar, her yıl umutla atanmayı bekliyor. Ama her yıl umutlar bir sonraki yıla ertelenirken bir taraftan iş, diğer taraftan yeni sınava hazırlanmak için dersane kapıları çalınıyor. Bu ikili sömürü çarkı içerisinde insanlar biraz daha güvenli bir gelecek için bir yılını daha tüketiyor. Bu sonuç bazen değişiyor, bazen ise yine başa dönülüyor. Kimi adaylar bir yılı daha göze alırken kimi adaylar ise bir yıl daha aynı sıkıntıyı kaldıramayıp yaşamına son veriyor. Belki de işin en can alıcı noktasını bu yitirilen canlar oluşturuyor.

Geçtiğimiz yıl içerisinde intihar eden öğretmen adaylarının sayısı 14’e yükseldi. Bu sayının bu yıl yapılan sınavdan sonra artma ihtimali endişe verici. Kaldı ki, bu yıl yapılan sınavda yine bilinen şaibelerin yaşanması ve sınavın iptal edilme ihtimalinin ortaya çıkması, bu düzen içerisinde oynanan oyunları açıkça ortaya koyuyor.

Diğer bir taraftan iptal edilmese dahi bu sınavın gerek amacı gerekse uygulanma şekli, bu düzenden umut beklenilmemesi gerektiğini gösteriyor. Ancak toplumun her kesiminde olduğu gibi üniversite mezunlarında da duyarsızlık ve umursamazlık, örgütlenip mücadele etmeyi engelliyor. Gemisini yürüten kaptan misali her aday bu sistem içerisinde çözümünü yaratmaya çalışıyor.

Bugün için yaşananların yaratıcısı düzenken bunu destekleyen genel olarak sendika yönetimleri oluyor. Bugün için işçi ve emekçilerin sözcüsü, yönlendiricisi ve örgütleyicisi olması gereken sendikaların üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirmemeleri emekçilerin onlara duyduğu güveni azaltıyor. Bu mücadeleye önderlik yapması gereken Eğitim Sen, ataması yapılmayan öğretmenlerin sorunlarına yeterince sahip çıkmıyor, olduğu kadarıyla da göstermelik eylemlerle yetiniyor.

Eğer Eğitim Sen yaşanacakları önden görüp öncesinden gereken önlemleri almış olsaydı bugün için ataması yapılmayan öğretmenler sorunu olmayabilirdi. Bırakalım ataması yapılmayan öğretmenleri, sözleşmeli öğretmen gibi bir statü olmayabilirdi.

Eğitim Sen, fiili-meşru mücadeleyle bugünlere gelmiş olan bir sendika. Bunun için eğitim emekçilerini ilgilendiren bu hayati sorunda, taraf olabilmeli ve üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmelidir. Gerek eğitim gerekse fen edebiyat fakültesinden mezun olmuş ancak atanamamış olan öğretmen adaylarına fahri üyelik yerine asil üyelik tanınmalıdır. Ayrıca duyarlı olan her emekçi sendikasını sahiplenmeli, onu ileri taşımak için kollarını sıvamalıdır.

Öncelikle her bir üye sendikası için ne yaptığını sorgulamak zorundadır. Oturduğu yerden eleştiren mi, yoksa sendikasını sahiplenen ve sendika içerisindeki bürokrasiyi yıkmak için mücadele veren bir sendika üyesi mi? Her emekçinin yanıtlaması gereken bir sorudur bu.

Sınıfın düşmanlarına karşı mücadeleyi bir onur sayıp bu mücadelede üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirmeliyiz.

İşçi ve emekçi hareketinden..

BES'ten eylem programı

BES Merkez Yönetim Kurulu 15 Eylül günü düzenlediği basın toplantısıyla Maliye Bakanlığı ve Bağlı Kuruluşlarının Merkez ve Taşra Teşkilatı Kadrolarında Çalışan Personelin Ek Ödemelerinde yapılan yeni düzenlemeye karşı görüşlerini ve eylem programını basın ve kamuoyuyla paylaştı.

Referandum öncesinde çok sınırlı sayıda personelle ilgili olarak yapılan bu ek ödeme artışıyla ilgili yeni düzenlemenin, referandum öncesinde açıklanmamasını, oluşabilecek tepkilere bağlayan açıklamada Şimşek'in 25 Mart 2010 tarihinde BES Merkez Yönetim Kurulu'na verdiği sözler hatırlatıldı. Yeni ek ödeme düzenlemesinin eşit işe eşit ücret ilkesini ayaklar altına aldığı belirtilen açıklamada yanlış ve eksik yapılan her uygulama karşısında meşru mücadele ve direnme hakkının kullanılacağı ifade edildi.

TEKEL işçileri: 4/C iptal edilsin

TEKEL işçileri 16 Eylül günü Anayasa Mahkemesi önünde eylemdeydi. Ankara'da Türk-İş Genel Merkezi önündeki direniş çadırlarını kaldıran ve direnişi göstermelik eylem takvimiyle yasal sürece hapseden Tek Gıda-İş Sendikası ise Anayasa Mahkemesi Başkanlığı'na gönderdiği yazıda gelinen noktada göstermelik mücadele çağrılarını dahi gerek duymadığını göstermiş oldu.

Danıştay 12. Dairesi'nin verdiği, 01.03.2010 tarihli yürütmeyi durdurma kararı sonrasında sendika üyesi işçilerin iş kaybı tazminatı almaya başladıklarını hatırlatan sendika, üyelerinin Eylül ayı itibarıyla tazminatın ödeme süresinin sonuna gelindiğini belirtti.

Tek Gıda-İş üyesi TEKEL işçilerinin "tamamen işsiz ve gelirsiz kalma riski"yle karşı karşıya kalmamak için 657 sayılı Kanununun 4/C maddesi çerçevesinde istihdam edilmelerini sağlamak amacıyla, ilgili resmi makamlara başvuru yapmış olmalarına rağmen, üyelerinin atama taleplerinin işleme konulmadığını hatırlatan Tek Gıda-İş, üyelerinin, bir yandan iş kaybı tazminatından yararlanma süreleri sona erdiği ve öte yandan da 657 sayılı Kanunun 4/C bendi çerçevesinde atamaları yapılmadığı için yaşamlarını sürdürebilecekleri gelirden tamamen yoksun kaldıklarını söyledi.

KESK, DİSK ve TTB'den Albayrak'a ziyaret

Türkan Albayrak'ın İstanbul'da Paşabahçe Devlet Hastanesi önünde sürdürdüğü direnişine KESK, DİSK ve TTB'den destek geldi.

Albayrak'ın tek başına sürdürdüğü direnişinin 69. gününde (16 Eylül) DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek ve TTB Merkez Konseyi yöneticileri ve ziyareti örgütleyen kurumların üyeleri direniş alanına gelerek Albayrak'ı ziyaret etti.

Ziyaretin ardından Paşabahçe Devlet Hastanesi Başhekimisi ile bir görüşme yapan TTB ve DİSK temsilcileri başhekimin bu konuyla ilgili herhangi bir işlem yapamayacağını açıklaması üzerine, dışarıda bekleyen basın mensupları kitleye durum hakkında bilgilendirmede bulundular. Albayrak'ın işe iade davası 6 Ekim günü Üsküdar 3. İş Mahkemesi'nde görülecek.

Fatih'te sürgün protestosu

Tüm Bel-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı'nın, Fatih Belediye Başkanlığı'nda çalışırken Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu'na sürgün edilmesi KESK İstanbul Şubeler Platformu ve Tüm Bel-Sen İstanbul Şubeleri tarafından protesto edildi.

17 Eylül günü Fatih Belediyesi önüne yürüyen kamu emekçileri basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde konuşan Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara, 29 Mart 2010 yerel seçimleri sonucunda Eminönü Belediyesi'nin Fatih Belediyesi'ne katılımı ile birlikte başta üyeleri olmak üzere, tüm çalışanlar üzerinde baskı ve şiddetin had safhaya çıktığına dikkat çekti. Baykara, son olarak Norm Kadro uygulaması gerekçe gösterilerek, Kadri Kılıcı'nın görev yaptığı Fatih Belediye Başkanlığı tarafından İl Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne bağlı Çocuk Esirgeme Kurumu bünyesine sürgün edildiğini ifade etti. Referandum öncesi demokrasi, özgürlük ve insan haklarından sözeden AKP'nin referandumdan hemen sonra gerçek niyetini ortaya koyduğunu dile getirdi. KESK olarak bu baskıları, sürgünleri yaşamın her alanında açığa çıkararak teşhir edeceklerini ifade etti. KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek'in ve Kadri Kılıcı'nın da söz aldığı eyleme DHF, BDP, ESP, EMEP de destek verdi.

Mahle'de işe iadeler...

Mahle Mopisan'nın İzmir ve Konya'daki fabrikalarında sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten Birleşik Metal-İş Sendikası işten atılan sendika üyesi işçilerin dava süreçlerine ilişkin bilgilendirmede bulundu.

Mahle'nin İzmir'deki fabrikasında işten atılan sendika üyesi işçilerden 5'inin işe iade davasının kazanımla sonuçlandığını duyuran sendika Konya'da ise sendika üyesi beş işçinin işe davasının karar aşamasına geldiğini belirtti. BMİS, tüm Mahle çalışanlarını mücadeleye çağırdı.

Mauri Maya'da TİS imzalandı

Bandırma Kavakpınar Mevkii'nde kurulu bulunan Mauri Maya San. A.Ş.'de 11. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Fabrikada örgütlü Tek Gıda-İş Sendikası ile Mauri Maya San. A.Ş. arasındaki toplu iş sözleşmesi 21.09.2010 tarihinde fabrika binasında yapılan törenle imzalandı. Toplu sözleşmeye ilişkin açıklama yapan Tek Gıda-İş Sendikası, imzalanan TİS ile üyelerinin ücret ve sosyal haklarında "günün ekonomik koşulları çerçevesinde iyileştirmeler" yapıldığı duyurdu.

Carrefour'da grev kararı

Carrefour Sabancı Ticaret Merkezi A.Ş. ve bağlı işyerlerinde örgütlü olan Tez-Koop-İş Sendikası, grev kararı aldığını duyurdu.

10 Mart 2010 tarihinde başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadığını duyuran sendika, resmi arabulucunun da görev süresi içerisinde uyuşmazlığı giderememesi üzerine 21 Eylül 2010 tarihi itibarıyla grev kararı aldığını açıkladı.

BMİS'ten metal işçilerine çağrı

Birleşik Metal-İş, 2010-2012 grup toplu iş sözleşmesi görüşmeleri sürerken sendikalı metal işçilerine çağrı yaptı. Hangi sendikaya üye olurlarsa olsun tüm metal işçilerini kuralıslılaştırma, güvencesiz çalıştırma, kazanılmış haklara yönelik saldırılara karşı ortak mücadeleye çağırılan ilanlar verdi.

AYÖP: KPSS kaldırılmalı

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP), KPSS'nin kaldırılması ve koşulsuz atamaların yapılması talebiyle çeşitli illerde eşzamanlı eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul'da Beyoğlu Tünel'de toplanan AYÖP bileşenleri buradan Taksim Tramvay Durağı'na yürüdü. Basın açıklamasını gerçekleştiren Nurcan Kısa, KPSS skandalının ardından hayata geçirdikleri eylemler hakkında bilgi verdikten sonra sınav adı altında halkın cebinden çalınan paralarla milyar dolarlık pazarlar kurulduğunu dile getirdi.

Kayseri'de gerçekleştirilen eylemde AYÖP adına konuşan Emel Delibaş, KPSS'nin kaldırılıp objektif atama kriterlerinin getirilmesi gerektiği ifade edildi. "Atama yoksa isyan var" "Öğretmen olmak istiyoruz" dövizlerinin taşındığı eyleme KESK'e bağlı sendikalar ve BDSP destek verdi.

BETESAN'da direniş daha yeni başlıyor

BETESAN işçisi ve TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan'ın direnişi sürüyor. Kızılaslan, kendi kaleminden çıkan güncesiyle direnişte geçirdiği günlerini anlatıyor.

36. gün

(...) Kartal İşçi Kültür Evi Derneği'nden bir kişi direniş nöbeti tutmak için geldi. Metal İşçileri Birliği'nin MESS önünde gerçekleştireceği eyleme katılmak için kahvaltıdan hemen sonra Mecidiyeköy'e gittik. (...)

Hava sıcak. Yakıcı bir güneş var. Direniş çadırına geldim. Az soluklanayım derken Kurtköy'de direnişte olan UPS işçileri geldiler. (...)

Hidrodinamik tersanesinde işten çıkarılan iki arkadaşımız bizi ziyaret etti. Akrabalarının yanında çalışıyorlarmış. Taşeron, birinin dayısıymış. İşe başlarken 40 TL yevmiye ile işe başlamış. Taşeron ödemeyi yapacağı zaman 30 TL üzerinden ödeme yapmak istemiş. (...)

(...) Mehmet Usta, başkan ve ben Türkan Abla'nın yanına geçtik. Gece uzun olacağı için uzun uzadıya sohbet ettik. Türkan Abla'nın yanında olmak gurur verici. Çay içip sohbet ettik. Gündemler ve direnişler üzerine konuştuk. O piramit taşeronunu anlattı, ben BETESAN'ı. Tuzla'yı, buradaki mücadeleyi vb. birçok şeyi konuşabildik. Türkan Abla yalnız değildi tabi ki birçok arkadaş onun yanında bekliyor. Onu hiç yalnız bırakmıyorlar. (...)

37. gün

(...) Yalova'da çalışan bir BETESAN işçisi arkadaş uğradı. Direniş hakkında ne düşündüklerini sordum. "Herkes senin doğru yaptığını düşünüyor ama işten çıkarılmaktan çok korkuyorlar" dedi. Bu arkadaşla Torlak'ta ölen işçi için derneğin yaptığı basın açıklamasına katılmıştık. "ROTA dergisinde çıkmış abi" diyor. "Yalova'da tersanede işçiler okuyordu oradan öğrendim" diyor. (...)

ÇHD'den avukatlarımız ve avukat dostlarımız direnişimizi ziyarete geldiler. Mücadelenin hukuksal boyutunda desteklerini hiçbir zaman esirgemeyen yüreklerini yüreklerimizin yanına koyan dostlarımıza çok teşekkür ediyorum. Mücadele etme gücünü dayanışmada buluyoruz. bunu bizle paylaştıkları için teşekkür ederim. (...)

38. gün

(...) Çay demlemek için tüpün altını yaktık. OSİM-DER den arkadaş geldi. Bugün Cuma olduğu için direniş nöbeti tutuyor arkadaşlarımız. Çay demlendi kahvaltılık bir şeyler aldık. Yoldan geçen bir işçi geldi işi bırakmış. (...)

Ne zamanki buralarda sömürü düzenini kavrayan işçiler çıksa bu alanı terk ediyorlar. Bu da bizim örgütlenmemizde daha çok emek istiyor ve hep geri başa dönüyoruz. Direniş çadırı tersane işçilerinin sorunlarının çözüm merkezi oldu adeta. (...) Öğleden sonra kuzenlerim geldi. Sağ olsunlar mücadelede beni yalnız bırakmıyorlar. Süreci internetten sürekli takip ediyorlar. Onların ardından Metal İşçileri Birliği sloganlarla çadırı ziyarete geldiler. Biz çadırdakiler de sloganlarla karşıladık onları. Direniş sürecimi aktardım onlara. Onlar da metal işçilerinin TİS süreci üzerine bizi bilgilendirdiler. Gerçekleştirdiğimiz sohbetlerin ardından arkadaşlar Mutaş işçilerini ziyaret etmek için çadırdan ayrıldılar.

(...) Kadir usta ve Tuncay usta çadırı toplamamıza yardımcı oldular. Bugün direniş çadırı hayli hareketliydi.

Üzerimizde direnişin tatlı yorgunluğu ile derneğimize doğru yol aldık.

39. gün

Sonbaharın belirtilerini görüyoruz. Yapraklar dökülmeye başlamış. Yollarda kurumuş yapraklar göze çarpıyor. Bulutsuz bir gökyüzü altında çadır omzumuzda direniş yerimize ilerliyoruz. (...)

Muhsin Abi geldi. O da bugün işe başlayacaktı. Onun işi de pazartesiye kaldı. Çay ikram etmek istedik. İçmedi. Çok heyecanlıydı. Heyecanlı heyecanlı yaşadıklarını anlatıyor. Yumruğunu sıkıp "biz kazanacağız" diyerek ayrıldı. Mücadeleden heyecan duyan böylesi bir işçinin varlığını bilmek çok sevindirici.

Dursun Usta'nın iş arkadaşı geldi. Tuzla Gemi tersanesine gemi gelmiş. O da o gemide çalışacak. Yanımıza uğradı. Tamir gemilerinde temizlik işi yapıyormuş. Tulum ve ayakkabı, yağdan kapkara olmuş. Tamir işinde çalışanlar genelde iki gün giyer tulumu. Yaşadığı iş kazasını anlattı.

(...) Birlik olmak, mücadele etmek lazım diyorum. "İşsizlik ile ölüm arasında kalmışsınız" diyor. "Onurlu yaşamak için mücadele etmen lazım" dedim. Birçok tersane işçisi gibi o da "arkadaşlara güvenmiyorum" diyor. Aslında kendilerine güvenmiyorlar. Kendilerine güvenseler, buraların rengi değişecek. Bizim işimiz onları toparlamak. Umuda yürümek.

(...) Çadırımızı topluyoruz. Çadırımızı toplarken

Nurçehre arkadaş fotoğraflarımızı çekiyor. Beraberce derneğe gittik. Burada Nurçehre arkadaşla bayağı oturup sohbet ettik. Çayımızı içmeye herkesi bekleriz.

41. gün...

(...) Çadırın önünde tersane işçilerine Mutaş'ta yaşanan süreci ve sınıf dayanışmasına çağırان konuşmalarla, bildirileri dağıtmaya başladık. "Kimdir bu Mutaş işçileri" diye soranlara, sendikalaştıkları için işten atılan ve bu durumu sineye çekmeyerek direnişe geçen işçiler diye anlatıyoruz.

(...) Raspa-boya işi yapan bir işçi "Haklarımı ne zaman alacaksın" diyerek yanıma geldi. "Ne kadar para alacağın var" diye sordu. Ben de sorunun sadece para olmadığını, insanca yaşamak ve çalışmak için mücadele verdiğimi, örgütlü bir işçi olduğum için işten çıkartıldığımı söyledim.

(...) Ayhan Usta geldi. Ayhan bayramda memleketteydi. Yeni gelmiş ve hemen işbaşı yapmış. "Abi sen hala buradamısın ya" dedi. Ben de yeni başladık daha dedim. "Helal olsun, ben bu kadar kalacağımı tahmin etmiyordum" dedi. İlginçlikler dünyası. Politik mücadeleyi bilen, böylesi bir sosyal ortamdaki gelen Ayhan Ustanın Tuzla'da umutsuzca dolaşması çok ilginç. Öncü bazı işçilerin bile yılgınlığa sürüklendiği bir ortam. İşimiz zor vallahi.

(...) Bu arada Yalova'dan BETESAN işçileri aradı. Uzun süredir aramıyorlardı. Meğerse kontörleri yokmuş. Çok dertliler çok. En kısa sürede ziyarete geleceklermiş..

42. gün

Hava kapalı ve soğuk. Montlarımı aldım. Bugün direniş nöbeti için KİKE'den bir arkadaşımız geldi. Çadırımızı kurduktan sonra megafonla tersane işçilerine yapılan haksızlıklara karşı direnişi büyötmeleri için çağrılar yaptım. (...)

Mutaş işçilerinin yanına ziyarete gittik. Yoğun polis ablukası olduğunu söylüyor işçiler. Ben kendi sürecimi anlattım arkadaşlara. Sonra yaşanan gelişmeleri paylaştılar arkadaşlar. Sınıf dayanışmasını göstermezsek herkes yalnız kalır. Gücümüzü büyötmemiz için birlikte dayanışmaya gerek olduğunu söyledim arkadaşlara. Moralleri gayet iyi arkadaşların. Biz kalamadık oradan Tuzla'ya geçtik. (...)

BETESAN direnişiyle dayanışma

ÇHD'den ziyaret

Zeynel Kızılaslan'ın direniş çadırı, 16 Eylül günü de Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonu'nu konuk etti.

ÇHD'liler BETESAN firması ve direniş süreci üzerine bilgi aldılar. Kızılaslan, BETESAN'ı ve kendi direniş sürecini aktardı. Alınan karşılıklı bilgilerin ardından bir süre sohbet gerçekleştirildi.

Sınıf dayanışması büyüyor!

Direnişin 36. gününde UPS işçileri BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'ı ziyaret etti. Tuzla Gemi Tersanesi önündeki direniş çadırına gelen UPS işçileri anlamlı bir dayanışma örneği sergilediler.

Zeynel Kızılaslan'dan çalışma şartları ve direniş üzerine bilgi alan UPS işçileri, kendi direniş süreçlerini de aktardılar. Direnişin 36. gününde tersane işçileri de direniş çadırını yalnız bırakmadı. UPS işçilerinin ziyaretinin ardından, Türkter Tersanesi Fatih Gemi taşeronunda çalışan 2 işçi, ücret hakları için direniş çadırına başvurdular. İşçilerin bu sorunuyla ilgilenen TİB-DER yöneticileri bu sorunu kısa sürede çözdüler.

Akşam saatlerinde direniş çadırının kaldırılmasının ardından BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan ve TİB-DER üye ve yöneticileri, Paşabahçe direnişçisi Türkan Albayrak'ın direniş çadırına destek ziyaretinde bulundular.

Zor dönemin bi soluklu de

Yakın tarihimizin üç dönemi

Her dönemin devrimci kuşakları kendi dönemlerinin toplumsal-siyasal ortamı içerisinde şekillenirler. Her tarihi dönemde, ulusal ve uluslararası düzeyde, sınıflar mücadelesinin belirli bir durumu ve seyri, dönemin bu temel üzerinde kendini gösteren bir siyasal-moral atmosferi vardır. Dönemin devrimcileri de, son tahlilde, bu atmosfer içerisinde şekillenirler. Bu, dönemin devrimci tipini belirlemekle kalmaz; döneme özgü devrimciliğin anlamı ve değeri de ancak bu temel üzerinde tam olarak kavranıp yerli yerine oturtulabilir.

Türkiye'nin yakın tarihine baktığımızda, sosyal mücadelelerdeki yükseliş açısından üç önemli dönem olduğunu görüyoruz. (Karşı-devrimin belirlediği yenilgi dönemlerini dışında tutuyorum, zira bunlar genellikle yükseliş döneminin kitlesel çapta ürettiği devrimciyi yine kitlesel çapta tüketen dönemlerdir). Bunlardan ilk ikisi, '60'lı ve '70'li yılların yükselen halk hareketleriyle belirlenen dönemlerdir. Üçüncü dönem ise, kabaca 87'den başlayarak günümüze uzanan dönemdir. Bu son dönemin özelliği, Türkiye ve dünyada birbirini izleyen çifte yenilginin ağır yükünü taşıması; yanı sıra, kendine özgü biçimde yaygın kitle eylemlerine sahne olsa da, mücadelenin bir türlü devrimci yükselişe dönüşebilen bir çıkış yapamamasıdır. Bu dönem her şeye rağmen bir sosyal hareketliliğe sahne olduğu için ilk iki döneme benzer, fakat bu hareketliliklerin devrimci akımları besleyen bir devrimci yükselişe dönüşmemesiyle de onlardan ayrılır.

Uluslararası koşullar açısından da benzerlikler ve farklılıklar belirli sınırlar içinde bir paralellik gösterir. '60'lı ve '70'li yıllar dünyada, her ülkedeki mücadeleye büyük moral güç kaynağı oluşturan bir devrimci yükselişler dönemidir. '90'lı ve 2000'li yıllar dünyada yaygın sınıf ve kitle mücadelelerine sahne olsalar da, bu yılları belirleyen asıl yön devrimci yükseliş değil, fakat henüz '89 yıkılışı sonrasının yıkıcı havasından kurtulma, bu anlamıyla bir siyasal-moral toparlanma çabasıdır.

(...)

'91'deki kırılma ve yeni tasfiyeciler dalgası

Ama sonuçta '91 başında bu dalga kırıldı ve yerini kitle hareketinde hızlı bir gerileme ve zayıflamaya bıraktı. '91 Körfez Savaşı burada bir dönüm noktası oldu. Savaş gerekçe gösterilerek işçi hareketi dalgası kırıldı ve o güne kadarki sınıf hareketliliğinin ortaya çıkardığı öncü işçi kuşağı toplu tensikatlar yoluyla tasfiye edildi. İşçi hareketi bu saldırı karşısında geri

çekildi ve benzer çıkışı o günden bugüne bir daha yaşayamadı. Sınıf eylemlilikleri elbette şu veya bu biçimde hep süregeldi; ama '87'de başlayan, '89'da bahar eylemleri dalgasına dönüşen ve Zonguldak madenci eylemiyle doruğuna ulaşan gelişme temposu ve düzeyi o günden bugüne bir daha yakalanamadı. Öğrenci hareketi de zamanla daraldı, kısırlaştı ve giderek uzun yıllar için marjinal bir görünüm kazandı. Denebilir ki bir tek kamu çalışanları hareketi her şeye rağmen şu son yıllara kadar canlılığını korumayı başardı. Fakat o da genel atmosferi köklü biçimde etkileyecek güçte değildi ve zaten zaman içerisinde o da reformist sendika bürokratları sayesinde dinamizmini kaybetti.

Esası itibarıyla hala da böyle bir dönemin içindeyiz. Arada daha çok da İstanbul'da geçici ve kısmi bir semt hareketliliği, bunun sarsıcı bir örneği olarak Gazi Direnişi ve ertesi yıl onu izleyen başarılı '96 Ölüm Orucu Direnişi var. Bu dönemde geleneksel küçük-burjuva sol grupların semtler üzerinden sınırlı bir kitle desteği kazanması ve bunun etkisiyle abartılı bir moral bulması var. Ama bu aldatıcı bir durumdu, böyle olduğu çok geçmeden herkes tarafından anlaşıldı. Bunu saklı tutarak, sınıf ve kitle hareketinin genel gidişi üzerinden bakarsanız, '91'deki kırılmayla birlikte harekete egemen çizgi, kendini bir türlü aşamayarak döne döne tekrarlamaktan ibaret kaldı.

Dünyadaki yenilginin etkileri, Türkiye'deki sosyal hareketliliğin zayıflamasıyla birlikte, kendini nihayet ve son derece yıkıcı bir biçimde göstermeye başladı. Zamanında "solda tasfiyeciliğin yeni dönemi" olarak tanımladığımız ikinci tasfiyeciler dalgası böylece başlamış

oldu. Umutlar yeniden ve bir kez daha yıkıcı bir biçimde kırıldı. '87 toparlanması döneminde mücadeleye katılan ve 12 Eylül öncesi dönemden kalan birçok insan hızla safları terketmeye başladı. Bu büyük bir dökülme, mücadeleden kaçış ya da daha geri, giderek düzen içi mevizlere çekilme dönemidir. Devrimci örgüt, devrimci siyasal mücadele anlayışı hızlı bir erozyona uğradı, devrimciliğin gerektirdiği fedakarlıklara katlanma ve bedelleri ödeme birçok kişi ve çevre için giderek anlamını kaybetti.

(...)

Bu denli yıkıcı bir tasfiye dönemi söz konusu olan.

Böyle üstten baktığınızda, ilk dönemin iyimser devrimciliği ile son dönemin ('91 kırılması izleyen dönemin) tasfiyeciliğinin temelinde, ülkedeki sosyal olayların akışının olduğunu görürsünüz. 12 Eylül'deki büyük tasfiyeciler yıkımından '87 sonrası bir umut, bir toparlanma, bir iyimserlik dönemi. Ama bu ömürsüz olmaya mahkumdu; zira geçmiş anlamaya, onunla köklü bir hesaplaşmaya, bu temelde çok yönlü bir yenilenmeye, böylece çok geçmeden kendini gösterecek yeni güçlükleri göğüslemeye dayalı değildi. Söz konusu olan kalınan yerden eski kafayla ve eski biçimiyle devam etmeye kalkmaktı. Bunun bir yere götürmeyeceğini, ya da ancak yeni tasfiyeciler bozulma ve yıkımlara götüreceğini biz daha en baştan söyledik ve çok geçmeden olaylar tarafından doğrulandık.

Zor bir dönemin devrimcileri

Ama biz, işte tam da böyle bir dönemde, tutarlı ideolojik ve örgütsel temeller üzerinde yeni bir hareketi inşa etmeyi ve onu partileşme düzeyine çıkarmayı başardık. TKİP bugün gözler önündedir ve yeni dönemde ortaya çıkıp da bunu başarabilen tek siyasal hareket olmanın onuruyla durmaktadır dostun-düşmanın karşısında. TKİP'yi ortaya çıkaran dinamiklere bakıldığında, bu rastlantı olmadığı gibi şaşırtıcı da değildir. Ama burada konumuz bu değildir. Burada konumuz, üç şehit yoldaşımızın siyasal yaşam çizgisidir. Fakat bu yaşamı partimizin gelişme çizgisinden ayırmak olanaksız olduğuna göre, onlar üzerinden elbette gerisin geri partimizin kendisidir.

Son derece dikkate değer bir olgu üzerinden sözü yoldaşlarımıza bağlayabiliriz. Tam da sınıf hareketindeki kırılmanın ve onu izleyen yeni tasfiyeciliğin yaşandığı evre, her üç yoldaşımızın da örgütlü militanlar olarak saflarımızdaki yerlerini aldıkları evredir. Habip Gül '87'den beri, yani hareketin başlangıcından itibaren saflarımızdadır. Fakat '90'ların

ınçlı, inançlı ve rimcileri...

H. Fırat

başındaki ilk tutuklanmasına kadar, örgütün çeperinde sempatican bir fabrika işçisidir. Kendini bulması ilk zindan yaşamı ile başlamıştır ve bu da sözünü ettiğim yeni tasfiyeci dalgaya denk gelmektedir. Ümit ile Hatice yoldaşın örgütlü yaşama geçişleri de tamı tamına bu döneme denk geliyor.

Dikkate değer olgu da işte buradadır. Yeni bir tasfiyeci dalgaının yaşandığı bu dönemde, sonradan örnek devrimci yaşamlarıyla tanıyacağımız genç devrimciler hareketimizin saflarında örgütlü yaşama başlıyorlar. Yani dünyada gerici rüzgarların estirildiği ve Türkiye’de sosyal mücadelenin gerilediği, bu ikisinin birleşik etkisi altında solda yeni bir tasfiyeci cereyanın yaşandığı bir evrede, devrimci mücadeleyi seçen ve bunun gerektirdiği davranış çizgisini her alanda gösteren bir devrimcilik örneğiyle karşı karşıyayız. Böyle bir dönemde devrimcilik sağlam bir bilinç, sarsılmaz bir inanç ve mücadeleye soluklu bir bakış gerektirmektedir. Bu üç yoldaşımızı kesen ortak özellikler de zaten bunlardır ve biz zor bir dönemde, yeni bir hareketi tam da bu türden devrimcilerin omuzları üzerinden, onların açık bir bilince ve sağlam bir inanca dayalı emekleri sayesinde inşa etmeyi başarabildik.

Saflarında yetiştikleri partinin bayrağına leke sürmeyen devrimciler

Biz burada, ‘90’ların başında, yani bir çifte yenilgi sonrası dönemde, bir yıkım ve umutsuzluk, devrimden ve örgütten kitlesel kaçış döneminde, 20 yıllık örgütlerin tasfiye olduğu, düzene kitlesel kaçışların yaşandığı, deneyimli devrimcilerin safları terkettiği bir dönemde, gencecik insanların devrimcilik için ortaya çıkmalarını, devrimci bir hareketten yana saf tutarak örgütlenmelerini ve bu zor tarihi dönemde büyük zorluklar yaşatan, dolayısıyla büyük fedakarlıklar gerektiren bir mücadelenin yükünü omuzlamalarını konuşuyoruz.

Kişisel karakterleri, bireysel zaafı ya da üstünlükleri yönünden değil temel devrimci ölçütler üzerinden baktığımızda, partili yaşam çizgileri benzer özellikler gösteriyor bu üç yoldaşın. Sosyal kökenleri, geldikleri sosyal ve kültürel ortam farklı, başlangıçtaki gelişim seyirleri farklı, ama örgütlü yaşam içinde kendilerini bulmalarıyla birlikte temel özellikleri yönünden birbirlerine benzediklerini görüyoruz.

Üçü de henüz genç yaşlarda ve zor bir dönemde saflarımıza katılıyorlar. Ortada devrimci bir yükseliş ortamının güç ve moral kaynağı olacak olanakları bir yana, az-çok politikleşme vaadeden bir kitle hareketi

bile yok. Gelişmelerin seyri, örneğin ‘70’lerdeki gibi yakın devrim hayalleri değil, fakat mücadelenin gitgide zorlaşan koşullarını açığa çıkarıyor. Bu ortamda devrimi ve bunun gereği olarak da örgütlü devrimci yaşamı seçmek, belli ki zorlu, soluklu, uzun süreli bir mücadeleyi seçmektir. Baskı ve terörün, işkence ve toplu tutuklamaların, sokakta infaz ve kayıpların, özetle her biçimiyle kirli savaşın yoğunlaştığı o yıllarda mücadeleyi seçmek, bunun sonuçlarını da göze almak, bu doğrultuda seçim yapmaktır.

Yoldaşlarımızın toplam örgütsel yaşam çizgileri bu seçimi tümüyle bilinçli olarak yaptıklarını açıklıkla ortaya koyuyor. Düşünsel sorunlarda son derece aktif ve üretken olan bu yoldaşlar neyi seçtiklerinin tümüyle bilincindeydiler ve bilinçleri onlar için gerçek bir güç kaynağı idi. Bu son nokta özellikle önemlidir. Zira dönemin ve bir bütün olarak devrimci mücadeleyi seçmenin ne anlama geldiğinin daha derinden bilincine vardıkları ölçüde, bazı soysuz ve karaktersiz kimselerin bunu kaçışa dönüştürmelerine de tanık olduk biz bu aynı dönem içinde.

İşte şehit yoldaşlarımız böyle bir dönemin devrimcileridir. Zor dönemde devrimden ve sosyalizmden yana tercih yapmış bilinçli ve inançlı devrimcilerdir onlar. Bu bilinçle örgütlü mücadeleyi seçmişlerdir ve her üç yoldaşımızın da o andan itibaren kesintisiz olarak süren bir örgütlü yaşam çizgileri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

vardır.

Her üçü için de bu kelimenin tam anlamıyla bir profesyonel devrimcinin yaşamıdır.

Habip hapisten kaçmış, Adana çalışmasına verilmiş, burada yeniden tutuklanmıştır. Malatya Cezaevi’nde yatmış, çıktıktan sonra geçip İstanbul’da çalışmıştır. Tekrar tutuklanmış, direnmiş, hapis yatmış, çıkarılmaz bu kez geçmiş Ankara’da çalışmıştır. Burada yeniden tutuklanmış, poliste direnmiş, mahkemede siyasal savunmalar yapmış ve katledildiği Ulucanlar’da zindan direnişinin örnek temsilcisi olarak sivrilmiştir. Soluk soluğa süren kesintisiz ve örnek bir profesyonel devrimcinin örgütlü yaşamıdır bu. Bütün bu yaşamı boyunca kendini eğitmek, ideolojik ve kültürel düzeyini yükseltmek için sürekli çaba harcamış, partinin düşünce yaşamına aktif biçimde katılmış, partinin yayınlarına düzenli olarak katkılarda bulunmuştur. Ve temel önemde bir nokta, dört çocuk babası bu yoldaş işçi kökenlidir, kelimenin tam anlamıyla bir proleterdir; hareketin saflarına katıldığında Nevzat Çiftçi adını taşıyan bir çelik işçisidir. Başlangıç döneminin bu sıradan çelik işçisi, zorlu mücadelenin ateşi ve sınamaları içinde, zaman içinde dost-düşmanın tanıdığı isimle TKİP Merkez Komitesi üyesi Habip Gül olmayı başarmıştır.

Aynı çizgiyi Ümit yoldaş üzerinden görüyoruz. Daha üniversite öğrencisiyken örgütlü çalışmaya

profesyonel devrimci bir bilinç ve ruhla katılmış, gençlik çalışması dışında birçok pratik görev üstlenmiştir. Ardından tümüyle profesyonel örgüt yaşamına geçmiş, legal ve illegal çalışmanın birçok alanında örgütsel görevler üstlenmiştir. Öğrencilik yıllarından başlayarak birçok kez tutuklanmış, ilk yakalanmasından itibaren poliste hep direnişçi bir çizginin temsilcisi olmuştur. Partide her düzeyde ve parti yaşamının her alanında görevler üstlenen bu yoldaş, partinin düşünce yaşamına da en etkin biçimde katılan yoldaşlardan biri olmuştur.

Hatice'nin örgütlü yaşamı da benzer çizgidedir; kesintisiz, pürüzsüz ve soluk soluğa bir profesyonel devrimcinin yaşamıdır bu. Örgütlü çalışmaya profesyonel bir kadro olarak İzmir'de başlamış, ardından İstanbul'a geçmiş, '95 baharındaki bir operasyonda (aynı evden yoldaşı Habip Gül ile birlikte) yakalanmış, poliste direnmiş, hapisten çıktıktan sonra İstanbul'da gerektiğinde bizzat işçi olarak işçi çalışması yürütmüş, sonra Güney çalışmasının başına geçmiştir. Parti kongresine güneyden delege olarak katılmış ve kongre sonrasında bu kez Ankara'da çalışmaya başlamıştır. Burada yeniden tutuklanmış, yine direnmiş, yargılandığı davalarda (TKİP ve Ulucanlar katliamı davaları) yine siyasal savunmalar yapmış ve bu onurlu yaşamı Ölüm Orucu direnişçisi olarak, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutarak noktalamıştır. Habip katledilmesinden hemen önce partiye gönderdiği mektupta *“Biz hazırız, partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!..”* demişti. Hatice Yürekli ise ailesine yazdığı 12 Kasım '00 tarihli veda mektubunda *“... siyasi kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı, ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz”,* diyor ve bunun, *“yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak”* anlamına geldiğini söylüyordu. Ne dediğinin ve ne yaptığının tümüyle bilincinde olarak o, dediğini yaptı. Kendisini ölümüne yakın ziyaret eden bir yoldaşının kolunu güçsüz eliyle sıkarak, *“merak etmeyin!”* demişti. Bu mesaj partiye ydi ve anlamı açıktı. Habip'in son mesajı ile aynı anlama geliyordu bu: *“Ben hazırım, partimin bayrağına leke sürmeyeceğim!..”*

Burada, her üç yoldaşın siyasal yaşamı üzerinden, partili kimliğin ortak paydasını oluşturan temel özellikleri görmekteyiz. Üçü de partinin ideolojik çizgisini özümsemiş, örgütlü yaşamın ve direnişçi kimliğin hakkını veren örnek profesyonel devrimcilerdir. Zaten bunun ileri ve örnek temsilcileri olmasalardı, partinin ileri düzeylerde görevler üstlenen kadroları olmayı başaramazlardı.

Burada sağlam bilince dayalı bir devrimci kimlik, buna dayalı bir siyasal ve örgütsel tutum, bunun ifadesi bir siyasal yaşam çizgisi var. Bu yoldaşların devrimci olarak yetiştikleri özel tarihi ortamı gözönünde bulundurmazsak eğer, bu kimliği ve tutumu, bunun somutlandığı siyasal yaşam çizgisini de tam olarak kavrayamaz, yerli yerine oturtamayız. Tanımlanan dönem içinde böyle devrimcilerin yetişmesi kolay değildir herhalde. Ama bu başarılıdır, böyle bir dönemde böyle devrimciler yetişmiştir. Devrimci kadroyu partisinden ayırmak olanaklı olamadığına göre, elbette bu başarının onuru da partimize aittir. Partimiz bu yoldaşları genç devrimciler olarak kazandı ve dönemin mücadelesi içinde teorik ve pratik açıdan eğitti, sonuçta kendilerini mücadelenin gereklerine ileri düzeyde uyarlayabilen devrimciler düzeyine çıkardı. İşte devrimci kimlik kartları ortada. Örgütlü yaşamdaki kesintisiz kimlik ortada, siyasi polisteki direnişçi kimlik ortada, zindanlarda ve düzen mahkemeleri önündeki devrimci kimlik ortada.

Bunca anlatımın ardından yanıtlarını açıkta bırakacağım birkaç sıradan soru: Bu özelliklerden birinden birini değil ama istisnasız tümünü bir arada taşıyan devrimcilerin yetişmesine tanımlanan dönem ne denli elverişlidir acaba? Bu ülkede ve bu özel tarihi

evrede, devrimci kimliği tanımlanan bütünsellik içinde temsil eden devrimcilerin yetişebilmesi ne kadar kolaydır acaba?

(...)

Tarihi ortam ve devrimci kimlik

Ortada tutarlı ve bütünsel bir direnişçi kimlik var ve siz bunu tarihsel ortamından soyutlayarak değerlendiremezsiniz. '60'lardaki ve '70'lerdeki görkemli devrimci yükselişleri bu nedenle örneklemiştım ve şimdi de gerisin geri oraya bağlamak istiyorum. Siz direnişçi kimliği ortamından soyutladığınızda; İbrahim Kaypakayalar'ın, Deniz Gezmişler'in, Mehmet Fatih Öktülmüşler'in çıktığı bir ülkede Habip Gül, Ümit Altıntaş ve Hatice Yürekli türünden direnişçi devrimcilerin çıkmasını olağan karşılayabilirsiniz. Ama bu pek kolay ve yüzeysel bir değerlendirme olur. Ekim Devrimi'nin etkisini sürdürdüğü bir dönemde devrimcilik yapmak, kendini feda etmek başkadır; Ekim Devrimi'nin kazanımlarının yok edildiği, yeryüzünden silindiği bir dönemde devrimcilik yapmak başkadır. Ülkede sosyal uyanışın, kitle hareketinin adım adım gelişip güçlendiği bir dönemde devrim için hayatını ortaya koymak başkadır; bunun kırıldığı, “tarihin sonu”nun ilan edildiği, işçi hareketinin kısırlaşıp kendini tekrarladığı, şovenizmin toplumu zehirlediği bir tarihsel-toplumsal ortamda başkadır. Habip Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli gibi yeni dönem devrimcilerini, onların bütünsel direnişçi kimliğini değerlendirirken, bunu önemle gözönünde bulundurmak gerekir.

Ve bu yoldaşlar tümüyle, yeni temeller üzerinde ortaya çıkan, yeni bir geleneğin ve kültürün temsilcisi olmak iddiası taşıyan bir partinin saflarından yetişmiş devrimcilerdir. Bu ülkede '90'lı yıllarda, olumsuz koşullarıyla, dezavantajlarıyla tanımladığım dönemde ortaya çıkmış örnek profesyonel devrimci kimliğin temsilcisi devrimcilerdir onlar. Bu anlamıyla örnek devrimcilerdir. Bu gözle bakmak, değerlendirmek, anlamak ve anlamlandırmak gerekir onları. Buradan bakılıp bu çerçevede kavranmadığı zaman, bu tarihi dönemde gösterilmiş örnek devrimciliğin değeri de tam olarak anlaşılmaz.

Ölüm Orucu direnişi süresince 90 devrimci kaybedildi, hepsinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Ama bu bizim nesnel ve bilimsel bir değerlendirme yapmamıza yine de engel değil. Hatice Yürekli'yi Ölüm Orucu direnişçisi olarak anlatmayacağım, bu onun devrimci yaşam çizgisini daraltmak olur derken, bu ayrıma dikkat çekmeye çalıştım. Bu ülkede zindanlarda gerçekten kitlesel hale gelmiş bir direniş geleneği var. Devrimciler iyi-kötü kendilerini orada ortaya koyuyorlar. Bu nedenle ben, Ölüm Orucu direnişinin sınırları içerisinde bir Hatice Yürekli'yi anlatmak yerine, '90'lı yılların başından itibaren bir profesyonel devrimci olarak örnek bir devrimci örgütlenişini

direnişçi kimlik ortaya koymuş bir devrimciyi anlatmaya çalıştım.

Kişisel insani karakterleri ya da özellikleri vb. üzerinden değil de, partinin ortaya koyduğu ölçüler üzerinden, yani ideolojik kimlik, örgütlü kimlik, direnişçi kimlik üzerinden baktığımızda, Hatice yoldaşın yeri tamı tamına öteki iki yoldaşın yanındır. Ben saflarımızdaki her kadro bu konumdadır demiyorum, hayır bunu iddia etmek mümkün değildir. Ben diyorum ki, siyasal mücadelenin akışı içerisinde ve tümüyle bizim irademiz dışında kaybettiğimiz bu üç yoldaşımıza baktığımızda, dikkate değer bir biçimde, temel devrimci özellikleri ve siyasal yaşam çizgileri bakımından aynı yere konulabildiklerini görüyoruz.

Devrimci partinin sınıf ve emekçilerle devrimci bütünleşmesi

Dönem devrimci direnişçi kimlik ve değerlerin geniş çaplı erozyonu dönemi olduğu için, ben daha çok yoldaşlarımızın bu yönüyle örnek kişilikleri üzerinde durdum. Ve temel önemde bir nokta olarak, bunu partimizin yarattığı ve pekiştirmeye çalıştığı genel devrimci bilince ve kimliğe bağladım. Sağlam bir devrimci bilinç ve inanç, buna dayalı bir devrimci örgüt kimliği, devrimci bir partinin olmazsa olmaz temel özelliği olmak durumundadır. Zira bunlarsız devrim, devrimci iktidar mücadelesi asla düşünülemeyeceği gibi, bu nitelikten yoksun olanların devrim ve sosyalizm iddiaları kaba ve bayağı bir yalan ve aldatmacadan ibaret kalır. Bugünün Türkiye'sinde bunun örneği durumundaki sözde devrim ve sosyalizm savunucusu, gerçekte ise liberal ve omurgasız sol partilerden geçilmediği için, bu nokta özellikle önemlidir. Bunsuz düzenin kılına dokunabilmek bir yana, onun ciddi bir karşı saldırısı karşısında siyasal ve manevi açıdan yok olur gidersiniz.

Bu temel önemde noktayı gözönünde bulundurmak kaydıyla, sağlam bir devrimci kimliğin kendi başına yeterli olmadığını da bilmek durumundayız. Bunun sınıf ve emekçi kitlelerle devrimci temeller üzerinde bütünleşme ve onların mücadelesine devrimci bir çizgide yön verebilme yeteneği ile de birleşebilmesi lazım. Devrimci kimliği ve geleneği yaratmış ve bunca birikimin ardından artık güvenceye almış durumdaki partimiz için artık önemli olan bunu başarabilmektir.

Bu açıdan da şehit yoldaşlarımızdan, özellikle de Habip Gül'den öğreneceklerimiz var. Habip Gül her hapisten çıkışının ardından, sırasıyla üç önemli kentte, önce Adana'da, sonra İstanbul'da ve son olarak da Ankara'da çalıştı. Dışarıda geçen bu çalışmaların herbiri altı ayı geçmediği halde, bu kısa süre içerisinde söz konusu kentlerdeki sınıf çalışmamıza gerçekten bir soluk kazandırdı. Fabrika ilişkileri hızla yaygınlaştı ve çalışmanın örgütsel düzeyi aynı hızla yükseldi. Ümit okuduğu üniversitede gerçek bir öğrenci lideriydi ve Hatice Yürekli yoldaş, bir ara gerçekten önemli bir güç kazanan İstanbul'daki tekstil çalışmasının aslı unsuru durumundaydı. Demek istiyorum ki, Habip sınıf eksenli kitle çalışmasının saflarımızdaki en iyi temsilcilerinden biri olsa bile, bu konuda öteki iki yoldaş da benzer başarıların temsilcileri oldular.

Partimiz için bugünün temel ihtiyacı da budur; doğru ve etkin bir çalışma tarzıyla sınıf ve kitle çalışmasında hızla ilerleyebilmektir. Yoldaşlarımızdan bu açıdan da öğrenebileceklerimiz var. Devrimci kimliğin sınıf ve emekçilerle devrimci temeller üzerinde sağlam ve etkin bir bütünleşmeyle tamamlandığı bir yerde, partimiz yıkılmaz olacak ve programının gösterdiği yolda geleceği başarıyla kucaklayabilecektir.

(Hatice Yürekli yoldaşın anısına verilen konferansın TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'de yayınlanan kayıtlarından alınan bu parça metin kısaltılarak kullanılmıştır...)

Ulucanlar direnişi 11. yılında...

Ulucanlar'da katliam ve direniş

Bundan 11 yıl önce 26 Eylül sabahı, Ulucanlar zindanı büyük bir katliama ve direnişe tanıklık etti. Ulucanlar faşist sermaye devletinin katliamcı yüzünü açık biçimde sergilediği, karşısında ise mutlak bir direniş bulduğu bir mevzi olarak tarihteki yerini aldı. Çürümüş düzenin aynası olan cellât sürüsünün karşısına, kurulu sömürü düzenini yıkmayı amaçlayan, davalarına ölümüne bağlı kararlı devrimciler çıktı. Burjuvazinin uşakları ile proletaryanın kurtuluşuna adanmış öncüler karşılaştı. Düşmanın karşısında eğilmeyenler, ölümüne direnmeyi seçti.

Planlı faşist katliam!

Ulucanlar katliamı, cezaevinde yaşanan basit bir anlaşmazlığın ya da tutsakların bir eyleminin sonucu olmaktan çok uzaktır. Katliam başından itibaren devletin zirvelerinde planlanmış, gerçekleştirilmesi için koşullar sistematik olarak hazırlanmaya çalışılmıştır. Siyasi tutsaklar, kapasitesinin üç katı doluluğunda koşullarda kalmak zorunda bırakılırken, koşu sorunu bilinçli olarak çözülmemiştir. Ardından sayım alınmamaya başlanmış, avukat ve aile görüşlerine yasak getirilerek gerilim tırmandırılmıştır. Tüm bu adımlar yoluyla süreç adım adım katliama doğru geliştirilmiştir.

26 Eylül sabahı katliam başlatılmıştır. Koşullara zehirli gazlar, sis ve gaz bombaları atarak ve köpük sıkarak operasyonu başlatan özel timler, devrimci tutsakların üzerlerine hedef gözeterek ateş açmıştır. Tutsakların çoğu, burada açılan ilk ateş sırasında hayatını kaybetmiş ya da ağır biçimde yaralanmıştır. Ardından ise saatler süren operasyonun ardından teker teker koparılan devrimciler, 300 metrelik bir koridor boyunca darp edilerek hamama getirilmiştir.

Adeta bir işkencehaneye dönen hamamda dayak, haya burma, kesici aletle yaralama, yakıcı kimyasal sıvılarla vücudu yaralama, odun hızarı ile kesme provası, göze ve boğaza cisim sokma, bıyık yolma, pense ile vücut sıkma, çıplak vaziyette ıslak ve kelepçeli olarak bekletme, arkadaşlarının cesetlerine bakmaya ve üzerlerine basmaya zorlama, küfür, hakaret, tehdit gibi türlü yöntemle işkence yapılmıştır. Hedef gözeterek yapılan işkence sırasında da pek çok tutsak katledilmiştir.

Çoğu ağır yaralı olan 80 kişinin de aralarında bulunduğu tutsaklar sevk sırasında da işkenceye maruz kalmıştır. Yaralıların neredeyse hiçbiri tedavi edilmemiş, hastaneye götürülenler burada da işkence görmüş ve yaralı halde hücrelere atılmıştır. Katliamın ardından günler boyunca tutsakların aileleri ve avukatları ile görüşmelerine hiçbir hukuki gerekçe olmaksızın izin verilmemiştir.

Vahşice katledenler aklamakta da usta!

Ulucanlar katliamını başından beri planlayanlar, belli ki planlarına katliamın sonrasını da dahil etmişlerdi. Katliam günü gerçekleştirilen çok sayıda suç duyurusuna rağmen savcılar herhangi bir girişimde bulunmadı. Operasyon sonrası tüm deliller jandarma tarafından karartıldı. 10 gün boyunca cezaevine hiçbir gözlemci alınmadı. Koşulların temizlenmesinin ardından cezaevi basına açıldı. Tüm tutanaklar katliamcıları aklayacak biçimde itinayla

düzenlendi.

Devlet yetkilileri operasyona dair kaba yalanlara başvurmaktan da geri durmadılar. Devrimci tutsakların silahlı olduğu, önce birbirlerini öldürdükleri sonra jandarmaya ateş açtıkları gibi pek çok iddia ortaya atıldı. İddialarını kanıtlamak için ise tahta tüfekleri dizip basına gösterdiler. Otopsi raporları ise tüm gerçeği gözler önüne sermekteydi. Tüm otopsilerde kurşun yaralarına, işkence izlerine, kesiklere ve kimyasal yanıklara rastlanmaktaydı. Pek çok ceset, kim olduğu tanınamayacak durumdaydı. Vahşetin boyutunu anlamak için TBMM İnsan Hakları İzleme Komisyonu'nun otopsi görüntülerini izlemeye dahi tahammül edemediğini söylemek yeterli.

Yargı süreci de benzer şekilde gelişti. Katliamın emrini veren ve yönetenlere madalyalar takılırken, bazı jandarmalara göstermelik davalar açıldı. Bu davalar da bir süre sonra kapatıldı. Diğer taraftan ise katledilenlere onlarca yıl hapisle ceza istenen davalar açıldı.

Katliam topyekün bir saldırının ilk ayağıydı

Ulucanlar'da yaşanan lokal bir sorundan çok ötedir. Ulucanlar saldırısı devletin devrimci harekete karşı girişeceği topyekün bir saldırının ilk ayağıdır yalnızca. Toplumsal harekette yaşanan gerilemeye rağmen cezaevlerinde sürdürülen direniş geleneği devrimci hareket açısından bir moral kaynağı olmuştur. Aynı zamanda da dört duvar arasında sergilenen bu mücadeleyle toplum düzeyinde sarsıcı etkiler yaratılabilmektedir.

Ulucanlar saldırısı öncesi dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'in sözleri halen daha hafızalarımızdadır. Emperyalizmin bu politikalarda ve katliamlardaki rolünü anmaya dahi gerek yok. Devlet zindanları kontrol altına almak için F tipi saldırıyı planlamakta, böylece direnişçi kimliği kırmayı ve yılların kazanımlarını yok etmeyi amaçlamaktaydı. Çünkü F tipleri devrimci tutsakları yalnızlaştıran, devrimci kimliği öğüten, işkenceyi mimari bir yapıya büründüren kurumlardır. Ancak F tipi saldırıya karşı direnişçi kimliği, devrimci

tutsakların direnişini kırması, bunun için de zindanları kan gölüne çevirmesi gerekmektedir.

F tipi saldırısının provası olarak Ulucanlar seçildi. Böylesine kapsamlı bir saldırının planları aylar öncesinden yapıldı ve özel eğitilmiş askeri güçler Ulucanlar'a katliam yapmak üzerine gönderildi. Kuşkusuz ki onların hesapladıkları saldırı karşısında devrimci güçlerde şaşkınlık ve bozgun yaratmaktı. Ancak Ulucanlar'da tek buldukları direniş oldu. Devrimciler üzerlerine yağan kurşunlara karşı halay çekerek, son sözlerinde dahi devrimci şiarları haykırarak bir direniş destanı yarattılar. Tüm aksi yöndeki çabalara rağmen bu büyük direniş karartılmadı.

Yaşanan direniş ve vahşi katliam, ilerici kamuoyu üzerinden yetersiz de olsa tepkiyle karşılandı. Bu tepki devletin F Tipi'ne geçiş manevrasını ertelemesine ve hesaplarını yeniden kurmasına sebep oldu. Bunun için F tipine geçiş ancak yeni bir katliam sonucunda bir buçuk yıl kadar sonra gerçekleştirilebilmiştir.

Katliamların sonrasında kapsamlı siyasal ve sosyal saldırılar...

Ancak direnişin yarattığı siyasal ve moral kazanımların bu topyekün saldırı hazırlığını göğüslemek için yeterince değerlendirilebildiğini söylemek zordur. Zira direnişin ardından oluşan tüm duyarlılıklara rağmen, gösterilen tepkiler ilerici ve devrimci kamuoyunun sınırlarını aşamadı. Dolayısıyla da sermaye devleti F tipi zindanları hayata geçirdi. Ancak bunu onlarca devrimcinin canını alarak yapabilmıştır.

Zindanlara böylelikle büyük ölçüde hakim olduktan sonra ise işçi ve emekçilere yönelik yoğun bir saldırı dönemine eli rahatlamış olarak girdi. Depremın yıkımının üstüne binen yıkım saldırılarıyla toplumu ağır bir ağır sosyal yıkımın altında bıraktı. Kölelik yasalarını birer birer geçirdi. Emperyalizmle bölgesel suç ortaklığını geliştirdi.

Aradan geçen 11 yıllık dönemde devletin baskı aygıtı da kendini büyük ölçüde yenilemiş, bir yandan sınırsız yetki ile pervasızca hareket etme imkanı yakalarken bir yandan da sözde demokrasi pozlarına bürünmüştür. Teknolojiyi de kendi yararına kullanan sömürücüler toplumu bir hapishaneye çevirmişlerdir. Kürt halkına yönelik ise baskı ve terör bir an olsun hız kesmemiştir. Kürdistan'da keyfi ev baskınları, infazlar, işkenceler tüm hızıyla sürmektedir.

Ulucanlar hala direniyor!

Ulucanlar'da yaşanan katliam ve direniş 11. yılını geride bıraktı. Geriye dönüp geçen 11 yıla baktığımızda katliamın her gün yeniden yaşandığını, hem zindanlarda hem de sokakta egemenlerin baskı ve zor aygıtlarının daha da pervasızlaştıklarını, sosyal yıkımın tırmandığını, sömürünün katmerleştiğini görüyoruz. Tüm bu saldırı dalgasının ve toplumsal çürümenin karşısında ise Ulucanlar'da "öleceğiz ama teslim olmayacağız" diyenlerin sesleri duyuluyor. Emekçi milyonları bu çürümüş düzen karşısında esnemektense kırılmayı göze alacak bir başı diklikle mücadele vermeye çağırıyor.

Mimar Özlem Aydın'la yaşadığı sürgün üzerine konuştuk..

“Bu sistem içinde hepimiz aynı elekten geçiyoruz...”

TMMŞP: Bilmeyenler için yaşadığın süreci kısaca anlatır mısın?

Özlem Aydın: Ben Beyoğlu Belediyesi'nde 2007 yılında, Şubat'tan sonra işe başladım; staj döneminden sonra ve bana sözleşmeli personel açığı olmadığı için bir yıl sonra sözleşmeli yapacaklarına dair bilgi verdiler. Yalnız o dönem geldiğinde çeşitli bahanelerle sözleşmeli yapmadılar. Birkaç ay sonra da sigortam yatsın diye sunulan teklifi kabul etmek zorunda kaldım. Bu da temizlik şirketi üzerinden sigortanın yapılması, maaşımın da elden verilmesiydi. Bana bu teklifi yapan kişi de benzer süreçleri yaşadığını, aynı temizlik firması üzerinden sigortasının yapıldığını, bundan rahatsızlık duymamam gerektiğini, bunun geçici bir süreç olduğunu ifade etti. Ama 3,5 yıllık bir çalışma sürem var; benden sonra sözleşmeli olarak alınan mimarların olduğu biliyorum ve anlıyorum ki istendiği zaman insanlar sözleşmeli yapılabiliyor. Kandırıldığımı hissettim. Üzerine bir de işyerinde ayrımcılıkla ilgili bir söze tepki gösterdiğim için beni işten çıkarmak istediler. Çıkış belgemin verilmesini istediğimde ise beni başka bir yere gönderdiklerini, bundan sonra belediye ile işimin bittiğini, artık tümüyle temizlik şirketinin bir elemanı olduğumu söylediler. Bilgisayar kasama el konuldu ve üstüne üstlük güvenlik görevlilerine talimat verilerek binaya giriş yapmam engellendi. Süreç özetle böyle...

TMMŞP: Sürecini anlatan bir mektubu emekten yana pek çok kişi ve kuruma da ulaştırmış oldun; bu süre içinde nasıl tepkiler aldın? Yalnız olduğunu düşündün mü / düşünüyor musun?

Özlem Aydın: Hayır, yalnız olduğumu düşünmüyorum. Sağolsun arkadaşlarım hep yanımda destek oluyorlar. Bu süreç içinde, benzer sorunları yaşayan insanların olduğunun farkına vardım. Bu tekil bir örnek değil, bu ülkenin %90'ı benzer şeyler yaşıyor ama farkım buna biraz daha tepki göstermem, en azından bir şeyler yapmak için çaba gösteriyorum. Ben o işten lanetler okuyarak çıkıp başka bir iş de arayabilirdim ama ben bunu istemiyorum. İstiyorum ki bu durum başkaları için örnek olsun ve onlar da haklarını arasınlar. Biz bu yönde biraz da başarı kazanırsak diğer insanlar için de bir umut olur diye düşünüyorum. Belki böylelikle bizi bu koşullarda çalıştırmak zorlaşır diye düşünüyorum.

TMMŞP: Bundan sonrası için neler yapmayı planlıyorsun? Hukuki sürecin başlayacağı biliniyor, bunun dışında mücadeleyi nasıl sürdüreceksin?

Özlem Aydın: Ben bu süreç içinde Mimarlar Odası ve İnsan Hakları Derneği ile görüşmeler yaptım. Bu durumu olabildiğince çok insana duyurmak, bir tepkinin oluşmasını sağlamak istiyorum. Dolayısıyla mücadelem devam edecek. Ne kadar çok insana ulaşırsam sonuca daha kolay ulaşabileceğimi düşünüyorum. Bu vesileyle 22 Eylül Çarşamba günü bir basın açıklaması yapacağım. Bu süreci, yaşananları, belediyenin basına da yansıyan tavrını içeren bir açıklama yapacağım. Belediyenin yaptığı açıklama bir yanıyla beni temizlikçi olarak çalıştırdığını kabul eder mahiyette.

çıkartılmalar, sendikasılaşırma saldırıları ve mobbingin arttığı, buna karşı emekçilerin direnişe geçtiği bir dönem aslında; UPS'de, BETESAN'da, Paşabahçe'de, TEKEL'de vb. yürütülen direnişlerle ilgili ne düşünüyorsun?

Özlem Aydın: Ben bu direnişlerle, özellikle TEKEL ile ilgili basına yansıyan şeyleri duyuyor, insanların tepkisini haklı buluyordum. Destekliyoruz ama hep “İyi yapıyorlar” demekle kalıyoruz, şimdiye kadar eylemli bir desteğim söz konusu değildi. Ama aynı şey sizin başınıza gelince destek olmak gerektiğinin farkına varıyorsunuz. “İyi ki haklarını arıyorlar” demekle olmuyomuş bu iş. Eylem olarak da onların yanında olduğunuzu hissettirmeniz gerekiyormuş. Süreç hepimize aynı şekilde işliyor; bir mimar ya da fabrikada bir işçi farketmiyor. Bu sistem içinde hepimiz aynı elekten geçiyoruz; önemli olan örgütlenilemek ve birbirimize desteklerimizi sunabilmek. Ben bu süreçte işçi arkadaşlardan çok destek gördüm, aynı desteği

kalifiye eleman olarak bilinen bizlerin de göstermesi gerekiyor. Yazık demekle olmuyormuş!

TMMŞP: Son olarak eklemek istediğin bir şey varsa onları alalım.

Özlem Aydın: Bu sürecin bana katkısı çok fazla. Hem kendi hatalarımı görüyorum hem de örgütlenme anlamında insanların yapabileceklerini, desteklerini görmem açısından çok önemli. Bu olaylar başıma geldiğinde, özellikle bilgisayar kasamın alınıp işe girmem engellendiğinde kendimi o kadar kötü, o kadar çaresiz hissetmişim ki, uykusuzluk, mide ağrıları, kilo verme gibi türlü problemler... Ama bunu odaya, arkadaşlarıma anlatınca ve onların desteğini yanımda hissedince kendimi çok daha iyi hissediyorum. Örgütlenme bu yönden çok önemli, kendimi yalnız hissetmiyorum bu da çok önemli.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları
(www.toplumcueksen.net)

Özlem Aydın'ın sürgün edilmesi ve işten atılması protesto edildi...

Beyoğlu Belediyesi'nde, belediyeye temizlik hizmeti veren bir taşeron temizlik şirketinde 3 yıldır mimar olarak çalışan Özlem Aydın, belediye çalışanı bir kişinin Kürtlere yönelik ırkçı söylemlerine tepki gösterdiği için sürgün edildi. Aydın, temizlik işçisi olarak belediyeye ait başka bir binaya sürgün edildikten sonra 22 Temmuz Çarşamba günü de işten atıldı.

Beyoğlu Belediyesi'ndeki ayrımcılığa ve güvencesizliğe karşı Galatasaray Lisesi önünde 23 Eylül akşamı bir protesto eylemi gerçekleştirildi. “Beyoğlu Belediyesi'nde ayrımcılık var, iş güvencesi yok!” pankartının açıldığı eyleme, TMMŞP, TİB-DER, BETESAN direnişçisi, Av. Cem Gök ve Avcılar Belediyesi'nde sürgün edilen İnşaat Mühendisi Ali Erdoğan, TMMOB'nin içerisindeki duyarlı unsurlar ve BDSP destek verdi.

Özlem Aydın, Beyoğlu Belediyesi'nde Şubat 2007 itibariyle başladığı çalışma hayatına, 22 Eylül günü itibariyle Evrensel Gazetesi'nde yayımlanan mektubunun sebep gösterilerek son verildiğini söyledi. Asıl işveren konumundaki Beyoğlu Belediyesi'nin yayımlanan mektuba istinaden bir açıklama metnini gazeteye gönderdiğini söyleyen Aydın, “Benim taşeron firma çalışanı olarak performans düşüklüğü nedeniyle belediyenin başka birimine gönderildiğimi belirtmiştir” dedi. Bu metinde Beyoğlu Belediyesi'ne temizlik ve güvenlik hizmeti veren Akdeniz Temizlik Ltd. Şirketi'nde ne vasıfla çalıştığının ve performans düşüklüğü vurgusuna neden olan durumların belirtilmediğini söyledi.

Kendisinin de dahil olduğu etnik kimliğe yönelik hakarete tepki gösterdiği için sürgün edildiğini söyleyen Aydın, Kürt açılımı yapmak amacı güden AKP yönetiminin yerel kolunun, bu olay sonrası hakaret edeni değil de kendisini cezalandırmayı uygun gördüğünü belirtti.

Basın açıklamasının ardından **BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan** bir konuşma yaptı. Özlem Aydın'ın yaşadıklarının Tuzla tersaneler cehenneminde tersane işçilerinin yaşadığı sorunlardan farksız olmadığına işaret etti.

Tüm Bel-Sen üyesi Ali Erdoğan da toplu sözleşme haklarını kullanmak istedikleri için sendika ve üyeleri olarak hakaretlere maruz kaldıklarını, yaptıkları basın açıklamasının ardından kendilerine soruşturma açıldığını söyledi. Erdoğan, AKP belediyelerinde de CHP belediyelerinde de aynı sorunların yaşandığına dikkat çekti.

Sendikalaşma mücadelesi verdiği için işten atılan Av. Gök ise konuşmasında, bütün işçilerin en büyük sorununun patronların en büyük silahı olduğunu belirtti.

TMMŞP: İçinde bulunduğumuz dönem işten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / İstanbul

Örgütlenme sorunu tartışıldı

Hukuk Bürosu Çalışanları Dayanışma Ağı, Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği Girişimi, Güvencesiz Öğretmenler, Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği, Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları tarafından örgütlenen “Hizmet sektörü çalışanları sorunlarını tartışıyor” başlıklı söyleşi programının ikinci ayağı olan “Örgütlenme Sorunu” 18 Eylül Cumartesi günü ele alındı.

Etkinlikte, **TMMŞP** adına yapılan konuşmada, önceki tartışmalardan yola çıkarak bir örgütlenme taraf edilmesi gerektiği vurgulanarak işçi sınıfının birer parçası olan ücretli&işsiz mühendis, mimarlar için de asli adresin sendikalar olduğu ifade edildi. MMŞP’ler için bugün belirgin adres her ne kadar TMMOB olarak gözküyor olsa da, işçi sınıfının öz örgütlülükleri olan sendikaların içlerinin doldurulması ve bu mevzilerde konumlanmanın önemine değinildi. Bu alandaki sendika tartışmalarının sürecine de değinilen konuşmada, meslek sendikası tartışmalarının zamanla tüketildiği bugün işkolu sendikacılığının, işçi sınıfı bölüklerine birlikte mücadele etme yolunu açtığı söylendi.

Hukuk Bürosu Çalışanları adına yapılan konuşmada, bu alandaki örgütlülüğün barolar olduğu söylendi. Baroların klasik lonca tipi örgütlenmeler olduğu ve mesleki sorunlar üzerinden bir çözüm oluşturuyor dahi olsa bugün avukatların %80’inin ücretli çalıştığı bir durumda baroların çözüm oluşturmadığı ifade edildi. Bu dönemde “işçi avukat” tartışmalarının sürdüğü belirtildi. Benzer şekilde bu alanda da “meslek sendikası mı işkolu sendikası mı?” tartışmalarının yürütüldüğü ancak meslek sendikasının mücadeleyi böldüğü söylenerek, mevcut sendikalar içerisinde örgütlenmenin önemi vurgulandı. Kendi ofisini açma hayallerinin alanın tekelleşmesiyle birlikte kaybolduğu, ancak halihazırda sınıfsal aidiyet sorununun bu alanda da, örgütlenme önündeki engellerden biri olarak karşılarında durduğu belirtildi.

Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği adına yapılan konuşmada, bu alanda da sendikanın esas alındığı ve derneğin sendikalar ile eşgüdümlü olarak nasıl bir yöntem izledikleri aktarıldı.

Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği Girişimi adına yapılan konuşmada, bu alanda bir meslek örgütünün olmadığı belirtilerek meslek örgütünün psikologların çalışma koşullarını denetleyebilmesi için bir ihtiyaç olduğu ancak asıl adresin sendikalar olduğu söylendi.

Bilişim sektöründe çalışanlar adına söz alan konuşmacı, sektörün farklı disiplinlerden oluştuğunu, benzer şekilde kısa süreli ve iş tanımı olmadan çalıştıklarını, sigortaların yatırılmadığını ya da asgari ücret üzerinden yatırıldığını belirterek, bu alanda çalışanların büyük çoğunluğunun ücretli olduğunu söyledi.

Etkinliğe katılan **BMİS TİS Uzmanı İrfan Kaygısız** ise, bu alanda yapılan tartışmalarda açığa çıkan ortak paydanın “prekarya” olarak da tarif edilen güvencesiz, her an işten atılma tehlikesi ile karşı karşıya olan çalışanlar olduğunu vurguladı. Kaygısız, her alanın kendi özgünlüklerinin gözetilerek yapılacak örgütlenme tartışmalarının sendikalaşma tartışmalarını da doğru mecraa çekeceğini ifade etti. Ardından yapılan tartışmalarda, sınıfsal çelişkilerinin olduğu durumda meslek örgütlerinin işlemediği ancak deneyim eksikliğinden de kaynaklı olarak mevcut sendikaların hizmet sektörünü örgütleyebilme noktasında yetersiz kaldığı tartışıldı.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Ücretli ve işsiz teknik elemanlar mücadeleye hazırlanıyor

Ücretli ve işsiz mühendisler sorunlarını tartıştı

Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Ücretli Çalışan ve İşsiz Mühendisler Komisyonu’nun düzenlediği “Ücretli ve İşsiz Mühendisler Sorunlarını Tartışıyor” forumu 18 Eylül Cumartesi günü Bayındırlık ve İskan İl Müdürlüğü binasında gerçekleştirildi.

Forumun açılışında söz alan şube başkanı Erhan Karaçay, oda tabanının büyük bir kısmını ücretli ve işsiz mühendislerin oluşturduğunu belirtti. Ücretli ve İşsiz Mühendisler Komisyon Başkanı Erdal Apaçık ise mühendislerin çalışma yaşamındaki ayrıcalıklı konumlarını kaybettiklerini ve bununla beraber örgütsüz olduklarını belirtti.

Apaçık’ın ardından, forum moderatörü Özgür Günay konuştu. Günay, nitelikli işgücüne olan ihtiyacın arttığını, mühendislerin nitelikli işgücü ihtiyacını doldurduğunu belirtti. Mühendislerin işsizlik sorunu ile de karşı karşıya olduğunu söyleyen Günay, özellikle okul yıllarında yaratılan mühendislik imajı yüzünden mühendislerde diğer işçilerle beraber örgütlenme isteği ve bilincinin oluşmadığını belirtti.

14-15 Kasım 2009 tarihinde gerçekleştirilen Ücretli ve İşsiz Mühendisler Kurultayı ile ilgili konuşmayı EMO Kocaeli Şube YK Yazmanı Avni Haznedaroğlu gerçekleştirdi.

Oda üyesi kadın mühendis Işıl Işık, işten atılma süreci sonrasında odaya başvurarak bir hukuki süreç başlattığını ve kazanım elde ettiğini belirterek mücadelenin önemini altını çizdi.

Sendikal mücadele verirken sürgünle karşılaşan inşaat mühendisi Ali Erdoğan ise sendika ile belediye arasında imzalanan toplu sözleşmenin uygulanması için çabaladığını ve buna belediye tarafından sürgünle karşılık verildiğini belirtti.

İş kazaları üzerine söz alan bir üye, kazaların önlenebileceğini bu sebeple bunların kaza değil iş cinayeti olduğunu, iş kazalarına karşı ancak verilecek örgütlü mücadelenin sonuç getirebileceğini belirtti.

Foruma ağırlığını elektrik mühendislerinin oluşturduğu 80 mimar, mühendis ve şehir plancısı katıldı.

Teknik eleman mücadelesi tartışıldı

Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada + İvme Dergisi, Tüm Teknik Elemanlar Derneği (TÜTED), kuruluş yıldönümü vesilesiyle düzenlediği etkinlikle, tarihten günümüze teknik elemanlar mücadelesini tartıştı.

Etkinlik İvme Dergisi Yayın Kurulu Üyesi Özcan Eroğlu’nun, 1972 yılında kurulan Tüm Teknik Elemanlar Derneği (TÜTED) ve örgütlediği Teknik Elemanlar Kurultaylarını içeren sunumuyla başlayan etkinlikte TMMOB’nin o dönemki durumu ve TÜTED ile kurulan ilişki irdelendi. Sunumda, düzenlenen kurultayların kararlarının yanı sıra 19 Eylül 1979 yılındaki iş bırakma eylemi hakkında da bilgi verildi.

Ardından söz TÜTED eski yöneticisi Sönmez Targan’a verildi. Targan, o dönemde Türkiye ve dünyadaki politik atmosfer ve anti-empyralist mücadele üzerine yaptığı konuşmada, TÜTED’in de bu atmosferden etkilenecek anti-empyralist, anti-faşist bir mücadeleyi büyütmek için bir aracı olarak kurulduğunu ifade etti. Derneğin TİP’in bir programı olarak kurulduğunu belirttiği konuşmasında, o dönemde 20’nin üzerinde şube ile bir kitle hareketi yaratmak hedefiyle çalışmaların sürdürüldüğünü söyledi. Temel taleplerin siyasi olduğunu sözlerine ekleyen Targan, TÜTED’in TİM-DER ve TÖS-DER ile birlikte ortak çalışmalar yürüttüğü, TMMOB’nin de bu dönemde politikleştiğine değindi.

Soru cevap bölümü ile birlikte yeni dönem gelişmeler, meslek ve alanlardaki dönüşüm, TMMOB’nin mevcut durumu üzerine tartışmalar yapılırken, TÜTED benzeri bir örgütlenmenin oluşturulması için İvme dergisi olarak tartışmalar yürütüldüğü de ifade edildi.

(toplumcueksen.net)

Türk devletinin Kıbrıs'ta “kat karşılığı çözüm planı”

Sermaye devletinin Kıbrıs'ta yaşanan mülkiyet krizine ilişkin yeni çözüm planının ayrıntıları Hürriyet gazetesinde yayımlandı. Gazetenin manşetten yer verdiği haberde Türk devletinin mülkiyet sorunu nedeniyle ortaya çıkan büyük tazminat yükünden kurtulmak için, “**kat karşılığı çözüm**” planını önerdiği belirtildi.

Kazan-kazan anlayışıyla hazırlanan plan ile Türk devleti, mülkiyet sorununda 36 yıldır savunduğu takas ve tazminatla çözüm anlayışını teketti. Plana göre Toplu Konut İdaresi Kıbrıs'ın yeniden imarı için harekete geçecek. TOKİ'nin, imardan sonra Kıbrıs kentlerini yeniden inşa etmesi de planda yer alıyor. Ayrıca Türk devleti Kıbrıs'ın önemli bir finans merkezi olması için adım atmaya da düşünüyor.

Türk devletinin yıllarca şovenizmi kabartmak için azgınca kullandığı Kıbrıs konusunda geldiği bu son nokta onun pragmatist burjuva sefilliğini göstermiş, aç gözlülüğüne ışık tutmuştur.

Sorunların kaynağında işgal sonrası yağma var!

Türk devletinin 1974 yılında Kıbrıs'ı işgal etmesiyle Rum halkına ait olan toprakların önemli bir kısmı gasp edildi. İşgal edilen topraklar üzerinde Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti kuruldu. KKTC'nin kuruluşunu ilan ettiği toprakların yüzde sekseni Rum halkına aitti. İşgalle birlikte ise Türk burjuvazisi yeni rant alanları elde etti.

Kukla Kuzey Kıbrıs yönetimi ise Türk ordusu tarafından işgal altında tutulan toprakları Türk burjuvazisinin yağmasına açtı. Türk burjuvazisine ait büyük inşaat şirketleri, hayata geçirdikleri projelerle devasa karlar elde ettiler. Rum halkına ait olan topraklar fiilen bu şirketlerin eline geçti. Hazırlanan tapularla Güney Kıbrıs'tan göç eden Türkler mülk sahibi yapıldılar. Bu mülkler Türk halkının elinde de fazla kalmadı. Çok kısa bir süre sonra bu mülkler ödenen küçük meblağlar karşılığında ENKA gibi kapitalist inşaat şirketlerinin eline geçti. Asil Nadir gibi kapitalistler de edindikleri mülkler üzerine büyük otel ve kumarhaneler inşa ettiler.

Plan ABD emperyalizminin istekleriyle örtüşüyor

Mülkiyet paylaşımına ve Kıbrıs'ın yeniden imarına dayanan yeni plan ABD emperyalizmi tarafından desteklenmektedir. AKP bu plan ile ABD'nin var olan desteğini pekiştirmeye, Türk burjuvazisine ve emperyalistlere yeni rant alanları açarak güvenilirliğini de bu vesileyle ispatlamaya çalışmaktadır.

Türk devletinin hazırladığı önerinin kabul edilmesi durumunda, Türk-Yunan burjuvazisi ve emperyalist tekeller büyük karlar elde edecekler. TOKİ'nin üstlenmeyi hedeflediği kentsel dönüşüm projelerinin hayata geçmesi durumunda, inşaatların üzerinde yükseleceği arazilerin değerinin en az altı kat artacağı ifade ediliyor. TOKİ, altyapısını tamamlayacağı arsaların üzerine büyük konut siteleri dikerek Türk burjuvazisine yeni kazanç kapıları açacak.

Gerçek çözüm emekçi halkların birleşik mücadelesinde!

Kıbrıs'a ilişkin tüm çözüm planları Kıbrıs halklarının dışında hazırlandı. Gericici çıkarlar uğruna Kıbrıs halklarının kendi kaderini tayin hakkı hep engellendi. Kıbrıs hep emperyalistlerin, Türk-Yunan burjuva devletlerinin işgaline maruz kaldı. Kıbrıs emekçi halklarının istemleri değil, burjuvazinin

çıkarları temel alındı. Bugün de böyle yapılıyor. Isıtılmakta olan çözüm planlarından Kıbrıs emekçi halklarının payına sadece yoksulluk ve sefalet, şovenizm düşecektir.

Kıbrıs halklarının eşit, özgür ve kardeşçe yaşamasının yolu, Türk ve Yunan burjuva devletleriyle emperyalistlerin Kıbrıs üzerindeki egemenliklerine son verecek birleşik bir mücadeleden geçiyor.

AKP hükümeti protestocu peşinde

Başbakanlık bu kez de, 2010 Dünya Basketbol Şampiyonası'nda Erdoğan'ı protesto eden izleyicilerin peşine düştü.

İşçi ve emekçilerden kendisine dönük tepkilere saldırgan bir biçimde yaklaşan Erdoğan, şampiyonadaki protestoyu da aynı tahammülsüzlükle karşıladı. Islık ve alkışlarla protesto edilen Erdoğan şimdi harıl harıl eylemci arıyor. Başbakanlığın, Erdoğan'ı protesto eden seyircilerin tespiti için yürüttüğü çalışmaları Asayiş Şube Müdürlüğü'ne bağlı Spor Güvenliği Büro Amirliği ve Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'nde bulunan Spor Bürosu da destekleyecek.

Kamera kayıtlarından görüntüleri tespit edilen protestocuların, oturdukları koltuk numaralarından kimliklerine ulaşılmaya çalışılıyor. Bu kapsamda, biletlerin satıldığı internet sitelerindeki bilgiler ile kredi kartı kayıtları inceleniyor.

Erdoğan, 30 Ağustos'ta A Milli Basketbol Takımı'nın Rusya ile yaptığı maçta ve 12 Eylül'de İstanbul'da Türkiye ile ABD arasında oynanan final maçı sonrası düzenlenen madalya töreni sırasında seyirciler tarafından protesto edilmisti.

Afganistan'da seçimlerin ardından...

Emperyalist işgalin gölgesinde seçim oyunu

Geçtiğimiz Cumartesi günü Afgan parlamentosunun alt kanadı olan Wolesi Jirga üyelerini seçmek için seçimler yapıldı. ABD emperyalizminin 2001'den bu yana işgal altında tuttuğu Afganistan'da 2004'ten sonra yapılan ikinci genel seçim oldu bu. Geçtiğimiz yılın Eylül ayında da devlet başkanlığı seçimleri yapılmış ve usulsüzlük, hile, rüşvet yaşandığı için ikinci tur iptal edilmiş, başka büyük bir hileyle Hamit Karzai tekrar devlet başkanı yapılmıştı. Uluslararası alanda bir hayli tartışmalara konu olan devlet başkanlığı seçimlerinde yapılan bu aldatmacalar kısa zamanda unutturulup Hamit Karzai'nin başkanlığı meşrulaştırılmaya çalışılmıştı. Nihayetinde ABD kuklası olan bu adam hala devlet başkanlığı koltuğunda oturmaya devam ediyor.

Bilindiği gibi ABD işgali, işgal öncesinde yönetimde bulunan dinci gerici Taliban rejimine karşı, Afganistan halkına ve özellikle kadınlara demokrasi götürme aldatmacasıyla meşrulaştırılmaya çalışılmıştı. İşgalin gerekçesi olan demokrasi şimdi de kendini seçim uygulamasında gösteriyor. Seçim, işgalin Afganistan'a getirdiği demokrasinin ve özgürlüklerin bir göstergesi olarak sunuluyor. Fakat göstermelik bir emperyalist "demokrasi" de olsa Afganistan'da ortalama düzeyde sağlıklı bir seçim süreci işletebilmenin hiçbir ön koşulu bulunmuyor. Aday olanların neredeyse tamamı önceki seçimlerinde olduğu gibi şimdi de bakan düzeyinde bulunanların işaret ettiği kişilerden oluşuyor. Halkın büyük çoğunluğu okuma yazmayı bilmiyor ve parlamentonun alt kanadı olan Wolesi Jirga'nın işlevinden haberdar değil. En önemlisi ise seçimler 140 bin işgalci ABD ve NATO askerinin ve 300 bin işbirlikçi Afgan askerinin baskı ve gözetimi altında yapılıyor. Seçimlere hilenin karışacağına herkes daha en baştan inanmış ve kabullenmiş durumda. Emperyalist şefler ise seçimin güvenlik altında yapılacağını ifade ederek durumu kurtarmaya, hile, rüşvet ve aldatmacayı perdelemeye çalışıyorlar.

Bugünkü işgal ve boyunduruk koşulları altında nasıl olursa olsun yapılan seçimlerin Afgan halkına getirebileceği hiçbir şey yok. Zaten neredeyse hiçbir adayın propaganda yapmaması ve halka herhangi bir vaatle bulunmaması da durumu yeterince açıklıyor. Yalan ve kandırmacadan da ibaret olsa işgal altındaki Afgan halkına ne işgalci emperyalistlerin ne de işbirlikçi uşak takımının verebileceği hiçbir şey yok. Zira Afganistan'da devlet olma adına asker ve polisten başka temel hiçbir kurum yoktur. Var olanlar ise çalışmamakta ve hiçbir işlev yerine getirmemektedir. İşgalin ardından on yıla yakın bir süre geçmiş olmasına karşın halkın hiçbir temel sorunu çözülmemiştir. Bırakalım çözmeyi, eğitim, sağlık ve altyapı gibi toplumsal yaşamı doğrudan ilgilendiren temel alanlarda daha işin başında bile değillerdir. Afganistan'ı yıllardır işgal altında tutan ABD, göstermelik bir devlet başkanlığı, parlamento, ordu ve polislik kurumu dışında ortalama bütünlükte bir devlet mekanizması bile yaratamamıştır. Elde olan politik ve militarist kurumlar ise işgali sürdürmenin zorunlu kurumlarıdır. Bu koşullarda yapılan seçimlerin göstermelik olmaktan ve sahte bir seçme özgürlüğünün arkasına saklanarak işgali meşrulaştırmaktan başka ne anlamı olabilir ki?

Afgan halkı öyle bir yoksulluk ve perişanlık içinde

ki, ister göstermelik olsun isterse bir parça gerçeği yansıtsın ABD "demokrasisi" onların umurlarında değil. Devlet başkanlığı seçimlerinde 11 milyona yakın seçmen içinde oy verme işlemine katılım oranı %40'lar dolayında kalmıştı. Sonuçları henüz açıklanmamış olmasına karşın şimdiki seçimlerde de yoğun bir katılım oranı beklenmiyor. Afgan halkının seçimlere dair ilgisi daha çok, oyunu daha yüksek bir fiyata satabileceği bir aday bulabilmek ya da gelip kendisini bulmasını beklemek biçiminde. İşgal altında işsizlik ve açlığa terk edilmiş halk, seçimleri birkaç günlüğüne yetecek düzeyde olsa bile geçimlerini sağlayacak bir imkan olarak değerlendiriyor. Afganistan'da kişi başına düşen günlük gelir bir dolar düzeyindedir. Yoksul halkın yaşamını günde bir dolara idame ettirme zorunda bırakılması ülkede yapılan seçimlerin tam bir seçim pazarına dönüşmesini sağladı. Seçim bölgelerine göre oy fiyatları 11 ila 18 dolar arasında değişiklik gösterdi. Başkent Kabil'de fiyat bir dolar düzeyine kadar düştü. Kadın seçmelerin kartlarında fotoğraf bulunmaması ve kadın oylarının koca ya da baba tarafından kullanılıyor olması kadın oylarını karaborsaya düşürdü. Böylelikle en zengin ve işgalciler tarafından desteklenen adayların kazanması da garantiye alınmış oldu.

18 Eylül'de Afganistan'da yapılan seçimlerin en fazla tartışılan ve gündemde ön plana çıkan taraflarından biri de seçimin güvenli bir ortamda yapılabilmesiydi. İşgalin başından beri ABD'ye karşı silahlı direnişte bulunan Taliban bu seçimi de yasadışı ilan edip halkı boykota çağırıyordu. Seçim merkezlerini vuracağını önden ilan eden Taliban güçleri halkı bu nedenle uyarmıştı. Devlet başkanlığı seçimlerinde de benzer bir tutum alan Taliban kendi açıklamasına göre yaklaşık 150 seçim noktasına saldırı düzenledi. Seçimde görev alan birçok kişiyi ve güvenliğini sağlayan Afgan askerini öldürdü. Seçimden birkaç gün öncesinde de bir adayın kaçırılması eylemini üstlendi.

Taliban seçim döneminde sadece bomba ve silaha başvurmaz. Bunun yanı sıra özellikle güçlü olduğu bölgelerde etkin bir propaganda çalışması da yürütüyor. Devlet başkanlığı seçimlerinde de Taliban'in etkili olduğu

yer olan Kandahar'da boykot oranı %94 dolayında çıkmıştı, şimdi de belirgin bir zayıflama beklenmiyor. Dahası ise Taliban'ın Afganistan'daki etkinliği de gitgide yaygınlaşıyor. Çeşitli emperyalist kurumların hazırladığı güvenlik raporlarına göre Taliban ülkenin %70'inde etkili ve gerçekte ülkenin yarısına hakim durumda. Bu etkinliğin seçim boykotuna da yansıtacağı ifade ediliyor.

Seçimin bir başka yönünü de ABD dışında bir=çok ülkenin seçime aktif müdahale çabaları oluşturuyor. Nüfusun %42 ile en ağırlıklı kısmını oluşturan Peştunlar Pakistan'ın, %9 Şii Hazarlar İran'ın, %27 ile Tacikler Tacikistan'ın, %9 ile Türkmenler Türkmenistan'ın, %3 ile Özbekler Özbekistan'ın (bir ölçüde İran dışta tutulursa bu da demek oluyor ki Rusya'nın) seçimlere yakından müdahale etmesinin zeminini oluşturuyor. Emperyalistler arasında Ortadoğu ve Orta Asya'daki egemenlik mücadelesi Afganistan seçimleri zemininde de kendini belirgin bir biçimde hissettiriyor. Öyle ki seçimlere 300 bin uluslararası gözlemci katıldı. Bunu sadece seçimlerin adil ve demokratik olması, hilenin ve aldatmacanın karışmaması için yapılmış bir refakat olarak açıklamaya çalışmak saflıktan başka birşey olmayacaktır. 11 milyonluk seçmenin oy kullanacağı bir seçim için onbinlerce Afgan görevli ve çeşitli kurullar dışında 300 bin kişilik bir gözlemci ordusu seçimlere etkin müdahale amacından bağımsız değildir.

Emperyalist kurum temsilcilerinin göreceli bir güvenliğin "sağlanmış" olmasından dolayı göstermelik iyimserlikleri dışında herkesin gördüğü gerçek Afgan seçimlerinin ne adil ne de demokratik olduğudur. İşgalin gölgesinde ve baskısıyla yapılan seçimlerin ve seçilen temsilcilerin hiçbir meşruiyeti yoktur. İşgal altında oy kullanıp seçim yapabilmeyi demokrasi ve özgürlük olarak yutturmaya çalışmak en utanmazca bir ikiyüzlülüktür. Bir milyondan fazla Afgan insanını katletmiş, şimdi milyonlarca insanı boyunduruk altında tutan bir sömürücü zorbalığın kendi emperyalist demokrasisinin bile gereklerine uygun davrandığı görülmemiştir. ABD'nin Irak'ta silah ve para gücüyle elde ettiği demokrasisine bakıp Afganistan'ın gerçekliğini anlayabiliriz.

Afganistan seçimlerinde sergilenen orta oyunundan geriye Afgan halkı payına emperyalist boyunduruk, uşak ve kukla bir hükümet ve yoksulluğun en katmerlisi kalmıştır. Seçimlerden sonra tıpkı seçimlerden önce olduğu gibi boğazına kadar pisliğe batmış siyasi kişiliklerin, ordu ve polis kurumlarında yer edenlerin vurgunları devam edecek. Dünya pazarında beş milyar dolayında bir pazar payıyla dolaşan eroinin hammaddesinin %93'ünün yetiştirildiği Afganistan'da resmi görevlilerin esrar ve afyon pazarı daha da genişleyerek buradan palazlananların sayısı artacak. Emperyalist güç odaklarının Orta Doğu, Orta Asya ve Hindistan bölgesinde egemenlik alanı yaratmak için stratejik üs olarak belirlediği Afganistan, emperyalist çekişmenin merkezlerinden biri olmayı sürdürecektir. İşgalci ve işbirlikçi uşak takımıyla gerici Taliban güçleri arasında kalan milyonlarca Afgan halkı kendi devrimci ve anti-emperyalist alternatifini yaratmadığı sürece bu gerici odakların arasında sıkışmaktan kolay kolay kurtulamayacak.

Madencilere 300 metre kaldı

Şili’de 5 Ağustos’tan beri yerin 700 metre altında mahsur 33 madenciye kurtarmak için yürütülen tünel delme çalışmalarında iki sondaj makinesi 400 metre derinliği buldu.

Hükümet yetkilileri, “B Planı” adı verilen kurtarma operasyonu çerçevesinde sondaj makinelerinden birinin, bulunduğu galeriye bağlı bir başka bölüme kadar tüneli açmayı başardığını belirttiler.

T-130 adı verilen makinenin ikinci aşamada, mahsur madencilerin tek tek yukarı çıkarılabilmelerini sağlamak için 30 cm genişliğindeki deliği, 66 ila 70 cm’ye kadar genişletmesi gerekiyor.

“A Planı” adı verilen operasyon çerçevesinde çalıştırılan ve 702 metreye kadar tünel açacak diğer makinenin ise, 17 Eylül günü 320 metreye ulaştıktan sonra bakım ve onarım için durdurulduğu bildirildi.

Yetkililer, mahsur madencilerin Kasım ile Aralık başı arasındaki bir zamanda kurtarılmasını öngördüklerini söylüyorlar. Psikologlar ise, madencilerin moral açısından zor olan kısmı atlattıklarını ve daha kolay bir döneme girdiklerini belirtiyorlar.

Yunanistan’da şoförler eylemdeydi

Yunanistan’da kamyon şoförleri, sektörü özelleştiren tasarıya tepkilerini göstermek için başkent Atina’ya çıkan karayollarına araçlarını park etti.

Yunanistan’da 13 Eylül’den bu yana grevde olan kamyon şoförleri, hükümetin, çalıştıkları sektörü piyasa açmak istemesini protesto ediyor. Şoförler iki haftadır grevlerini sürdürürken, 21 Eylül günü yapılan eylemle başkent caddeleri trafiğe kapatıldı. Ayrıca şoförler, “Kahrolsun PASOK cuntası!” sloganlarıyla kent merkezinden parlamento önüne yürüdü. Sayıları bini bulan kitle, geceyi parlamento önünde geçirdi.

Sendikalar, hükümetin “reform” adı altında yeni işletim ruhsatları çıkararak sektörü rekabete açma planının çalışanları olumsuz etkileyeceğini ifade ediyor. Kamyoncular temmuz ayında da greve gitmiş, gümrükleri ve taşımacılık iş kolunu kilitlemişti.

Ücretini almak için kendini yaktı

Hindistan’ın Bihar eyaletine bağlı Patna şehrinde bir fabrikada çalışan ve uzun süredir maaşlarını alamayan işçiler protesto yürüyüşünde bulundu.

Fabrika yetkililerinin kendilerini muhatap kabul etmediğini ve içeride birikmiş maaşlarını alamadıklarını dile getiren işçiler, yürüyüşe geçtiler.

Protesto gösterileri sırasında bir işçi, kendini ateşe verdi. Arkadaşları tarafından söndürülerek hastaneye kaldırılan işçinin sağlık durumunun iyi olduğu açıklandı.

Almanya’da nükleer karşıtı miting

Alman hükümetinin nükleer santrallerin faaliyet süresinin 8 ile 14 yıl arasında uzatılması doğrultusundaki kararı, Berlin’de gerçekleştirilen kitlesel bir mitingle protesto edildi.

Berlin merkez tren istasyonunda başlayan protesto yürüyüşü, Başbakanlık, Federal Meclis ve hükümet binalarının bulunduğu bölgede devam etti. Almanya’nın değişik bölgelerinden gelen protestocular, nükleer santrallerin kapatılmasını isterken, Alman hükümetinin ülkedeki nükleer santrallerin faaliyetlerini uzatma kararına karşı çıktı.

“Nükleer enerji? Hayır, istemeyiz!” sloganı altında düzenlenen protesto yürüyüşüne katılan on binlerce kişi, Başbakanlık ve Federal Meclisi’nin bulunduğu semti abluka altına aldı. Nükleer atıkların depolandığı varillerle hükümeti protesto eden eylemciler, nükleer santrallerin derhal kapatılmasını talep ettiler.

Çeşitli çevre örgütleri, ilerici kurumlar ve “muhalefet” parti temsilcilerinin de katıldığı mitingde mücadele çağrıları yapıldı.

Almanya Başbakanı Angela Merkel liderliğindeki hükümet ülkedeki 13 nükleer santralin kullanım süresini 2036 yılına kadar uzatmıştı.

Yoksulluğa karşı eylem!

“Stand up take action”ın çeşitli taleplerle 17-19 Eylül tarihleri arasında Almanya’nın birçok şehrinde başlatıldığı eylemler, Bielefeld’de de gerçekleştirildi. Birçok kitle örgütü ve sendikanın destek verdiği eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Mücadele edilen taleplerin başında açlık ve yoksulluğun ortadan kaldırılması, bütün çocuklar için eğitim, kadınlara eşit haklar ve daha fazla destek, çocuk ölümlerinin (hastalık, açlık vb.’den kaynaklı) düşürülmesi, anne sağlığının geliştirilmesi, HIV/AIDS ve diğer hastalıklara karşı savaşılması vb. yer aldı.

BİR-KAR eyleme “Yoksulluk ve işsizliğe karşı birlikte mücadele!”, “Kapitalizm kriz demektir, krizin faturasını ödemeyeceğiz!” şiarlı Almanca dövizlerle katıldı.

“Stand up take action” adlı organizasyon 2000 yılında kuruldu. 189 ülkede faaliyet gösteren organizasyon 2015 yılına kadar, başta yoksulluk ve açlık olmak üzere 8 maddeden oluşan taleplerini gerçekleştirmek üzere çalışmalarını yürütüyor.

BİR-KAR / Bielefeld

Ders zili çaldı...

Eğitim sistemi sorun yumağı

Yeni öğrenim yılında ders zili sorunlarla birlikte çaldı. Fakat bu sorunlar toplumun tüm kesimlerini değil işçi ve emekçiler ile daha özelde Kürt emekçilerini vuruyor. Kayıt parasını veremeyen inşaat işçisinin çocuğunu, okul masraflarını denkleştirmek için yaz boyunca fabrikada anne ve babasıyla çalışan çocukları, anadilde eğitim hakkından yoksun Kürt çocuklarını vuruyor. Ek iş yapan ücretli öğretmenleri vuruyor. Bu sorunlar işçi ve emekçilerin, varlığı inkar edilenlerin sorunları.

Bu sorunları burjuvazi yaratıyor. Sorunlar katmerlendikçe de semiriyor. Eğitim sistemi koca bir enkaz ve bu enkaz her geçen yıl biraz daha büyüyor. Altında kalan ise öğrenciler, eğitim ve bilim emekçileri oluyor.

Eğitim sisteminde yaşanan tüm sorunların düğüm noktasını da ticarileşme süreci oluşturuyor. Eğitimin fiyatı arttıkça hem öğrenci gençliğin hayatı zindana dönüşüyor, hem de güvencesiz çalışma büyüyor. Çünkü yüzbinlerce eğitim emekçisi ve öğrencisiyle, binlerce eğitim kurumuyla eğitim, burjuvazi için iştah kabartıcı bir kâr alanı. Bunun için sermayenin eğitim sisteminde okullar özelleştirilmeli, öğrenciler müşterileştirilmeli, öğretmenler ise köleleştirilmelidir. Burjuvazinin ihtiyaçları, eğitimin “kamu yararı için hizmet üreten” bir alan olmaktan çıkarılmasını getiriyor.

Ticarileşen eğitimin köleleri: Ücretli-sözleşmeli öğretmenler

Sermayenin ihtiyaçlarına uygun değişikliklerin yapıldığı eğitim sisteminde, bundan etkilenen temel bileşenler arasında eğitim emekçileri de yer alıyor. Eğitim hizmetleri piyasaya devredildiği ölçüde eğitim emekçilerinin istihdamı da bunun gereklerine göre şekilleniyor. Kadrolu istihdam yerini sözleşmeli çalışmaya bırakıyor. Yani güvencesizlik, düşük ücretler ve esnek çalışma saatleri eğitim emekçisinin prangaları oluyor. MEB ise, onbinlerce öğretmen açığı olmasına rağmen kadrolu öğretmen ataması yapmıyor. Eğitim Sen’in hazırladığı rapora göre, eğitim alanında 400 bin işsiz öğretmen bulunurken, eğitimdeki öğretmen açığı da bilimsel kriterlere göre yine 400 bin. Ayrıca toplam 61 bin 551 ücretli öğretmen okullarda görev yapıyor. Buna göre Türkiye’de her 10 öğretmenden biri ücretli öğretmen statüsünde görev yapıyor.

Öğretmen açığı ve öğretmenlerin iş güvencesinden yoksun olarak çalıştırılması temel sorunlardan birini oluştururken, ücretli-sözleşmeli-vekil öğretmenlerin ücretleri ve çalışma koşulları gözönüne alındığında eğitimde katmerli sömürü şartları da olgunlaşmış oluyor. Üstüne güzellemeler yapılan, kutsanan öğretmenlere ücretli kölelik reva görülüyor.

Zorunlu müşteriler: Öğrenciler

Eğimin her aşamasında bu yakıcı sorunlarla öğrencilerin canına okunuyor. Fahiş kayıt paraları ile eğitimin masrafları bir bütün olarak öğrencilerin üstüne yıkılıyor. Böylelikle eğitim bir hak olmaktan çıkıyor, meta haline getiriliyor.

Eğitim Sen’in araştırmaları, son 8 yılın rakamları üzerinden yapılan değerlendirmede artan öğrenci sayısına karşın eğitime ayrılan bütçenin, ihtiyaçları karşılamaktan oldukça uzak olduğunu gösteriyor.

Üstelik eğitime, bütçenin ortalama %65’i personel harcamalarına ayrıldığından eğitimin masraflarının yükü de öğrenci velilerinin üzerine yıkılıyor. Böylelikle de eğitim hakkından parası olan yararlanıyor. Bir ilköğretim öğrencisinin kıyafet-kırtasiye masraflarının yıllık ortalaması 3.131 TL’ye tekabül ediyor. Bunun içerisinde ise beslenme, ulaşım gibi temel gereksinimler ve eğitim sisteminin vazgeçilmez bir parçası haline gelen dersane ücretleri yer almıyor.

Sınava endekslenmiş eğitim sisteminde devlet okullarındaki eğitimin niteliksizliği düşünüldüğünde dersaneler kaçınılmaz olarak gündeme geliyor. Yüksek meblağlardaki dersane ücretleri ise eğitimi parası olanlar için bir ayrıcalık haline getiriyor. Türk Eğitim Derneği’nin (TED) araştırmasından yansıyanlar da bu gerçeği teyit ediyor. 12 ilde öğrenci, öğretmen, veli ve mezunlar üzerinde yapılan araştırma, velilerin dershanelere bir yılda 16 milyar 700 milyon lira ödediğini gösterdi. Bu miktar yaklaşık 8.7 milyar TL’lik yüksek öğretim bütçesini ikiye katlıyor. Sınava hazırlık için harcanan kaynaklar ilköğretim okulları için 2010 yılında kamu bütçesinden öngörülen toplam kaynak (16.761.436.700) miktarını geçerken, 2009 yılı yükseköğretim bütçesinin (8.772.719.225 TL) yaklaşık iki katını oluşturuyor.

Ders kitaplarında egemen ideoloji hakim

Eğitimin bilim dışı yapısı burjuva ideolojisinin güçlendirilmesine hizmet ediyor. Ders kitaplarındaki bilimsel öğeler her geçen yıl seyreltiliyor. Müfredatın gerici ve ırkçı-şoven karakteri azınlıkların, Kürt halkının varlığını dışlıyor. Kürt öğrencilerin anadilde

eğitim hakkı tanınmazken, Alevi öğrencilere Sünni inancının işlendiği zorunlu din dersleri dayatılıyor. Azınlık öğrencilere Türklüğün yüceliği öğretiliyor. Burjuvazinin yalanlarının pompalandığı eğitim sisteminde, öğrencilerin sorgulamasının önüne geçmek için ezberci, anti-bilimsel bir yöntem uygulanıyor.

Okulların fiziki olarak yetersiz olması da diğer bir sorun alanı olarak varlığını koruyor. Okul ve derslik sayısı öğrenci ihtiyacına yanıt vermiyor. Okulların üçte ikisinde ikili eğitim yapılıyor, birleştirilmiş eğitim ve taşınmalı eğitim uygulamaları sürüyor. Bu tabloda işçi ve emekçi çocuklarının payına, genelde muslukları akmayan, faturalarını ödeyemediği için elektriği kesilen, yıkık dökük binalardan oluşan okullar kalıyor.

Eğitim sisteminin sorunları saymakla bitmiyor. Fakat sermaye devleti bir yalan politikasıyla bu sorunları normalleştiriyor. Bütçenin yetersiz olduğu, elden gelenin yapıldığı vb. yalanlarla tüm olanakların kullanıldığı illüzyonunu yaratıyor. Oysa liseyi yarıda bırakmak zorunda kalan Ali’nin, Hakkari’de öğretmeninin konuştuklarını anlamayan Zilan’ın, okuldan sonra ek iş yapmak zorunda kalan Zeynep öğretmenin bu yalanlara karnı tok.

DLB çalışmalarından

Devrimci Liseliler Birliği yeni dönem faaliyetlerine başladı. Çeşitli araçlarla liselilere seslenecek olan DLB’liler, okul toplantılarıyla da faaliyetlerini güçlendirecekler.

Bu kapsamda İstanbul Gaziosmanpaşa’da Küçükköy Anadolu Teknik Endüstri Meslek Lisesi (KATEM) öğrencileri bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda staj sömürüsü üzerine tartışmalar yürütüldü. Bu sömürünün son bulmasının ancak liselilerin birliğinin oluşturulmasıyla sağlanacağı ifade edildi.

Toplantıda,

- ‘Staj sömürüsünün’ KATEM’de yürütülecek çalışmanın ana gündemi olması,
- Eğitim çalışmalarının yürütülmesi,
- Sosyal aktivitelerin örgütlenmesi,
- DLB’nin tanıtılması karara bağlandı.

Sistematiik olarak sürdürülecek toplantıların periyodunun belirlenmesiyle toplantı sona erdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DLB / KATEM

“Fatmagül’ün suçu ne?” dizisi ve medyada tecavüz seferberliği...

Eylül ayıyla birlikte burjuva medyada dizi sezonu açıldı. Birbirinden farklı olmayan diziler arasındaki “reyting” yarışı da başladı. Bu yarışta “Fatmagül’ün suçu ne?” dizisi, bu hafta başlayan ilk bölümünde reyting rekoru kırarak ilk sıraya yerleşti. Dizinin senaryosu, usta yazar Vedat Türkali’nin aynı adlı romanından uyarlama.

Senaryoda özetle genç bir kadının 3’ü zengin olmak üzere 4 genç tarafından tecavüze uğramasını ve kadının yoksul olan 4. gençle evlendirilerek istemediği bir yaşama mahkum edilmesini konu alıyor. Roman, özünde tecavüzün bir kadının yaşamında yarattığı fiziksel, ruhsal yıkımı ve yol açtığı trajediyi işliyor. Ancak reyting rekoru kıran dizi, romanın aksine tecavüzü bir pazarlama konusu olarak kullanarak günler boyunca tecavüz sahnesini iğrenç bir pornografiye dönüştürdü.

“Tecavüz kampanyası” daha dizi yayınlanmadan başladı. Televizyonun ünlü “Bihteri” Beren Saat’in nasıl tecavüze uğrayacağı, tecavüz için aldığı psikolojik destek, tecavüz sahnesinin nerede, nasıl çekildiği vb.. anlatımlar, dizinin gösterime gireceği gün “Fatmagül bugün tecavüze uğrayacak?”, “Fatmagül’e kimler tecavüz edecek?” vb. anlatımlara yerini bıraktı. Dizinin ilk bölümünün yayınlanmasının ardından bu yorumlar korkunç bir boyuta ulaştı. İnternette yüzlerce tecavüz haberi ve “Fatmagül’e tecavüzü izle” linkinin yanısıra, tecavüzün nasıl çekildiği, Beren Saat mi, yoksa Hülya Avşar’ın mı (daha önce çekilen filmde Fatmagül’ü Hülya Avşar oynuyor) daha iyi tecavüze uğradığı vb. tartışma ve yorumları uzadı gitti...

Dizinin yapımcısından kadını cinsel bir meta olarak gören ve gösteren medyada kadar tüm burjuva medya icracıları, böylelikle elbirliğiyle tecavüzü seyirlik bir olaya çevirdiler. Neredeyse tecavüzü toplum ölçeğinde meşrulaştırma işine soyundular. Dizi, tecavüzün kadınlar için nasıl bir yıkım ve travma yarattığından öte tecavüzün normalleşmesine hizmet etti. Dizinin yayınından bir gün sonra ise, konuşulan kadına uygulanan cinsel şiddet değil, neredeyse bir fanteziye dönüştürülen tecavüz sahnesinin kendisiydi...

“Fatmagül’ün suçu ne?” dizisiyle neredeyse

tecavüze teşvik kampanyası yürütülmüştür.

Tecavüzün mahkum edilmesi yerine, mağdur olan kadın teşhir edilmiştir. Medya diziyi yorumlama işine de girişerek gece evden çıktığı, bir başına ıssız yerlere gittiği için Fatmagül’ü suçlu ilan edecek kadar ileri gitmiştir.

“Fatmagül’ün suçu ne?” dizisinde tecavüz sahnesinin öne çıkartılması ve reklam malzemesine dönüştürülmesi, bir kez daha burjuva medyanın çürümüş yapısını ve kadın sorununa bakışını ortaya koymuştur. Mevcut sistemde kadın cinsi ve bedeni meta olarak görülmekte, medya da kadın üzerindeki bu istismanın en büyük aktörüdür. Medyada kadına yönelik şiddet gün geçtikçe magazinleşmekte, kadın bedeni teşhir edilmekte, 3. sayfada yer alan şiddet ve tecavüz haberleri neredeyse pornografikleştirilmektedir. Yapılan her haber, kullanılan her fotoğraf ise kadınların daha fazla aşağılanmasına hizmet etmektedir. Böylelikle de,

toplumda kadına yönelik bakışta dejenerasyona yol açmakta, kadına yönelik şiddetin toplumsal ortamı da yaratılmaktadır.

Burjuva medya da, “Beren Saat mi yoksa Hülya Avşar mı daha iyi tecavüze uğradı” diye tartışırken, tecavüz seyirlik bir olaya dönüştürülürken, gerçek Fatmagül’lerin yaşadıklarının, acılarının, bir trajediye dönüşen yaşamlarının adı bile anılmamaktadır. Sayısız kadın eşinin, sevgilisinin, yakınlarının ya da hiç tanımadığı erkeklerin tecavüzüne uğrarken, bunların çok az bir kısmı bilinmektedir. Kendisine tecavüz eden adam tarafından katledilen Pippa Bacca’nın ismi çoktan unutuldu bile... Siirt’te bir kentin utancına dönüşen 2 kız çocuğuna yönelik tecavüzler çoktan hafızalardan silindi.

Gerçek hayatta yaşananlar unutulmaya terk edilirken, medya da uğursuz rolünü oynayarak her geçen gün tacizlere, tecavüzlere davetiye çıkartmaya devam etmektedir.

Sakine için toplanan imzalar gönderildi

KESK Kadın Platformu tarafından Sakine Aştiyani’nin idamının kaldırılması için başlatılan imza kampanyasının çalışmaları İzmir’de sürüyor.

17 Eylül günü Eğitim Sen İzmir 1 No’lu Şube’de düzenlenen basın toplantısıyla, toplanan 500 imza İran Konsolosluğu’na gönderildi.

Basın metnini okuyan Zehra Savaş Tınaz, Sakine Aştiyani’nin kocasını öldürdüğü ve zina yaptığı gerekçesiyle idama mahkum edildiğini hatırlattı. Aştiyani’nin kocasının başkası tarafından öldürüldüğü ortaya çıkmasına rağmen halen idam cezasının kaldırılmamasını protesto etti. İran’da insanlık dışı uygulamaların devam ettiği ve bu ülkenin en çok idam kararı veren ülke olduğunu vurgulayan Savaş, istatistikî bilgiler verdi. Son 2 ay içinde 500 kişinin idam edildiğini, 19 kadının recm cezasıyla ölümü beklediğini söyledi. Son 30 yılda 2000’e yakın kadının, 107 eşcinselin idam edildiğini belirten Savaş, kadınların iyi örtünmediği için cezalar aldığını ifade etti. İran rejimine muhalif olan herkesin idam cezasıyla karşı karşıya kaldığını vurguladı.

Açıklama son olarak şu sözlerle bitirildi: “Kadınların dünya çapında oluşturduğu kamuoyuyla Sakine’nin idam cezası askıya alındı. Bu cezayı kaldırmak da bizim elimizde. Bizler, örgütlü kadınlar olarak kadın cinayetlerini durdurmak için verdiğimiz mücadeleyi her geçen gün arttıracacağız. Katillerden ve katillerle işbirliği yapan ya da verdiği kararlarla kadınları ölüm cezasına çarptıran devletten, sistemden hesap sorarak tüm kadın cinayetlerini durduracağız. Bizler, bu cinayetleri durduracak gücün bizde olduğuna inanıyoruz. Sakine’nin idam cezasını kaldırmak bizim elimizde. Biz örgütlü kadınlar olarak her türlü zeminde bu mücadeleyi veriyoruz ve vermeye devam edeceğiz.”

Kızıl Bayrak / İzmir

Neden Hakkâri?

M. Can Yüce

Referandumdan önce PKK “Eylemsizlik kararı” aldıktan sonra Türk devleti, merkezi operasyonlarına devam etti. Kara Kuvvetleri Komutanı’nın pratik yönetiminde gerçekleştirilen geniş çaplı bir operasyonla 9gerilla katledildi.

Referandumdan sonra ise bir minibüs anti-tank mayınla havaya uçuruldu, 9 köylü katledildi, birçoğu da yaralandı. Bu eylem tipik bir kontra eylemiydi ve bütün işaretler özel savaş aygıtını, Türk devletinin kendisini gösteriyordu.

Hakkâri il ve ilçeleriyle Türk devletinin bir numaralı hedefi olarak her türlü saldırı ve bastırma hareketine konu olmaktadır. Bütün bunlar, “Neden Hakkâri” sorusunu gündeme getiriyor; hem de çok yakıcı olarak... Bu saldırılar, saldırıların yoğunluğu, rastlantı mı? Bu soruların yanıtlarını tartışmak gerekiyor.

Devletin Hakkâri’yi topyekûn saldırıların boy hedefi haline getirmesi boşuna ve rastlantı değildir! Tek sözcükle özetlemek gerekirse, TC, Hakkâri’yi fethedemedi, egemenliği askeri işgal, belli ölçülerde idari-politik egemenlik düzeyinde kaldı, içten ve ruhtan derinlemesine Hakkâri’ye giremedi. Bunu istemediği için değil, gücü buna yetmediği için...

Hakkâri ve Botan 200 yıllık direnişler tarihinin merkezi alanları olmuştur. 1970’li yılların ortalarına kadar sömürgeci askeri, idari ve mali yapı bu alanda tam anlamıyla kurumlaşmamıştır.

Güney ve Doğu Kürdistan ile var olan ve her düzeyde süren ilişkisi, aşiret yapılarının görece “özerk” davranış eğilimi, “vahşi doğanın” bu konuda kendilerine son derece “cömert” davranması Hakkârililer’in TC’nin kurumlaşma çabalarını sekteye uğratan önemli etkenler olmuştur. Yine bu yapıları, her dönemdeki Kürdistan direniş hareketlerinden etkilenmelerine neden olmuştur.

Aşiretlerin 1980’li yıllara kadar tam olarak TC’ye teslim olmamaları, kimi zaman onunla çatışmaları, sömürgeci işgal ve denetimin derinlemesine işlenmesini güçleştirmiştir. Daha sonraki yıllarda bu “ası” aşiretlerin koruculuğu seçmelerinde devletin koruculuğu, aşiret yapısını bozmadan, dahası onu daha da güçlendirmesi politikasının yanı sıra PKK’nin izlediği “zorunlu askerlik” uygulamasının yanlışlığı, bu konudaki politika yanlışları da önemli bir rol oynamıştır. Anılan aşiretlere karşı, onların eğilimlerini ve gerçekliklerini dikkate alan bir politika izlenseydi, koruculuk bu düzeyde gelişmez ve yaygınlaşmazdı.

Ama sonuçta koruculuk uygulamasına rağmen TC, tam anlamıyla Hakkâri’ye “giremedi”, Hakkâri’yi içten fethedemedi.

Son 30 yıl içinde Hakkâri ulusal mücadelenin önemli alanlarından biri olmuştur. Ayrıntılara girmek konumuz değil, ancak şu kadarını belirtelim: Son gelişmeler ve referandumda halkın ortaya koyduğu tutum şunu gösterdi: TC, Hakkâri’de bitmiştir; orada sadece asker, polis ve diğer zor aygıtlarıyla vardır. Hakkâri’de yaşanan kopuş çok açık ve nettir.

Hakkâri’nin bu durumu, bu düzen sınırlarının yırtılmasını gösterdiği gibi, aynı zamanda Öcalan ve PKK’nin öteden beri savunduğu ve uyguladığı çizgiye de sığmamakta, fiili olarak onun ötesine geçen çizgiler taşımaktadır. Aslında TC’yi korkutan da budur; bastırma ve şiddetle ezme yöntemlerine bu kadar sığınmalarının temel nedeni de halkın bu dinamik ve potansiyel gerçekliğinde saklıdır! Özel savaş bastırma ve yıldırma hareketleriyle sonuç

almak, sonuç alma konusunda umutsuz olsa da zamana oynamayı istemektedir, umutsuz bir biçimde de olsa...

Hakkâri, ne bu düzene sığıyor, ne de Öcalan ve PKK çizgisine... Tam anlamıyla ve nesnel olarak devrimci bir gerçekliği ifade ediyor. Ancak ne yazık ki, bugün, Kürdistan’da olmayan bu gerçekliğe yanıt olabilecek devrimci bir program ve çizgiye sahip bir parti veya harekettir! Bu da başka bir tartışma konusudur, bunu, burada sadece bir tespit olarak bırakalım.

Hakkâri, düzene sığmayan ve düzene gelmeyen gerçekliği ile aynı zamanda bir paradoksu da ifade ediyor. Politik olarak PKK’nin düzen tarafından kabul edilme, bütün gücü bu hedef doğrultusunda birer pazarlık unsuru olarak kullanma çabalarına destek veren Hakkâri halkı, aynı zamanda ortaya çıkardığı devrimci dinamizmiyle anılan çizgiyle bir çatışmayı da yaşıyor; vurgulamaya çalıştığımız paradoks da işte bundan başkası değildir.

Hakkâri’nin yaşadığı kopuş, TC’yi son derece ürkütüyor. Bu ürkütüsünde haksız sayılmaz; bu

kopuşta aynı zamanda kendi sonunu da görüyor...

Hakkâri stratejik bir alanda duruyor, Kürdistan’ı parçalayan ve paylaşan 3 devletin sınırlarının düğümlendiği “Gordion” gibi bir noktada bulunuyor. Buna zapt edilemez “Vahşi doğasını” da eklememiz gerekir.

Bundan dolayı TC, Hakkâri’yi düşürmeyi stratejik bir hedef olarak önüne koymuş ve duruşunu buna göre belirlemiştir. Hedefindeki “gözü karalık”, kullandığı bastırma, ezme ve teslim alma yöntemlerini de koşullamaktadır.

Ancak 200 yılı aşkın bir süredir izlenen bu katliamcı politikalar acı ve kandan öte bir sonuç vermemiştir, bugün uygulananların da bundan başka bir sonuç doğurması mümkün değildir.

Açık ki, bu halkı bir pazarlık unsuru olarak görmek, onu sömürgeci egemenlerin düzenine sığdırmak zaman, enerji, emek, kan kaybettirmekten başka bir sonuç vermez.

Hakkâri halkının anlattığı budur! Topyekûn bir saldırının hedefi olmasının temel nedeni de budur!

21 Eylül 2010

‘Kara Perşembe’ eyleminde anadil kampanyasına destek!

Kayapınar Belediyesi çalışanları Diyarbakır D Tipi Cezaevinde tutuklu bulunan Belediye Başkanı Zülkür Karatekin ile diğer siyasi tutuklular için her Perşembe günü belediye hizmet binası önünde yaptıkları oturma eyleminin 40’incisini gerçekleştirdiler. Eylemde Anadilde Eğitim eylemlerine destek açıklamaları yapıldı.

Eylemde bir konuşma yapan Genel-İş Diyarbakır Şube Sekreteri Muharrem Tümmür, Kürt sorunun çözüm için eylemsizlik kararının uzatılmasını olumlu bulduklarını, ancak hükümetin bu kez bunu iyi değerlendirmesini istediklerini ifade etti. Tümmür, bugünkü oturma eyleminde Anadilde eğitim kampanyasını desteklediklerini ve konuşmasını da Kürtçe yaptığını açıkladı.

Daha sonra söz alan KESK Dönem Sözcüsü Şehmuz Önal ise yaptığı konuşmada, KCK operasyonunda tutuklanan siyasetçilerin ve belediye başkanlarının serbest bırakılması için bu eylemlerini aralıksız sürdüreceklerini belirtti.

Pablo Neruda'yı 37. ölüm yıldönümünde saygıyla anıyoruz...

“Şiir boşuna yazılmış olmayacak!”

“Şiir tarlaları sulayacak ve açlara ekmek verecektir. O, olgun başaklar boyunca dolanacaktır. Seyyahlar susuzluklarını onda gidereceklerdir. Ve o insanlar ne zaman çalışsalar ve ne zaman dinlenseler şarkısını söyleyecektir. Onları birleştirecek, halklar arasında akacaktır. O, yaşamın üremesini köklere taşıyarak vadiler açacaktır. Şiir, şarkı ve bereketdir. Verilen mücadeleye, söylenen şarkılara değer, yaşamış olmaya değer, çünkü onu sevdim.” (Yaşadığımı İtiraf Ediyorum, Çev: A. Arpad, Alan yay., syf.129)

Şilili şair Pablo Neruda 1904 yılında bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Genç yaşta şiire olan tutkusu ile yazılar ve şiirler yazmaya başladı. Şiiriyle sadece bir tutkuyu, hevesi, aşkı anlatmayı amaçlamadı hiçbir zaman. Yaşadığı yüzyılın bütün dertlerine, kaygılarına ortak olarak şiirlerinde dile getirdi. İşçilerin ve emekçilerin terlerinin sözcüklere aktarılmasıydı onun yaptığı. Halkın yaşantısından soyutlanmış bir entelektüel kaygısı ile değil, yaşamın içindeki tüm gerçeklere isyan ederek yazdı. Şiiri hakkında “isyandır” ifadesini kullandı.

Şiirini belli kalıplara sokmak yerine, belli amaçlara yöneltmenin çok daha önemli olduğunu kavrayan Neruda, kendi ülkesinde ve İspanya’da faşizme karşı mücadelesini şiirlerine taşımıştır. 1934 yılında gittiği İspanya’da şiirlerinin devrimcileşmesinin öne açılmıştır artık. Toplumsal duyarlılığı ve devrimci-sosyalist fikirlere olan bağlılığı bu döneme rastlar. Marksizm’i benimseyen Neruda, yaşamının geri kalan kısmında da ona bağlı kalmıştır.

Franko faşizmine karşı...

Şili’nin büyüleyen doğasından ve halkların yaşantısından esinlenmeyi sürdürürken, bir enternasyonalist olarak dünyadaki yoksulluklara ve sömürüye karşı şiirleri ile durmuştur. 1937 yılında, bulunduğu İspanya’da iç savaşın patlak vermesiyle beraber faşist Franko rejimine karşı halk cephesine destek verdiği için konsolosluk görevinden ihraç edilmiştir.

İspanya iç savaşında dostlarını kaybetmenin acısı şiirlerinde ifade bulmaktaydı. Şairin en büyük görev olarak kabul ettiği toplumun yaşantısını dile getirme

görevini böylece yerine getiriyordu. Franko rejimine karşı verilen o muazzam direniş adeta Neruda’nın şiirlerinde yeniden canlanıyordu. Halkın bir ozanı olmanın verdiği güvenle birleşik halk cephesinin o büyük enternasyonalist ruhuyla en güzel şiirlerini de bu dönemde yazmıştır.

1937’de Halk Cephesi yenilince İspanya’dan sınır dışı edilen Neruda, Paris’te İspanya halkını savunmak için komitelerin kurulmasına destek olur. En verimli çağında politik bir şahsiyettir. Kendisinin ifadesiyle; “Politik mücadele, şiirin ayrılmaz bir parçasıdır. İnsanoğlunun kurtuluşu sık sık kanla, ama hep şarkılarla dalgalandı. Ve insanlık şarkısı, büyük şehitlik ve bağımsızlık çağımızda her geçen gün biraz daha zenginleşiyor”

Devrimci sanatçı sorumluluğuna uygun olarak politik mücadelenin içinde bir hayat yaşamıştır Neruda. Çeşitli ülkelerde yapmış olduğu konsolosluk görevinden sonra oradaki halkların yaşantısı, acıları ve sömürülmesi karşısında bir ozan duyarlılığıyla şiirlerini bir mızrak gibi kullanmıştır.

Halk cephesinin yenilmesinden sonra sınır dışı edilen Neruda 1945 yılında Şili Komünist Partisi’ne girmiştir. Halk tarafından senatoya seçilecek kadar tanınan ve sevilen bir şahsiyettir artık. Bu durumu söyle ifade eder Neruda: “Eğer ben de Şilili bir şair olsaydım, Pablo Neruda gibi yapardım. Bu ülkede şair bir karara varmalıdır. Ya Cadillaclar ya da ayakkabısız okulsuz insanlar!”

İşte ayakkabısız ve okulsuz bu insanlar beni 4 Mart 1945 yılında ülkenin senatörlüğüne seçti. Şili’nin en geri bölgeleri sayılan büyük bakar ve güherçile ocaklarının binlerce insanı bana oy vermiş olduğu için her zaman gurur duyarım.”

Faşist darbecilerin korkusu

İktidarın emekçiler üzerindeki sömürü politikalarına karşı eleştiri oklarını sivrileştirilen ve ezeli bir muhalif olan Neruda, dönemin hükümeti tarafından vatan hainliği ile suçlanmıştır. Ve bu yüzden kendi ülkesinden ayrılmaya zorlanmıştır. Belli bir süre bu yüzden ülkesinde kaçak olarak yaşamıştır. Sonra da çeşitli ülkelerde yaşamını ve sanatını sürdürmeye devam etmiştir. Neruda’nın politik bir kişiliği ve

olarak da her daim göz önündedir Neruda. Halkının büyük sevgisini kazanan Neruda cumhurbaşkanlığına aday gösterilecek kadar önemli bir ozandır. Sonradan adaylıktan vazgeçerek, Salvador Allende’nin halk cephesini desteklemeyi tercih etmiştir.

Hayatının son demlerinde devrimci duruşunu reforme etmeden Allende döneminde ABD’nin Şili için uygulamaya çalıştığı emperyalist politikalara şiirleri ve söylevleriyle isyan etmiştir. Salvador Allende’nin devrilip katledilmesiyle beraber faşistlerin saldırısına uğramıştır. Evini sarıp kendisini göz hapsinde tutan faşistlerin onu katledememesinin önündeki en büyük engel, Neruda’nın halk tarafından sahiplenilmesi korkusu ve aynı zamanda istemsiz bir saygının bir ifadesidir. Neruda’nın hasta yatağında bile korku duyulan bir ozan olmasındaki neden onun devrimci duruşunda ve sanatında saklıdır. Allende’nin katledilmesinden sonra acıları büsbütün derinleşen Neruda 23 Eylül 1973’te ölmüştür.

“...şiir isyandır”

Belki de şairin yükümlülükleri tarihin her döneminde aynıdır. Şiir sokaklara taşmak, çarpışma üstüne çarpışmada yerini almak için saygı gördü. İsyancı diye anıldığında, şairin gözü korkutulamadı. Evet, şiir isyandır. Şair yıkıcı diye çağrılabilir bile alınmaz. Yaşam toplumsal yapılardan (yasalardan) daha önemlidir ve ruh için yeni düzenlemeler vardır. Tohumlar her yana saçılır, tüm fikirler egzotiktir, her gün önemli değişiklikler bekleriz, insana özgü düzendeki bir değişimin heyecanını yaşıyoruz: bahar isyankardır.

Biz şairler nefretten nefret ederiz ve savaşa karşı savaşıyoruz. (1968’de Concepcion Üniversitesi’nde yaptığı konuşmadan, age. s. 99)

Bu doludizgin hayatın içinde Neruda halkın içinden kopmayan sanatı ve Marksist dünya anlayışıyla dünyanın en büyük ozanlarından biri olmayı hala sürdürüyor. Sanatın devrimcisi olmaz diyen popülizme hayatıyla yanıt veriyor. Büyük ustanın şiirlerini ve mücadelesini gelecek nesillere taşımayı görev bilerek anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

B. M. Aksakal

Hasta tutsak Şimşek için yürüyüş

Hasta tutsakların serbest bırakılması için her hafta cuma günü gerçekleştirilen eylemler sürüyor. 17 Eylül akşamı gerçekleştirilen yeyllemde wernicke - korsakoff hastası **Bekir Şimşek**'in serbest bırakılması istendi.

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen kurumlar, Türkçe, İngilizce ve Arapça "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" yazılı pankartlar arkasında Galatasaray Lisesi önüne yürüdüler. Yürüyüş sırasında, Türkçe ve İngilizce bildirilerle, hasta tutsaklarla dayanışma çağrısı yapıldı. İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Mephisto Kitabevi önüne gelindiğinde oturma eylemi yapılarak, Çav Bella marşı söylendi.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde basın açıklamasını KESK MYK Üyesi Akman Şimşek gerçekleştirdi. Cezaevlerinde hasta tutsaklara ilişkin politikanın hiç değişmediğini söyleyen Şimşek, öncelikle siyasi tutsaklar olmak üzere tüm tutuklu ve hükümlülerin sessiz imha politikalarından etkilendiklerini söyledi.

Açıklamada tıbbın, 1996 yılında Ölüm Orucu eyleminde wernicke - korsakoff hastalığına yakalanan Bekir Şimşek hakkında iyileşmesinin imkansız olduğunu söylediği ve Şimşek'in ATK raporu ile tahliye edildiği ancak daha sonra tekrar tutuklandığı söylendi. O zamandan bugüne Şimşek hakkında değişik raporlar düzenlendiği de söylendi. Raporların büyük kısmının Şimşek'in sağlık koşullarının hapishanede kalmaya uygun olmadığını gösterdiği için tahliyesinin gerektiğini ifade ederken, bir kısmının da sağlık durumunun hapishanede kalmaya uygun olduğu yönünde olduğu dile getirildi. "Aynı kurumun verdiği bu raporlardan sadece hapishanede kalması gerektiğine ilişkin olanı göz önüne alındı ve Bekir Şimşek halen tutuklu. Niye?" diyen soran Şimşek, sağlık durumu gözle bile görülebiliyorken Şimşek'in niye serbest bırakılmadığını sordu.

Şimşek, Türkiye hapishanelerinde 10 yılda yaşananların, tecritin, işkencenin delilleri olduğunu belirterek, hapishanelerde 10 yılda 352 insanın yaşamını yitirdiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İbrahim Gündem'in akıbeti soruldu

Cumartesi Anneleri, 18 Eylül Cumartesi günü oturma eylemlerinin 286. haftasında Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek, 29 Eylül 1991'de gözaltında kaybedilen İbrahim Gündem'in akıbetini sordu.

"Failleri belli kayıplar nerede" pankartının açıldığı eylemde, kayıp fotoğrafları ve karanfiller taşındı. Basın açıklamasını İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Komisyon adına İHD İstanbul Şube Başkanı Abdülbaki Boğa gerçekleştirdi. Boğa yaptığı açıklamada, "Devlet adına işlenen suçlarda cezasızlığın kural olduğu bir coğrafyada adaletin tesisi için oturuyoruz!" diyerek, devletin kolluk güçlerince 19 yıl önce gözaltında kaybedilen İbrahim Gündem'in hikayesini anlattı.

Gündem'in ailesi ile birlikte Diyarbakır - Hazro'ya bağlı Sarierik köyünde ikamet ettiğini söyleyen Boğa, askerlerin sıklıkla köye gelip korucu olmaları yönünde baskı yaptıklarını belirterek, yakın köylüsü Veysi'yi gözaltına alan ve daha sonra serbest bırakan askerlerin "sen paçayı kurtardın, İbrahim Gündem'i yakalarsak, onu asla göremezsiniz, cesedini bile bulamazsınız" dediklerini ifade etti. Boğa, 26 Eylül tarihinde gece saat 24.00 civarında Üsteğmen Kenan Şahin komutasındaki bir cemse askerin Gündem ailesinin Sarierik köyündeki evlerine baskın yaparak, İbrahim Gündemi, gözaltına aldıklarını ifade etti. Tehditler, baskılar dışında birşey elde edemeyen ailesinin 19 yıldır İbrahim'i aradığını söyledi. Basın açıklamasının sonunda başbakana, milletvekillerine, bürokratlara ve yargı mensuplarına seslenerek şunları söyledi:

"Kayıplarımızın faillerinin elini kolunu sallayarak ortada dolaştığı bu topraklarda adaletin, hukukun işlediğinden nasıl söz edebiliyorsunuz? İşte size bir fırsat, gözaltında kayıplar sorununu çözün!... Adaletin, hukukun işlerliğinden o zaman sözedin."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Enver Turan defnedildi

9 HPG'linin katledilmesinin protesto edildiği eylemde bir uzman çavuş tarafından nişan alınarak kafasından vurulup yaralanan ve kaldırıldığı hastanede yaşamını yitiren 15 yaşındaki Enver Turan için 17 Eylül günü cenaze töreni düzenlendi.

Biçer Mahallesi'ne götürülen cenazeyi karşılayan binlerce kişi cenazeyi omuzlara alarak Keklikpınar Mahallesi'ndeki Sere Solan Mezarlığı'na kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca, "Katil Erdoğan", "HPG cepheye misillemeye", "Şehit namırın", "Enver Turan ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Baba Mehmet Turan, cenaze törenine katılanlara teşekkür ederek, çocuğunun devlet tarafından katledildiğini dile getirdi. Turan için Biçer Mahallesi'nde taziye çadırı açıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Türkan Albayrak'ın kaleminden...

Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde temizlik işçisi olarak çalışırken sendikal faaliyetlerden dolayı işten atılan Türkan Albayrak'ın kararlı direnişi sürüyor. Albayrak'ın direnişiyle her geçen gün büyüyen sınıf dayanışmasının anlamlı örneklerinden biri de BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'ın ziyareti oldu.

16 Eylül akşamı Albayrak'ın direnişinin sürdüğü alana gelen Zeynel Kızılaslan geceyi direniş alanında geçirdi.

Kızılabilan'ın ziyareti Türkan Albayrak'ın güncesinde şöyle anlatılıyor:

Sabahı yine çadırda yaptık. Gülmek geliyor içimden bu duruma, annemin nazlı kızı olarak nasıl da çadırda yaşadığıma. Kadın bu halimi görse saçını başını yolar, ona çektiğim eziyetler için. Bugün oturma eylemi günü eylemciler geliyor tek tek. Tüm Bel-Sen 3 Nolu Şube Başkanı Hasan Güzel de geldi. Daha önce ziyarete gelmişti, ilk defa oturma eylemine geldi. Tüm Bel-Sen 3 Nolu şube yöneticisi Hanefti Sağlam da geldi, sık sık ziyaretime geliyor o da.

Sırrı Süreyya Önder de oturma eylemine geldi. Cuma akşamı yayınlanacak programında Direniş Çadırını konu yapacağını söyledi. Bütün eylemcilerin ilgi odağı oldu. Bizleri, Direniş Çadırına gelerek sevindirdi. O güzel şivesini yakından duyma olanağını buldum, ben de sadece şivesi için programını izlediğimi söylesem kırılmaz umarım.

Oturma Eyleminden sonra ayrılan gençlere kimlik sorgulaması yapmaya kalkmış polis karşı koyuş ve sahiplenmeyi görünce de uzaklaşmış. Bunun üzerine oturma eylemcileri tekrar sloganla hastanenin önüne caddeden yürüdüler. Bu çocuklarla uğraşılmaz. Bir sessiz bir sesli eylem yapmış oldular.

Bu akşam nöbete Tuzla Direnişçisi Zeynel Kızılaslan ve arkadaşları geldi. Gerçekten anlatıldığı gibi kapkara olmuş. Bizim çadırın yerine cennet dediler. Onların olduğu yer açık bir alanmış. Yazın güneş yakmış şimdi de rüzgar onları zorluyormuş. Onların yaşadıklarıyla benim yaşadıklarım aynı aslında patron farklı...

Direnişin 68. günü de bitiyor bu gece Zeynel nöbette Direniş Çadırında. Direnişçi'den Direnişçi'ye destek...

Paşabahçe Devlet Hastanesi Temizlik İşçisi Türkan

Albayrak

0530 777 68 79

pasabahcedirenişi.blogspot.com

Şehirler farklı gericilik aynı

Tophane Boğazkesen Caddesi'nde bulunan sanat galerileri akşam saatlerinde yaklaşık 30 kişi tarafından basıldı. Sergi açılışının kokteylinin yapıldığı sırada, konukların dışarıda içki içmesi saldırının gerekçesi olarak gösterildi. Tekbir sesleriyle yapılan baskında saldırganlar biber gazı, taş ve sopa kullandı. Saldırıya uğrayan sanatçılar bunun anlık bir tepki olmadığını örgütlü bir eylem olduğunu dile getirirken, internet ve Tophane'deki bazı dernekler üzerinden örgütlendiğini belirttiler.

Bu olayda dikkat çeken nokta ise polisin yaklaşık bir saat süren saldırıda, saldırganlara müdahale etmemiş olması. Galerideki konuklar, kepenkleri indirerek saldırıdan kendilerini korumaya çalışırken, orada bulunan polisler ise yardım çağrılarını dikkate almadılar. Ayrıca saldırganları durdurmak yerine konuklara "155'i arayın" diyerek "tavsiyede" bulundular. En ufak hak arama eylemine azgınca saldıran kolluk güçlerinin, bu olaya seyirci kalması ise saldırıyı desteklemesi anlamına geliyor.

Ankara'da ise Çankaya İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne ait bir polis minibüsünde görev yapan iki polis Kurtuluş Parkı'nda el ele dolaşan, bank ve çimlerde oturan çiftlere keyfi bir biçimde GBT yaptı. Çiftlerin "uygunsuz" oturduklarına kanaat getiren polisler, kendilerine tanınan sınırsız yetki ile bulundukları araç içinden anons yaparak "Kimlik kontrolü yapacağız. Buraya (aracın yanına) gelin" dedi.

Polis, bu pervasız tutumuna bazı çiftler hakkında tutanak tutarak devam etti. Genç bir çift, "Polis 'Sizi gördüm, uygunsuz oturuyordunuz' dedi. 'Nasıl otuyorduk?' diye sorduğumda ise 'Konuşturma beni şimdi. Sen biliyorsun' cevabını verdi. Kimliklerimiz elindeydi. 'Hakkınızda tutanak tuttum, hadi gidin şimdi' diyerek bizi gönderdi" ifadeleriyle yaşadıkları olayı anlattı.

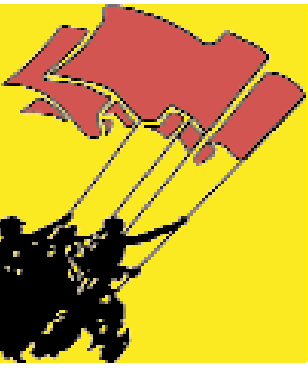
Sulukule'de Romanlara belediye kazığı

'Çingene tarihinin kalbi' olarak nitelendirilen Sulukule, Romanlar'ın en eski yerleşim yerlerinden biriydi. Fakat artık burada Romanlar değil, buranın "bedelini" ödeyebilenler kalıyor.

Sermaye devletinin belediyeleri hep aynı senaryo üzerinden kentin değerli alanlarını ranta açıyorlar. Emekçi mahalleleri, gecekondu bölgeleri önce kamulaştırılıyor, buradaki mülk sahiplerine 3 kuruş bedel ödeniyor. "Kentsel dönüşüm" adı altında gerçekleştirilen bu saldırının ardından bu alanlar fahiş fiyatlarla satışa sunuluyor, lüks konutların, alışveriş merkezlerinin adresi oluyor. Tıpkı Sulukule örneğinde olduğu gibi.

Fatih Belediyesi de "kentsel yenileme" adı altında Sulukule'yi Romanlar'dan "temizledi." Böylesi değerli bir arazi için ayakbağı olan unsur, yani burada barınan, burayı var eden yoksul insanlar saf dışı edildi. Sonrasında İstanbul Defterdarlığı, Sulukule olarak bilinen Hatice Sultan Mahallesi'nde, Hazine'ye ait 264 metrekaarelik bir arsayı 667 bin lira bedelle satışa çıkardı. Arsanın metrekaresine 2 bin 552 lira fiyat biçildi. Oysa, Romanların Sulukule'deki arsaları, Fatih Belediyesi tarafından başlatılan kamulaştırma çalışmaları sırasında metrekaresi 500-800 lira arasında değişen fiyatlarla alınmıştı.

Mücadele Postası

“Işık yayan bir kişilikti Habip yoldaş....”

Aradan geçen bunca zamandan sonra bir kez daha Habip yoldaşı anlamak mutluluk verici. Günümüze ışık tutan bir zor dönem devrimcisiydi O. Söylediklerini harfiyen yerine getiren ve sorumluluğunu bilen biriydi. Ayakları yere basan güçlü bir beyne sahip mükemmel bir militandı.

Işık yayan bir kişilikti Habip yoldaş. Bir işçiydi hepsinden önemlisi, bizlerden biriydi. Demir gibi yüreği, çelik gibi beyni vardı. Birçok defa yoldaşla Adana’nın önde gelen büyük fabrikalarında, servislerinde ve işçi semtlerinde beraberce yürüdük. Mutluluk ve heyecanla yapıyorduk işimizi.

Tabii ki yoldaşı anlatmak kolay değil benim için. Bunu yaparken bile hala dünkü gibi yeniden yaşıyor ve de heyecanlanıyorum. Onu ve partisini çok seviyorum, çünkü Habip yoldaş gibi yiğit komünistleri yaratan o olduğu için.

Ölümsüz bir kimlikle pürüzsüz bir şekilde karşımızda duruyor zor dönemin devrimcisi. Kor alevlerin kızılığında bir inançtı kendisi. Gözlerinde öylesine derin bir sevgi, saygı ve mutluluk vardı ki insana güç veriyordu. Öylesine disiplinli, öylesine ilkeli ve inançlıydı ki onunla her gün yeniden görüşmek için can atıyordum.

Yaz ve güz böylece göz açıp kapayana kadar geçiyordu ve Habip yoldaşla, ilk tanıştığım gün gibi mutluluk duyuyordum. Kendisini ve mücadelesini bir zaman sonra anladım. Dilinin ustura gibi keskin, karınca kadar çalışkan olduğunu, bildiklerini bir süs eşyası gibi taşımadığını anladım.

İlk öğretmenim o oldu. Bana şöyle demişti: “Biliyorsun yoldaş bu yol zorluklarla dolu, sabır isteyen bir yoldur. Bu yolda uzun soluklu olmak gerekir.”

Tüm dikkatimi toplayarak ağızdan çıkan gerçeği aklımın erdiğince anlamaya çalışıyordum. Yoldaş konuştukça ona daha bir yakınlık ve de gittikçe güvendiğimi hissetmeye başladım. Karanlıkta mazgal deliğini andıran küçük küçük pencereler açarak, bizi aydınlatmak için çok emek harcıyordu. Zayıflığa ve hataya yer yoktu onun yanında. Sanayi sanayi, fabrika fabrika yayıyordu kavgayı. Herkesin uyuduğu bir zamanda kimsenin cesaret edemediği anda bozuyordu sessizliği.

Yokluğun bizi yordu, nereden başlayacağımızı bile unuttur olduk. Yine de her şeye rağmen, senin bıraktığın bayrağı kuşaktan kuşağa taşıdık. Senin yokluğun büyük bir kayıp ama, her yoldaşın içindesin. Seni hem kendimizde hem mücadelemizde yaşatacağız.

Habip yoldaş yaşıyor. Hatice, Ümit, Hüseyin, Alaattin yoldaş yaşıyor, anıları mücadelemize ışık tutuyor. Her şeye rağmen dirençli ve iradeli kararlılığımızı ortaya koyarak, hiçbir geri adım atmadan büyük bir sabırla mücadeleye devam!

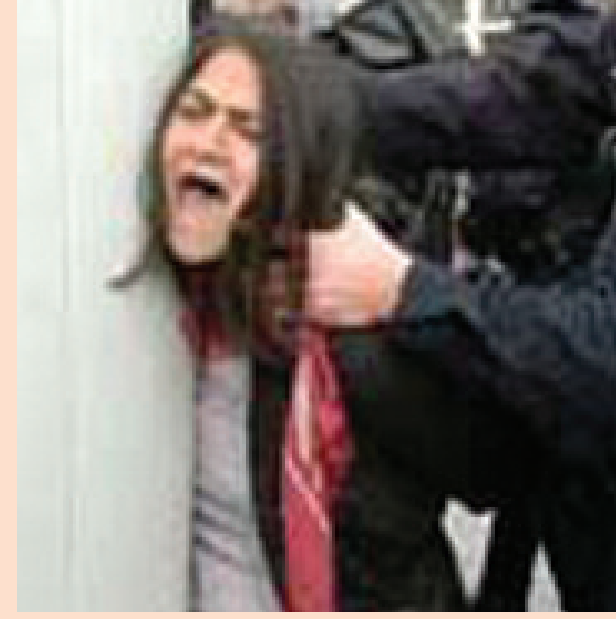
Adana’dan bir emekçi

*Kırılacak dal değiliz kara yellerde,
Savrulacak yaprak değil
Köküz, gövdeyiz, ölümsüz
İzimizden gelenlerle...
Rıfat Ilgaz*

Son dönemde ivme kazanan devlet saldırılarına karşı direnenler tiranları tarihin çöplüğüne yollayacaklardır. Tiranların yok olacağı bir yaşamı yaratacağımıza yönelik inancımla bayramınızı kutluyor, Kızıl Bayrak emekçilerine çalışmalarında başarılar diliyorum. Sevgiler.

***Süleyman Rüya
Adana Kürkçüler F Tipi Hapishanesi
B-S4***

AİHM polis terörünü mahkum etti

Devlet terörünü pervasız bir biçimde kullanan sermaye devleti AİHM tarafından bir kez daha mahkum edildi.

22 Aralık 2001 tarihinde, İstanbul’da F Tipi cezaevlerinde kalan kadın tutsaklara kartpostal gönderilen bir eylemde Türkiye, polis şiddetine maruz kalan Avukat Gülizar Tuncer’e 7 bin 260 euro manevi tazminat ödeyecek. Türkiye, “İşkence ve onur kırıcı muamele”den mahkûm olurken, AİHM Türkiye’nin eylemcilere uyguladığı şiddeti açıklayamadığına dikkat çekti.

AİHM, bugün açıkladığı kararında, AİHS’nin 3. maddesinin ihlal edildiğine oybirliğiyle karar verdi. Kararda, polisin “Tuncer’in tutumundan kaynaklı olarak neden zora başvurma ihtiyacı duyduğunu kanıtlamadığı” açıklandı.

Bu şiddet kullanımının Tuncer’de bir acıya neden olduğunu, bunun sorumluluğunun da devlete ait olduğu kaydedilirken polislerin gerektiği gibi soruşturulmadığı da ifade edildi. Savcılığın suçlanan polislerle ilgili kovuşturmayaya yer olmadığına dair karar vermeden önce ne şikayetçiyi ne şüpheli polisleri ne de ulusal televizyon kuruluşlarına ait kamera kayıtlarını incelemeyeceği belirtildi. Savcılığın, polisin bu kadar zora başvurmalarının orantılılığının açıklama gereği ve Tuncer’in üst dudağındaki yarılmanın neden kaynaklandığını belirleme ihtiyacı duyulmadığı ifade edildi.

Tuncer, şiddete başvurmakla suçladığı polisler hakkında Türkiye’de açtığı davalar sonuçsuz kalınca AİHM’e başvurmuştu.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

**Metal TİS görüşmeleri 5 Ekim günü
başlıyor...**

**MESS'e ve sendikalar ihanete
karşı birleşik mücadeleye!**

